

Imádság: A Mi Csodálatos kiváltságunk

Chuck Smith

Az *imádság* egy újabb átütő erejű könyv, amit a barátom, Chuck Smith lelkipásztor írt. Jézus Krisztus követőiként nemcsak örök életet kaptuk ajándékba Krisztus megváltása által, hanem megkaptuk az áldott Szentlelket, aki vezetőnk és tanácsadónk is egyben.

Chuck Pásztor közérthető módon írja le, hogy mekkora megtiszteltetés számunkra az, hogy ima által közelebb léphetünk az irgalom és kegyelem trónjához. Mesterien adja át az Atyához történő imádkozás alapelveit, és kiemeli, hogy erőt kapunk akkor, ha engedjük, hogy a Szentlélek vezesse és erősítse imaéletünket. Minden hívőt bátorítok arra, hogy tanulmányozza Chuck Pásztor Bibliára alapozott könyvét.

Franklin Graham
Elnök
Szamaritánus Jótékonyági Szervezet
A Billy Graham Evangelizációs Egyesület

Sok könyvet olvastam az imával kapcsolatban, de nyugodtan mondhatom, hogy ez a könyv megváltoztatta az életemet. Megváltoztatta istenképemet és azt, hogy hogyan közelítek Istenhez; megváltoztatta az imával kapcsolatos hozzáállásomat, és azt is, hogy milyen sűrűn megyek Isten trónja elé.

Nagyon hálás vagyok Chuck Smith igével kapcsolatos meglátásaiért, és az életéből vett példákért. Egyértelmű, hogy Chuck nem csak a Bibliát, hanem annak Íróját is közelről ismeri. Ezt a könyvet minden hívőnek el kell, olvasni, aki közelebb akar kerülni Isten szívéhez.

Skip Heitzig Pásztor
Calvary Chapel Albuquerque, NM
Amikor Isten imádkozik írója

Az ima fontossága felülmúlhatatlan a keresztény élet során. De az igazat megvallva, sok keresztény élete tele van imával kapcsolatos kérdésekkel—mi is az ima, miért olyan fontos, hogyan működik, és hogyan kapcsolódik gyakorlatilag az életemhez?

Chuck Pásztornak tapasztalata van mind a pulpitus előtt, mind az imaszobában, amely képessé teszi arra, hogy válaszoljon ezekre az égető kérdésekre, és ezt ő meg is teszi nagy bölcsességgel és kegyelemmel Az *Imádságban*. Ez egy olyan könyv, amit a hívőknek nem lehet kihagyni, és nagy kiváltság számomra ennek ajánlása.

Bob Coy Pásztor
Calvary Chapel Fort Lauderdale, FL

Sokszor az imáról szóló könyvek olyan hatást keltenek, hogy az eredményes imaélet túl bonyolult, és lehetetlen. Ez az imáról szóló könyv olyan, amit nem csak elkezdesz olvasni, hanem, be is fogod fejezni. Olyan útmutatásokat tartalmaz, amelyek biblikusak, világosak, és nagyon praktikusak a keresztény élet imaéletére vonatkozóan.

Damain Kyle Pásztor
Calvary Chapel Modesto, CA
A Mi Istenünk egy áldást adó Isten írója

Chuck egyik legnagyobb ajándéka számomra mindig az volt, ahogy hitünk kapcsolati összefüggéseit tudja elmagyarázni. Annyira felüdítő egy ilyen bonyolult, énközpontú, módszereket hajhászó világban az imádságot használni a mi dicsőséges kiváltságunkat. Krisztus vére által megnyílt egy út számunkra, amin keresztül gyermeki egyszerűséggel mehetünk az Atyánk elé.

Chuck, köszönöm a hitben megingathatatlan odaadásodat, amelyet átadtál a szenteknek.

Joe Focht Pásztor
Calvary Chapel Philadelphia

Tartalomjegyzék

Előszó

Bevezetés: Az ima ereje

Első rész—A CÉL

Első fejezet: Mi az ima?

Második fejezet: Hallgatás az imádság során

Harmadik fejezet: A harc

Második rész—A TERV

Negyedik fejezet: A haditerv

Ötödik fejezet: Példák az imádságra

Hatodik fejezet: Amikor Isten vár

Hetedik fejezet: Amikor Isten nemet mond, vagy nem mond semmit

Nyolcadik fejezet: Ima nélkül

Harmadik rész—AZ ÍGÉRET

Kilencedik fejezet: Kiváltságok és Ígérek

Tizedik fejezet: Az ima akció közben

Tizenegyedik fejezet: Isten királyságának eljövetele

Tizenkettedik fejezet: Készen állsz?

Előszó

Sok évvel ezelőtt, szombat este a második sorban ültem egy gyülekezetben, és 350 emberrel együtt vártam, hogy a Calvary Chapel férfi imaalkalma elkezdődjön. A székek körülöttem hamar megteltek; és akik későn érkeztek a földre ültek, vagy a falhoz támaszkodtak. Huszonhat évesen a drog és a túlzott alkoholfogyasztás miatt agykárosodást szenvedtem; de újonnan megtért emberként örültem, hogy Isten még egy lehetőséget adott nekem az életre.

Miközben vártam, elkezdtem beszélgetni az előttem ülő húszéves fiatalemberrel. Elmondta, hogy egész életében epilepsziás rohamai voltak, és ha nem vette be a napi gyógyszer adagját, akkor az egész jobb oldala görcsben rángatózott. Érthetően, meguntta már a rohamokat, és még inkább a gyógykezelést. Azt mondta, hogy hiszi, hogy Isten meg tudja őt gyógyítani Jézus nevében. Elcsodálkoztam ennek az embernek a hitén. Közben beállt a sorba, és várta, hogy a gyülekezet elöljárói és Chuck Smith pásztor kézzrátétellel imádkozzanak érte.

A Biblia ezt mondja a hitről: „Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.” (Jakab levele 5:14-15)

Amíg a Calvary Chapel Costa Mesa-ba jártam, minden szombat este azt láttam, hogy a gyülekezet lelki vezetői betöltötték ezt a verset. Imádkoztak a betegekért—és az imák hatékonyak voltak.

Miközben néztem az epileptikus embert, ahogy haladt a sorban előre, eszembe jutott az az igevers Máté evangéliumából, amit nem sokkal azelőtt tanítottak nekem. „És íme, vittek hozzá egy bénát, aki ágyban feküdt. Amikor Jézus látta hitüket, így szólt a bénához: "Bízzál, fiam, megbocsáttattam bűneid." (Máté evangéliuma 9:2)

Azon a szombat estén ezt az igeverset láttam életre kelni. A fiatalember hite dinamikusan egyesült a pásztorok imába vetett bizalmával—és a beteg meggyógyult. Amikor láttam a hűséges ima példáját—mind az epileptikus ember, mind a pásztorok részéről—rájöttem, hogy én is meggyógyulhatok. Elhittem, hogy Isten meg akarja gyógyítani a drog okozta agykárosodásomat. Előrementem, és odaálltam Chuck pásztor és a gyülekezet elöljárói elé. Rám tették a kezüket, megkentek olajjal, és imádkoztak értem. Két évnyi fájdalom és szenvedés után, az a hitből eredő ima olyat tett velem, amire sem orvos, sem gyógyszer nem volt képes. A menny Istene egyetlen pillanat alatt megkönyörült rajtam, és helyreállította az értelmemet.

Chuck pásztor olyan ember, aki a gyümölcssei által bizonyítja, hogy a hatékony imaélet mindannyiunk számára elérhető. Szeretnék biztosítani arról kedves olvasó, hogy ezek a szavak nemcsak az írótól származnak—ez egy mennyből ihletett felhívás. Ez egy könnyen használható, könnyen érthető könyv arról, hogy mekkora lehetőség rejlik és mennyire fontos, hogy te és Isten együttműködjetek egy csodálatos imaélet kialakításában.

A Szentlélek erősítsen meg téged, hogy a hit és az ima emberévé válhassál. Ismerd meg Jézus valóságát úgy, mint még soha. Menj tovább ragyogó hittel, és tégy bizonyosságot az Isten valóságáról úgy, mint az az ember, aki előre ment azon a szombat estén.

Mike MacIntosh Pásztor

Horizont Keresztény Közösség San Diego, CA

A Falling in Love with Prayer írója

BEVEZETÉS

Az Ima Ereje

A férfi egy Missouri állami tanácsos, briliáns ügyvéd—és közismert ateista volt. Gyönyörű felesége pedig egy istenfélő asszony és igen odaszánt keresztény volt. Nem meglepő, hogy a kapcsolatuk sokat szenvedett a lelki nézeteltéréseik miatt. Ezért a feleség elhatározta, hogy tesz valamit az ügy érdekében.

Kedden, amikor találkozott a barátnőivel a heti ima összejövétel alkalmából, az asszony kérte a barátnőit, hogy imádkozzanak a férje megtéréseért. Minden reggel tízkor, mindannyian imádkoztak a férjéért: „Uram, kérlek, ragadd meg a szívét, és fordítsd Jézus Krisztushoz.” Mind megegyeztek, és hűségesen imádkoztak attól a reggeltől fogva.

Az asszony férje tudta, hogy nehéz időszak elé néz, és így ment el az Országgyűlésre. Sok fontos téma került megvitatásra, amelyek közül soknak ő maga volt a szerzője. Amikor a megbeszélések első napja véget ért, fáradtnak érezte magát, de később elmondta, hogy valami furcsát is érzett. Nem tudta megmagyarázni a változást, de érezte, hogy valami megváltozott. Valami más volt.

Az a „valami” változást hozott. Ez az ülészak olyan mozgalmas volt, hogy a tanácsosnak még arra sem volt ideje, hogy hazatelefonáljon. De amikor a kongresszus szünetében hazajött, meglepte a feleségét azzal, hogy először kapcsolatuk során megkérdezte, hogy lenne-e kedve arra, hogy együtt menjenek a templomba. A felesége természetesen örült. De a legnagyobb meglepetés, csak ezután következett. Amikor a gyülekezetben megtérésre hívták az embereket azon a vasárnap reggelen, az asszony látta, hogy az imái beteljesülnek. A férje előrement, és befogadta Krisztust, mint Urát és Megváltóját.

Az élet ezután teljesen megváltozott. Már rég házasok voltak, de a házaspár egy új kezdetet talált Krisztusban. Az asszony, amikor látta, hogy Isten mit tett, megosztotta a férjével azt, hogy milyen ima-szövetséget kötött barátnőivel az ő megtérése érdekében.

„Mikor kezdtétek?” kérdezte a férj.

„Nézzük csak,” mondta gondolkozva. „Tudom, hogy kedden volt, mert akkor szoktunk találkozni, hogy imádkozzunk.” Miután megnézte a naptárt, megtalálta a napot. „Itt van,” mondta. „Ez az a nap, amikor elkezdtünk érted imádkozni.”

A férje megnézte a napot, és a szemeiből izgalom sugárzott, és így szólt, „Hadd, mutassak valamit.” Kinyitotta a naplóját ugyan annál a napnál és rámutatott egy reggel tizenegykor—ami Missouri idő szerint pont reggel tíz óra—írt mondatra. Ez volt odaírva, „Hirtelen rádöbbszemem és tudatába kerültem, hogy szükségem van Istenre. Nem értem, hogy ez mitől lehet.”

Ó, az ima ereje! Ez csak egyike annak a sok millió dolognak, amelyek mind bizonyítják, hogy mekkora erő lakozik az imában.

És mégis, sokszor úgy beszélünk az imáról, mint a legjelentéktelenebb lehetőségről, a leggyengébb eszközünkről. Hányszor hallottad magadat vagy másokat ezt mondani: „Hát már csak imádkozni tudunk.” Csak? Az igazság ez; az imádság a legerősebb fegyverünk, és ez a keresztény legfontosabb munkája: imádkozni.

Ahelyett, hogy az utolsó kétségbeesett próbálkozásunk lenne akkor, amikor már minden egyéb csődött mondott, inkább az imával kellene kezdeni. Az ima kellene a legelső legyen a fontossági sorrendünkben, mert a körülöttünk levő világnak nagyon nagy szüksége van rá.

Az ima kapukat nyit Isten számára, hogy csodákat vigyen végbe a te életedben, és a körülötted élők életében. De túl sok ember imaélete eredménytelen, vagy nem is létezik. Ez megváltozhat. Ennek *meg* kell változnia. Ez az imáról szóló tanítások gyűjteménye Igéekkel, gondolatokkal, és alapelvekkel segít abban, hogy egy eredményes imaéletet építs fel. Amikor gyakorlod is az életedben, észre fogod venni, mint a Missouri-i tanácsos, hogy ez megváltoztatja az életedet. A dinamikus imaélet meglágyítja a szíveket, hegyeket mozdít el, és egy teljesen új és mély kapcsolatot hoz létre közted és Isten között.

Az *Imádság* c. Könyv három részre van osztva:

CÉL

Itt elmagyarázom azt, hogy „mi” az ima, és mi az ima szándéka.

TERV

Ebben a részben megismerkedünk azzal, hogy az ima „hogyan” működik. Általános alapelveket és példákat hozok azzal kapcsolatban, hogy hogyan imádkozzunk, és hogyan teheted eredményessé az imát a saját életedben.

ÍGÉRET

Végül megismerkedünk azzal, hogy „miért” kell imádkozni. Megosztom veled az imádságos élet hatalmas eredményeit és áldásait.

Könnyű elolvasni egy könyvet az imáról, és utána változás nélkül élni tovább. Ne engedd, hogy ez megtörténjen. Ne csak olvass az imáról—gyakorold is. Kezdj el imádkozni most azonnal, és naponta imádkozz.

Felismerheted, hogy az ima a legerősebb fegyvered a lelki csataterén, és használd nagy ígérettel, és telve reménységgel—mert amikor egy imádságos életet kezdesz el, nagy kalandba vágta bele.

A CÉL

ELSŐ FEJEZET **Mi az ima?**

Az emberek sokszor félreértik az ima célját. Azt gondolják, hogy az ima egy eszköz arra, hogy Isten megadja nekünk, amit akarunk, és amit kívánunk. De Isten nem ennek szánta az imát. Az ima célja az, hogy összefogunk Istennel, hogy az Ő tervét valósítsuk meg ezen a földön és, hogy olyan dolgokat érhessünk el, amelyek ima nélkül nem jöhettek volna létre.

AZ IMA KIFEJEZÉSE

Hogy néz ki az ima? Az imáinkat három csoportba sorolhatjuk:

1. Imádat
2. Könyörgés
3. Közbenjárás

Mindegyik formának vannak változatai, de alapjában véve ezt a három fajta imádságot ajánljuk Istennek. Ahhoz, hogy könnyebben megértsük az ima kifejezési formáit, nézzük meg ezek fő jellemzőit.

AZ IMA ISTENT DICSŐÍTI

Az ima első csoportja az imádat. Ahogy felismerjük Isten nagyságát, közelségét, irántunk való szeretetét, nem tehetünk mást, minthogy belülről fakadó imádatokkal válaszoljunk. Isten jelenlétének tudata természetes, spontán imádatot eredményez.

Emlékszem, hogy egyszer, amikor egy kis légy kezdett repkedni körülöttem, elkezdtem vizsgálgatni. Ahogy nézegettem azt a kis legyet, hogy milyen kicsi, és mégis milyen csodálatos alkotás, lenyűgözött az, amit Isten teremtett. Az a kis légy legyőzte a gravitációt, az egyik pillanatban megállt a levegőben, a másikban pedig már tovább is szállt. Ezt gondoltam, *„Istenem, te olyan bölcs vagy, hogy még a legkisebb életet is ilyen csodálatosan megalkottad.”* Abban a pillanatban azért, hogy tudatába kerültem Isten varázslatos teremtő szépségének, Őt dicsőítettem.

A természet erős ösztönző erő az Isten imádatára. Amikor a természetet vizsgáljuk és felismerjük annak Teremtőjét, hogy ki Ő, és mit tett, ez mind arra indít minket, hogy imádjuk őt. Amikor felfogom Isten bölcsességét, erejét és jóságát, mindez csodálattal tölt el iránta. Így az is egy imafajta, ha Istent dicsőítjük a teremtő képességéért.

Én azt gondolom, hogy egy kereszténynek gyakran, sőt, folyamatosan gyakorolnia kell ezt a fajta együttléteket Istennel. Figyelnünk kell a teremtett világot, mert Isten kinyilvánítja magát általa. A természetben láthatjuk Isten erejét a villámlásban, szépségét a rózsában, művészi alkotóképességét pedig a százszorszép megfigyelése során. Ahogy a régi énekekben is benne van, „Hallom, ahogy megzissen a fű, mikor Ő elmegy mellettem; Ő mindenhol szól hozzám.” Az imán keresztül való Isten-dicsőítés olyan természetessé kell váljon, mint a levegővétel.

Gyakran úgy gondolunk az imára, amit mindig muszáj szavakba önteni, de ha szó nélkül, a szívünk mélyén adunk hálát Istennek, akkor is imádjuk Őt. Minden alkalommal, amikor Isten kinyilvánítja magát nekünk—és ezt naponta több ezer féle képen megteszi—és mi csodálatot érzünk iránta, az mind dicsőítésnek számít. Felemelhetjük a kezünket, és felkiálthatunk, „Ó, Isten olyan jó!” Vagy lehet, hogy nem mondunk semmit, csak magunkban felismerjük Isten szeretetét, és kegyelmét. Bármikor, amikor felismerjük nagyságát, vagy elismerjük rangját és erejét, mindig Istent dicsőítjük.

AZ ISTENHEZ KÖNYÖRGŐ IMA

Amikor Isten elé visszük saját szükségleteinket, és kérjük, hogy segítsen, akkor könyörgünk Istenhez.

Egyesek nem gyakorolják a könyörgést, mert azt gondolják, hogy önző dolog. Azt mondják, hogy a saját szükségleteikkel nem kell foglalkozni, hanem másokéra kell összpontosítani. Azt mondják, hogy nem helyes magadért imádkozni. De csak lapozz bele az Igébe, és meglátod, hogy ez nem igaz. Dávid védelmet és feloldozást kért. Salamon bölcsességet. Még Jézus is imádkozott magáért, amikor a kereszten volt: „Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet”(Lukács 23:46). Ezek a példák azt mutatják nekem, hogy a szükségleteimért való könyörgés nem rossz dolog. Én minden nap kérem Istent, hogy adjon nekem bölcsességet, vezessen, adjon erőt, és gondoskodjon rólam.

Amikor még felsős voltam, ahhoz, hogy bevegyenek a Hi Y Klubba, meg kellett tanuljam egy ismeretlen író versét:

Uram segíts, napról napra élni
Nem magammal törődni
Hogy amikor imádkozom
Másokért imádkozzak.
Segíts nekem, hogy igaz
És becsületes munkát végezzek
És tudom, hogy minden, amit értes teszek
Azt másokért is meg kell tegyem.
A többiek, Uram, a többiek.
Legyen ez a jelmondatom.
Segíts, hogy másokért éljek,
Hogy ezáltal Érted élhessek.
Ez egy alapigazságra épített gyönyörű vers. Imádkoznom kell másokért is, és gondolnom kell, az ő szükségleteikre is.

De Isten azt szeretné, hogy tudjam, hogy imádkoznom kell a saját szükségleteimért is. Mielőtt másoknak hasznára válhatnék, előtte, van néhány szükségletem, ami betöltésre vár. És ez igaz veled kapcsolatban is. Ezért Isten azt szeretné, hogy rendszeresen könyörgjünk neki saját szükségleteinkért.

A MÁSOKÉRT VALÓ KÖZBENJÁRÁS ISTENNÉL

Az ima harmadik formája a közbenjárás, és ez az imafajta munkának számít. Isten dicsőítése nem munka—hanem kiváltság! Isten dicsőítése belülről jön. Gyönyörű közösséget hoz létre Isten és közöttünk. Akkor sem dolgozok, amikor könyörgök a saját szükségleteimért, mert egyértelműen érdekelt vagyok abban, hogy mire van szükségem. Könnyű könyörögni Istennek. De amikor másokért kell közbenjárni, akkor az ima munkává válik.

Pál is ezt a tényt erősíti, a Kolossébeliekhez írt levelének zárszavában, amikor megemlíti egyik szolgatársát: „Köszönt titeket Epafrász, aki közületek való, Krisztus Jézus szolgája, aki mindenkor munkálkodik értetek imádságaiban, hogy tökéletesen, teljes bizonyossággal, állhatatosan maradjatok mindabban, ami az Isten akarata.” (Pál levele Kolossébeliekhez 4:12). Pál, azt mondja, hogy „munkálkodik értetek” ami arra utal, hogy az effajta imádság munkának számít.

A közbenjáró ima által túllépek önmagamon. Már nem a saját szükségleteimért imádkozom, hanem mások szükségleteiért. Imádkozok a családomért, a barátaimért, és azokért a szomszédaimért, akik nem ismerik Jézus Krisztust. Imádkozok a nemzetünkért és a vezetőikért. Imádkozok az üldözött gyülekezetekért, és más hívők szükségleteiért. Amikor közbenjáró, akkor más emberek szükségleteit viszem Isten elé, amelyek éppen eszembe jutnak. Csodálatos, hogy munkálkodhatunk az ima által, és csodálatos, hogy mit tudunk véghezvinni a közbenjáró imádság által.

Amikor Corrie ten Boom a 80-as éveiben volt, abban a kiváltságban részesültem, hogy a pásztor lehettem. Az elején, mindig, amikor a városban volt, eljött a Costa Mesa-i gyülekezetbe. De a szívrohama után, amikor már nem tudott a gyülekezetbe járni, a rádión hallgatta a tanítást.

Bizonyos időközönként, Corrie vigyázója felhívott a közeli Placentiából, és kért, hogy látogassam meg. Egy alkalommal nagyon szomorú volt gyenge fizikai állapota miatt. Mindig nagyon mozgékony, életteli ember volt. Több mint harminc éven át utazott szerte a világban és mesélte, hogy mikén ment keresztül. De most már nem hagyhatta el a házát, és ez nagyon szomorúvá tette. Nem értette, hogy Isten miért engedte, hogy éljen, ha már semmit sem tud csinálni.

Ahogy beszéltem vele, Isten emlékeztetett egy angliai asszony történetére, akinek ébredésért imádkozott, és csodálatos választ kapott Istentől. Ezért a következő történetet meséltem el Corrie-nek:

Amikor Londonban vége volt egy gyülekezet vasárnapi alkalmának, amiben sokan megosztották megtérésük történetét, Dwight Moody elmondta az embereknek, hogy mit tett Isten Amerikában az ő szolgálata által. Amikor a találkozásnak vége volt egy gyülekezet pásztor odament hozzá, és megkérte, hogy tanítson az ő gyülekezetében a következő nap reggel és este. Dwight Moody elfogadta meghívást, és másnap reggel elment a gyülekezetbe tanítani. Később elmondta, hogy amikor elkezdte a tanítást, azt kívánta, hogy bárcsak ne fogadta volna el a meghívást. Azt mondta, hogy soha életében nem beszélt ilyen hideg, tartózkodó embereknek. Az egész csak kínlódás volt—erőlködés, erőlködés, erőlködés egészen a végéig. Még a legjobb vicceit is elmondta, de még egy mosolyt sem tudott kicsikarni az emberekből.

Meg kel mondjam, hogy ez velem is megtörtént. Évekkel ezelőtt Koreában a világ legnagyobb presbiteriánus gyülekezetében egy fordítón keresztül tanítottam, és elmondtam a legjobb viccemet. A legjobb, a legbiztosabb viccemet mondtam el, azt, amelyik sosem hagyott cserben.

Elértem a csattanót, és vártam, hogy mindenki nevetésben török ki—de senki sem nevetett. Az egész gyülekezet ott ült és engem bámult. Pokolian éreztem magam. Hogy megnyugtassam magam, ezt gondoltam, „Hát ezeknek biztos nincs humorérzékük.”

Amikor vége volt az alkalomnak, megkérdeztem a fordítót, hogy mi volt a viccel, és felfedeztem, hogy nem értette a csattanót. Így tévesen fordította le az egészet. De mit tudtam csinálni? Megtanultam, hogy először a fordítóknak kell elmondjam a viccet, és ha nevetnek, akkor elmondom a tanításban is. De ha megkérdezik, hogy, „De miért van ez meg ez?” Akkor ezt mondom, „Inkább hagyjuk ki ezt a viccet.”

Az egy dolog, ha egy viccet rosszul fordítanak le. De amikor a viccet a saját nyelveden mondod el, és még sincs eredménye, az már igen nehéz ügy. A gyülekezet értette Moodyt, de egyszerűen nem reagáltak. Moody pedig mérges volt magára, hogy megígérte, hogy még este is eljön. De a szavát adta, és nem volt más választása csak az, hogy este is visszatér. De még a gondolattól is rettegett. És valóban az esti csapat is ugyan olyan tartózkodó volt, mint a reggeli—egészen a tanítás közepéig, ahol érezhető változás ment végbe. Melegség ment át az embereken, és nem csak figyelni kezdtek rá, hanem reagáltak is. Amikor megkérdezte, hogy ki akarja elfogadni Jézus Krisztust, mint Megváltóját, sokan jelentkeztek. Annyi ember emelte fel a kezét, hogy Moody nem volt biztos abban, hogy megértették. „*Kulturális különbség lehet az oka,*” gondolta, „*Biztos nem értik, hogy újjászületésre kérem őket.*” Ezért újra elmagyarázta, hogy azt kéri tőlük, hogy bánják meg bűneiket, kötelezzék el magukat Jézus Krisztusnak, és adják át neki az életüket. „És mind azok, akik be akarják fogadni Jézust, álljanak fel.” És felálltak—egész sorok álltak fel. A szoba tele volt álló emberekkel. Moody odafordult a gyülekezet pásztorához, és megkérdezte, „Mit jelentsen ez?”

„Fogalmam sincs” válaszolta a pásztor, „Csak folytasd.”

„*Ezek az angol emberek biztos nem értenek engem,*” gondolta Moody. Ezért újra elmagyarázta pontról pontra. „Aki el akarja fogadni Jézus Krisztust, mint személyes Megváltóját, el akar kezdeni vele az új életét, aki egy megváltozott életet akar, kérem jöjjön le velem az alagsorba.”

Moody lement az alagsorba, és az emberek követték őt. Tele volt velük az egész terem.

A következő reggelen Moody Skóciába indult. De ahogy megérkezett egy üzenetet várt rá a szállodában: „Kérlek gyere vissza Londonba. Az emberek ébredésre éhesek.” Ezért Moody visszament, és még két hétig tanított. Ez idő alatt több mint 400 ember döntött Jézus Krisztus mellett abban a hideg, és tartózkodó angliai gyülekezetben.

Moody nem volt bolond. Tudta, hogy nem az ő tanítása változtatta meg a gyülekezet légkörét abban a gyülekezetben. Tudta, hogy jó oka kellett legyen annak, hogy Isten megmozdította az emberek szívét. Ezért elhatározta, hogy megtalálja az okot. Tudakolózott, egyik embertől a másikig jutott, míg végül egy idős vénlány házában kötött ki, akinek a doktorok évekkal ezelőtt azt mondták, hogy többé nem fog tudni járni. Amikor az asszony meghallotta, hogy hátralevő napjait ágyban kell töltenie, maga alatt volt. „Ó, Istenem” imádkozta, „Mindig is szolgálni akartalak. És addig halogattam, hogy most ez történt velem. Bocsánat Uram, hogy elpazaroltam az egész életemet. Kérlek, bocsáss meg. Mekkora tragédia. Uram, annyira szeretnék szolgálni, de most már nem tudok semmit csinálni.”

De az Úr így szólt az asszony szívéhez, „Tudsz imádkozni.” Ezért az ágyhoz kötött asszony, közbenjáró imaszolgálatot kezdett, és főleg arra a londoni gyülekezetre összpontosított a leginkább, amelyikbe járt, mert az olyan hideg és formális volt. „Uram,” imádkozta, „mozdítsd meg a gyülekezetet. Küldj ébredést.”

Az asszonynak volt egy nővére, aki minden nap hozott neki ételt. Néha hozott egy újságot vagy egy folyóiratot is. Egyik nap, amikor a folyóiratot letette az ágyára, az asszony elkezdett olvasni egy cikket, egy fiatal Amerikai Biblia tanítóról, D. L. Moodyról. A cikk megérintette a szívét, és arra indította, hogy ezt imádkozza: „Uram, kérlek, küld ezt az embert a mi londoni gyülekezetünkbe, hogy ébredést hozzon az embereknek.”

Az asszony nap mint nap ugyanezt imádkozta. És amikor vasárnaponként a testvére megjött a gyülekezetből, ez az imaharcos mindig ezt kérdezte, „Milyen volt a mai alkalom?” A testvére szinte kivétel nélkül ezt válaszolta: „a szokásos—ugyan azok a hideg imák, ugyanazok a hideg énekek, minden ugyanaz.” De egyik vasárnapon, amikor a testvére hazajött a gyülekezetből, ezt válaszolta a kérdésére: „Ma volt egy látogatónk—egy fiatal amerikai tanító.”

Az ágyhoz kötött asszony felélénkült. „Hogy hívták?”

A testvére egy kis szünet után így válaszolt, „Valami vicces—azt hiszem, valamilyen Moody.”

Az asszony szíve megdobbant, „D. L. Moody?” kérdezte.

„Igen!”

Az asszony elsápadt. „Ma ne hozz nekem ebédet, és ne engedj fel semmilyen látogatót.” Mondta, „Dolgom van.”

A nap hátralevő részében, az asszony a mennyet ostromolta, és arra kérte Istent, hogy törje át az emberek szívét abban a hideg, és tartózkodó gyülekezetben. És Ő megtette.

Miután Moody megtudta ezt, így reagált: „Tudom, hogy amikor Jézus előtt fogunk állni, hogy megkapjuk a jutalmainkat, én semmilyen jutalmat nem fogok kapni azért a nagy mozgalomért annak a sok embernek a szívében, akik elfogadták Jézus Krisztust, mint Megváltójukat. Az a kis asszony, aki olyan hűségesen imádkozott, ő fogja megkapni a jutalmakat.”

Amikor befejeztem a történetet ezt mondtam, „Corrie, lehet, hogy Isten még csak ezután akarja a legnagyobb munkáját elvégezni általad. Az utolsó fejezet még nincs megírva. Csodálatosabb lehet, mint az eddigi összes fejezet. Mert lehet, hogy Isten azért hívott el, hogy közbenjárással imádkozz. Lehetséges, hogy innen az ágyadból elérheted az egész világot Jézus Krisztusért.”

A szemei megcsillantak, és lassan elmosolyodott. Megfogtuk egymás kezét, és ő a kedves holland akcentusával ezt mondta, „Igen, igen.” Isten beszélt a szívéhez az Ő csodálatos terveiről, amiket még mindig tartogatott számára. Attól a naptól kezdve, Corrie ten Boom elkezdte a közbenjárás imájának szolgálatát, ami megérintette a világot—onnan az ágyból, ahonnan képtelen volt felkelni. És csak a menny a tudója annak, hogy hány életre volt hatással Corrie imája az ő Placentia-i ágyából.

Sosem túl késő közbenjárni másokért—és csak Isten tudja, hogy mit tudnak elérni azok az imák. Ha Corrie ten Boom képes volt rá az ő leromlott állapotában, mi is mind képesek vagyunk kiaknázni ezt az erőt együttműködve Istennel.

Az ima lehet dicsőítés, könyörgés és közbenjárás—és még ennél is több. Az ima egy olyan vezeték, amelyen keresztül Isten erőt és bölcsességet ad nekünk.

KÉRJETEK ÉS ADATIK

Jézus ezt mondta, „Nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.”(János evangéliuma 15:5). Ez igaz. De sokszor mi nem úgy élünk mintha Őbenne hinnénk. Sokszor a makacsságunk miatt azt mondjuk, hogy Jézus nélkül is tudunk jó dolgokat csinálni. Mi mindig keressünk magunkban a megváltásra méltó dolgokat, valami olyan jellemvonást, ami miatt Isten szerethetne minket. Úgy tűnik, hogy menthetetlenül önigazultak vagyunk.

„Semmiség Uram,” mondjuk, „Ezt meg tudom csinálni egyedül is. Most nem kell, segíts.” És amikor elrontjuk, akkor Jézus emlékeztet, „Nélkülem semmit sem tudsz csinálni.” Ezt az állítást újra és újra bebizonyítottam az életem során. Krisztus nélkül gyenge és tehetetlen vagyok.

De felfedeztem egy csodálatos igazságot a Filippibeliekhez írt levél 4:13-ban: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” Krisztus által mindenhez van erőm, minden nehézségen felül tudok kerekedni. Egyedül gyenge vagyok, de Vele erős.

Egyesek természet szerint erősek. Saját képességeikben bíznak, és dicsekednek az erejükkel és szabadságukkal. De mindegy, hogy egy ember mennyire erős, el fog jönni az a nap, amikor kimerülnek saját erőforrásai, és be kell vallania, hogy „Nem tudom megcsinálni! Nem tudok tovább menni!” Egy olyan embernek, aki csak magában bízott, az egy szörnyű és lesújtó nap. De annak az embernek, aki megtanult az Úrban bízni, annak az a nap sem más, mint a többi, mert megtanulta minden napját Istennek adni. Az az ember, aki magában bíz, a maga akaratát követi, és mindent önmaga ért el, végül el fog bukni. De az az ember, aki az Úrban bíz, az erejét illetően, az sosem fog elbukni. Amíg magamra, és saját erőforrásaimra tekintek, addig az emberi korlátok mindig visszafognak. De amikor Istenben és az Ő lehetőségeiben bízok, akkor az Ő végtelen lehetőségei rendelkezésemre állnak.

Nincs olyan helyzet, ami Istennek és nekem túl nehéz lenne. Nincs olyan akadály, amin Isten és én nem tudunk fölülkerekedni. Nincs olyan ellenség, amit Isten és én ne tudnánk legyőzni. Isten és én többséget alkotunk bármilyen nagy tömegben! „Ha Isten velem, ki lehet ellenem?” (Pál levele a rómaiakhoz 8:31). Isten a mi erőforrásunk. És az ima az a csatorna, amin keresztül Isten adja az Ő erejét.

Isten az erőnk, és ugyanígy a bölcsességünk is. Az Igében is le van írva, „Az ÚRnak félelme az ismeret kezdete, a bölcsességet és intést csak a bolondok vetik meg.” (Példabeszédek 1:7). Amikor az életünkben bölcsességért nem Istenhez, fordulunk, akkor bebizonyítjuk, hogy bolondok vagyunk.

Sokszor azt gondoltam, hogy megválaszthatom, hogy merre halad az életem anélkül, hogy Istent megkérdeztem volna—és nagyon sokszor tévedtem. „Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.” Jakab levele 1:5). Isten bőkezűen adja a bölcsességét. Csak kérnünk kell. Amikor rájövünk, hogy mennyire reménytelenül elveszettek vagyunk, és Hozzá fordulunk segítségért, Ő ott van, ránk talál, és ráállít az Ő ösvényére.

„Csak az ÚR ad bölcsességet,” mondja a Példabeszédek írója, „szájából ismeret és értelem származik.” (Példabeszédek 2:6). Isten kász bölcsességet adni neked; csak imán keresztül kérni kell.

A HELYES NÉZŐPONT

Ha helyes nézőpontból akarjuk Isten erejét látni, ahhoz először meg kell, ismerjük Isten bölcsességének nagyságát.

Isten *mindent* tud az életedről. Ismer minden bajt, amin keresztül mész és minden helyzetet, amikkel szembenézel. Valójában évezredekkel ezelőtt, a föld megformálása előtt, Isten tudta, hogy ma milyen bajokkal fogsz szembenézni. „Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük.” (Zsoltárok 139:16). Isten látta életed minden percét, mielőtt te még vettél volna egy lélegzetet. Látta az egészet—az örömeket, a szomorúságokat, és a nehézségeket.

Isten nem csak a gondokat látta az életedben, hanem a válaszokat is, amiket Ő munkál ki a te életedben. Istent nem érik meglepetések. Sosem merül ki a gondjaidra való megoldásokból. Isten az összes gondodat irányítása alatt tartja.

Még az ellenségnek is hallgatnia kell Isten irányítására. Isten tudja, hogy a Sátán hol akar megkísérteni téged, és Isten az, aki megadja neki az engedélyt. A Sátán tettei nem gyengítik Isten irányítását, mert a Sátán nem tud többet tenni, mint amennyit Isten megenged neki. Isten adja a korlátokat az ellenségnek, és ezt mondja, „Mozoghatsz ebben a dobozban, de nem mehatsz ki belőle.” Minden Isten korlátozásával működik.

Oroszország volt az egyik leghatalmasabb katonai nagyhatalom. Nem is olyan régen, hadifegyverekkel, megatonnás bombákkal, és hatalmas erejű interkontinentális rakétákkal rendelkezett. Amikor az oroszok néhány éve azzal fenyegettek, hogy eltemetik Amerikát, az igazság az volt, hogy egy bombát sem emelhetek volna fel a földről anélkül, hogy Isten megengedte volna nekik. Minden Isten előre meghatározott terve szerint működik. Amikor imádkozol, emlékezz, hogy *semmi* sincs Isten irányításán kívül. Isten mindent az irányítása alatt tart, és hozzáteszem, hogy az időzítése is tökéletes—még akkor is ha az gyakran nem egyezik a miénkkel.

Amikor Isten nézőpontjából látod az életedet, és felismered, hogy kihez imádkozol—hogyan milyen nagy Isten, és hogy milyen bölcs, és mennyire szuverén, és mennyire hatalmas Ő—a kérésed nem fog lehetetlennek tűnni.

A Biblia elmondja nekünk, hogy Isten teremtette a földet, a tengert, és mindent, ami bennük van. Dávid felnézett az éjszakai csillagos égre és ezt mondta, „Ha látom az eget, kezded alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó - mondom -, hogy törődsz vele?” (Zsoltárok 8:3-4). Sokszor Dávidhoz hasonlóan jó ha mi is emlékezünk Isten teremtő erejére. Ez megerősít abban, hogy minden Isten irányítása alatt van. Ő már évezredekkel ezelőtt írt a világ jelenlegi állapotáról. Előre jelezte azokat az eseményeket, amiken még csak most megyünk keresztül—minden pont úgy történik, ahogy Ő mondta. Ezt ne fejtsük el. Ha Isten teremtette a világot, és Ő irányít mindent, nem nehéz számára a te napi ügyes-bajos dolgaiddal törődni. Ezért aztánm, nyugodtan kérd meg, hogy vegye el a fogfájásodat.

Minél jobban ismerjük Istent, annál kisebbnek tűnnek a gondjaink. De mégis, amikor imádkozunk, akkor mindig a problémára figyelünk. „Ó Uram, ez olyan nagy. Ez olyan borzasztó!” Megrémülünk, mert a hegy olyan óriásinak tűnik. De Isten teremtette a Mt. Everestet is és el tudja azt mozdítani az Univerzum egy másik pontjára is, ha akarja. Isten számára egyik hegy sem túl magas. Jézus ezt mondta, „Bizony mondom néktek: ha akkora hitetek volna, mint egy

mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! - odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.” (Máté evangéliuma 17:20).

Milyen nagy az előtted álló hegy? „Azt sem tudom, hogy hogyan fogom kifizetni számláimat a jövő héten”, mondd. „Honnan fogok pénzt keríteni?” Mit gondolsz honnan van a világ összes aránya? Isten teremtette. Istennek semmiség a te szükségleteid betöltése. Ha felfogod az erejét, bölcsességét, az Ő szuverenitását, akkor könnyedén viszed Isten elé a kérésedet.

Az Ószövetségben Ásszá király ezt mondta, „Uram, neked nem nehéz segíteni az erőtlent a sokasággal szemben!” (2 Krónikák 14:10). Más szavakkal Istennek nem számít, hogy nagy sereged van, vagy csak egy kis szakaszod. Így is, úgy is Isten a fővezér, és akár a győzelem—akár a vereség—teljes mértékben az Ő kezében van.

Az 1 Sámuel 14-ben Jonatán, Saul fia látta, hogy Izrael ellenségei, a filiszteusok a közelben táboroznak. Megszámlálhatatlan emberből álló sereggel jöttek azzal a céllal, hogy kiirtsák Izraelt. Saul seregének nagy része már elhagyta a táborát, és átmenekült a Jordán másik oldalára. A kevés maradék sereg pedig barlangokban bujkált. Ahogy körülnézett, látta, hogy mindenki alszik. Ezért megrázta a fegyverhordozóját. „Kelj fel!” Mondta Jonatán. „Nézd azokat a filiszteusokat. Kíváncsi vagyok, hogy Isten ma vajon Izrael kezébe akarja-e adni a filiszteusokat. Ha igen, akkor nincs szüksége egy egész seregre. Ugyanolyan könnyen adhatja a kettőnk kezébe is, mint egy seregébe. Menjünk a filiszteus táborhoz, és nézzük meg, hogy akar-e munkálkodni értünk az Úr.”

Nagyon szeretem ezt! Szeretem azt a bátorságot és hitet, amit itt Jonatánban van. Igazából ezt mondta, „Istennek nincs szüksége egy seregre, kettőnkön keresztül is pont úgy tud munkálkodni, mint egy sereg által.”

Jonatán és a fegyverhordozója elmentek a filiszteusok táborába, és megtámadták őket. Ez a két ember kezdte azt, ami végül az egész filiszteus sereg vereségébe torkolt! (1 Sámuel 14:1-18). Istennek nem számít, hogy erős vagy-e vagy gyenge, hogy nagy sereged van, vagy csak egyedül vagy. Amikor Isten a sereged kapitánya—vagy az életed kapitánya—akkor a győzelem biztos.

Gedeon is ugyan ezt a leckét tanulta meg. A Bírák 6-ból megtudjuk, hogy a midjániak úgy ellepték a földet, mint a sáskák. Amikor az Izraeliek aratni kezdtek a midjániak betörték, és ellopták az aratást. A helyzet kétségbeejtő volt Izrael számára. Ezért az Úr szólta Gedeonnak, hogy gyűjtsön sereget, és vezesse azt az óriási megszálló sereg ellen. Gedeon megfújta a kürtöt, és 32 000 ember válaszolt rá.

De az Úr ezt mondta Gedeonnak, „Van egy kis gond Gedeon. Túl sok embered van.” Biztos vagyok benne, hogy Gedeon ezt gondolta, „Uram jól hallottalak? Tényleg azt mondtad, hogy túl sok emberem van? Uram! Csak 32 000 ember! Az ellenségnek több mint 130 000 embere van!”

Az Úr ezt mondta, „Ismerem az emberek szívét. Ha 32 000 ember kezébe adom a midjániakat, akkor azzal fognak büszkélkedni, hogy ők milyen bátrak. Ezért menj és mondd meg az embereidnek: 'Akik félnek, elmehetnek. Menjetek haza.'”

Gedeon elmondta. És rémületére 22 000 ember hazament és csak 10 000-en maradtak. Gedeonnak és a seregének több mint 13-szoros túlerővel kellett szembenézniük!

Akkor az Úr ezt mondta, „Gedeon, még mindig van egy kis gond. Még mindig túl sok embered van.”

El tudom képzelni, hogy Gedeon tiltakozott. De Isten újra elmagyarázta, hogy mire gondol, „Ismerem az emberek szívét. Tudom, hogyha a midjániakat ennek a 10 000 ember kezébe adom, akkor azzal fognak büszkélkedni, hogy milyen kemények voltak, és hogy megverték az ellenséget. Azt akarom, hogy vidd le őket a folyóhoz, hogy igyanak és te meg figyeld őket. Azok, akik a kezükből isznak, azokat tedd félre. De azokat, akik beteszik a fejüket a vízbe, azokat küld haza”.

Gedeon látta, hogy 9 700 ember beleteszi a fejét a vízbe, és haza kellett küldje őket. Utána Isten ezt mondta: „Ennek a 300 embernek a kezébe adom a midjániakat.”

Isten tudta, hogy mit csinál. De a munkáért való dicsőséget magának akarta.

Isten sokszor megengedi, hogy olyan helyzetekbe kerüljünk, mint Gedeon. Lehet, hogy sosem fogsz egy olyan sereggel találkozni, aminek az a célja, hogy elpusztítson. De szembe kell majd nézz más kétségbeejtő helyzetekkel. És amikor a tehetetlenség pontjára jutsz, arra a pontra, ahol az ésszerűség azt mondja, hogy add meg magad és ezt kiáltod, „Nem tudom megcsinálni! Nincs kiút!”, akkor jutsz a legjobb helyzetbe. Amikor saját magad végére jutottál, akkor a győzelem már karnyújtásnyira van tőled—mert végre hajlandó vagy Istennek átadni a problémádat. Ilyenkor Ő megjelenik, és munkálkodni kezd. Megharcolja érted a harcot. Legyőzi az ellenséget. És mivel a szituáció teljesen lehetetlen volt, ezért Isten kapja a dicsőséget az eredményért. Lehetetlenség dicsekedni, mivel semmi közöd sem volt a győzelemhez. Csak Istent dicsőítheted, Akitől minden áldás származik.

Ha azt akarod, hogy növekedjen a hited—és, hogy imáid hajtóanyagot kapjanak—akkor ki kell alakítsd Istenről a helyes nézőpontot. Emlékezz Ásszá király bölcs szavaira. Emlékezz arra, hogy mit tett az Úr Jonatánért és Gedeonért. Végy példát Dávidtól, és nézz fel az égre. Lásd Istent olyannak, amilyen Ő valójában, és ismerd fel az Ő erejét. Ha ezt megteszed, az imaéleted drámaian fog megváltozni. Azt fogod észrevenni, hogy bátran, és határozottan imádkozol, mert tudod, hogy a Mindenható Isten, aki meghallgat téged, képes neked segíteni.

MÁSODIK FEJEZET

Az Ima, Hallgató Oldala

Mindnyájan ismerünk olyan embereket, akik uralják a beszélgetéseket. Felteszel nekik egy egyszerű kérdést és olyan mintha felhúztad volna őket. Elkezdnek beszélni, és nem akarják abbahagyni. Miközben beszélnek, gondolsz valamire, amit mondani szeretnél, de nem adnak lehetősége arra, hogy elmondd. Mire végre levegőt vesznek, te már elfelejtetted, hogy mit is akartál mondani. Ez nem párbeszéd—ez egy monológ.

Az ima egy kétoldali párbeszéd kéne legyen Istennel. De ahogy már mondtuk, ez nem mindig van így. Legtöbbször, akárcsak azok az emberek, akik uralni szeretik a beszélgetést, mi is ezt tesszük Istennel. Mi uraljuk a beszélgetést.

PÁRBESZÉD

Az imánk párbeszéd kell legyen Istennel, nem egyoldalú beszélgetés. Ehhez ismét csak szükségünk van a helyes nézőpontra. Ha biztos vagyok abban, hogy amit Istennek akarok mondani, az kevésbé fontosabb, mint amit Isten akar nekem mondani, akkor hallgatni fogok!

Az ima hallgatói oldala nagyon fontos. Meg kell tanuljuk felismerni Isten hangját—és meg kell tanuljunk hallgatni is. Amikor ezt megtesszük, akkor felfedezzük, hogy Isten mit akar tenni az életünkben és az életünk által. Segít megtanulni, hogy mit kérjünk Istentől az imáinkban. És amikor tudjuk, hogy Isten akarata szerint imádkozunk, akkor nagy meggyőződéssel tudunk imádkozni. Elhisszük János szavait, „Ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle.” (János első levele 5:14-15).

És most jutunk vissza az ima eredeti meghatározásához: egy olyan eszköz, ami által Isten megvalósítja akaratát a földön. Minden az Ő akaratáról szól, nem a miénkről. Ez egy olyan tény, amit ismételni kell: az ima nem egy olyan Isten által adott csodálatos eszköz, ami által elérhetjük álmainkat és akaratunkat itt a földön. Sokan közülünk így gondolnak az imára. Azt gondoljuk, hogy ima által nagyobb házat, jobb autót vagy előléptetés szerezhethetünk a munkahelyünkön. Nem késlekedünk Istennek elmondani, hogy mit tehetne értünk, de nem mindig érdekkel az, hogy vajon mit szeretne Ő, hogy mit tehetnének Érte, vagy Ő mit szeretne végrehajtani a mi életünkön keresztül. Ezeket akkor értjük meg, amikor az ima hallgató oldalát gyakoroljuk.

Visszatekintve az életemre—főleg az Úrral töltött első években—emlékszem azokra a dolgokra, amikért akkor imádkoztam, és nagyon örülök, hogy Isten sokszor nem mondott igent. Bevallom, hogy sokszor haragudtam Istenre a nemleges válaszok miatt. Azt gondoltam, hogyha Isten szeretne engem, akkor megtenné azokat a dolgokat, amiket kértem tőle. De akkoriban a legtöbbször nem Isten akaratáért imádkoztam, hanem a sajátomért.

Ezért fontos az ima hallgató oldalát is megérteni és gyakorolni. Engedd, hogy Isten szóljon hozzád; engedd, hogy Ő irányítsa a beszélgetést, és hogy az Ő akarata irányába terelje a szívedet, és utána azt tedd saját imádságoddá.

Az igazi ima Istennel kezdődik. Isten szívéből indul, Isten céljával halad arra, amit Isten akar megtenni. Aztán ezeket Ő mind beülteti a te szívedbe. Szól hozzád. Ha hallgatsz rá, akkor

megmutatja neked a tervét és célját. Aztán te ezeket imádkozod Neki. Ez egy csodálatos, Isten által tervezett körforgás, ami Isten szívéből indul ki, átmegy a te szíveden, majd ima által visszamegy Istenhez, és utána megnyitja az ajtókat és a lehetőséget arra, hogy Isten megtehesse mindazt, ami meg szeretne tenni.

Isten legyűrhetné a te akaratodat, ha akarná. De Ő nem ezt teszi. Ehelyett, dolgozik a szívedben, közelebb von Magához, beszél hozzád, megmutatja bölcsességét neked, egészen addig, amíg megadod magad az Ő akaratának. És csak amikor feladtad a saját vágyaidat, és az Ő akaratáért kezdtél imádkozni, akkor fogja Isten elkezdni kimunkálni az Ő akaratát az életedben. Ha nem alakítjuk magunkat az Ő akaratához, annak mi látjuk majd kárát. És ahhoz, hogy egyesítsük akaratunkat Istenével, imádkoznunk kell. Egy csodálatos együttműködés indul el akkor, amikor Istennel beszélgetni kezdünk.

ILLÉS: OLYAN EMBER MINT MI

Ahhoz, hogy egy erős, és eredményes imaéletet hozzunk létre, segíthet nekünk, ha olyan emberek példáit nézzük meg, akik ilyen imaélettel rendelkeztek. Később még nézünk más példákat is, de most vegyük példaként Illést. Ő egy igazi imaharcos volt, aki ismerte az ima hallgató oldalát.

Az 1 Királyokban azt olvassuk, hogy Illés tüzet hívott a mennyből, feltámasztotta egy özvegy fiát, és még sok más csodát is tett. Jakab elmondja nekünk, hogy amikor Illés imádkozott, hogy ne essen eső, akkor három és fél évig nem esett. Utána meg imádkozott esőért—és esett! Nagyon nehéz Illésre hasonlítani. A tettei olyan hatalmasak voltak, hogy azt gondoljuk, hogy nagyon messze volt az egyszerű emberektől. Átlagon fölüli Isten-követőnek tűnik. De Jakab 5:17-ezt mondja nekünk: „Illés ugyanolyan ember volt, mint mi”. Más szavakkal Illés ugyan olyan ember volt, mint te meg én – hozzánk hasonló. Illés tudta, hogy milyen félni. Tudta, hogy milyen érzés elcsüggedni. Ismerte az indulatokat és a gyengeségeket, amiken mi mind keresztülmegyünk. Ezért, amikor azt olvassuk, hogy Isten hatalmasan használta őt emberi gyengeségeitől függetlenül, felismerjük, hogy Isten minket is képes használni.

Illés sok mindent tud tanítani nekünk az imával kapcsolatban. Az ő története bizonyítja, hogy az ima nem egy monológ. Az ima igazából egy párbeszéd – egy beszélgetés Istennel.

Az 1 Királyok 17:1-ben Illés odament Áháb királyhoz, és ezt mondta, „Az élő Úrra, Izrael Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőben nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra.” Amit Illés mondott, az ez volt, „Imádkozni fogok Istenhez, hogy zárja be a mennyet. Ez sok éven át fog tartani, mert addig nem kapsz esőt, amíg én nem mondom, vagy amíg imádkozok Istenhez, hogy adjon.”

Ezután az Úr azt mondta Illésnek, hogy menjen és bújjon el. Ezután jött a hatalmas szárazság a földön. A patakok és a folyók kiszáradtak, az emberek éhesek voltak és kétségbeestek. Áháb király haragos volt, és elküldte az embereit, hogy keressék meg Illést. Átfésülték a környéket, és megfenyegették azokat az embereket, akik tudhatták, hogy hol van Illés.

De aztán az 1 Királyok 18:1-ben ezt olvassuk: „Hosszú idő múlva, a harmadik esztendőben, így szólt az ÚR igéje Illéshez: Menj, jelenj meg Áhábnál, mert esőt akarok adni a földre!”

Isten elmondta Illésnek, hogy újra esőt fog adni a földre. Illés hallotta és megértette ezt, mert mindig szokta Istent hallgatni, és felismerte az Ő hangját.

Ezért Illés elmondta Áhábnak, hogy találkozni akar vele. Áháb odament hozzá, és ezt mondta, „Te vagy Izrael megrontója.”

Aztán Illés ezt mondta, „Nem én rontottam meg Izraelt. Te rontottad meg Izraelt azzal, hogy megtanítottad nekik, hogy hogyan imádják, *Baált*. De ha te bene vagy, akkor kihívlak téged és az istenedet egy versenyre. Felmegyünk a Karmel hegyre. Te hozod *Baál* prófétáit, és én ott találkozok veled. A te prófétáid építhetnek egy oltárt *Baálnak*, és én meg építek egyet *Jehovának*. Mind a ketten rátesszük a fát és az áldozatot az oltárunkra. Utána a te prófétáid kérhetik *Baált*, hogy adjon tüzet, az áldozat elégetésére, és én imádkozok *Jehovához*, hogy küldjön tüzet, és égesse el az áldozatot. És az az Isten, amelyik tűzzel válaszol, azt ismerjük el igazi Istennek.”

Áháb elfogadta a kihívást, és Izrael népe összegyűlt a Karmel hegy tetején. Áháb prófétái felépítették az oltárt, és ráhelyezték a fát és az áldozatot. Amikor reggel lett, elkezdtek *Baálhoz* imádkozni, hogy küldjön le tüzet, és égesse el az áldozatot. Kiabáltak, táncoltak, ugráltak folyamatosan.

De délben, amikor még mindig nem történt semmi, Illés elkezdett viccelődni velük. „Én tudom, hogy mi a baj”, mondta. „Az istenetek biztos alszik. Hangosabban kell, kiabáljatok. Fel kell, ébresszétek. Lehet, hogy csak odébbállt, és kiáltanotok kell, hogy meghalljon titeket.”

Akkor aztán tényleg elkezdtek ordibálni. Felugráltak az oltárra. Késekkel vágták meg magukat, és összevéztek mindent. De akárhogy próbálkoztak, nem tudták *Baált* rávenni arra, hogy tüzet küldjön, és nem tudták rávenni a menyét, hogy esőt adjon.

Délután három körül, Illés ezt mondta, „Oké, megvolt az esélyetek. Most én jövök. Álljatok félre.” És hogy még inkább megalázza őket, ezt mondta, „Ássatok egy árkot az oltárom köré, és öntsetek az áldozatra vizet.”

Így hát öntötték a vizet—több hordónyi vizet.

Illés ezt kiáltotta, „Még több vizet!”

Addig öntötték a vizet, amíg a víz ellepte az áldozatot, és megtöltötte az árkot is az oltár körül.

Ezután Illés imádkozott. Ő nem táncolt, nem ugrált, és nem kiabált, csak ennyit mondott, „Uram, Ábrahám, Izsák, és Izrael Istene, mutasd meg, hogy te vagy Isten Izraelben és én a Te szolgád vagyok, és hogy ezeket a dolgokat, mind a te szavadra cselekedtem.”

Isten tüze lejött. Nem csak az áldozatot égette el, hanem a vizet is eltüntette még az árkokból is. És Isten Lelke hatalmasan munkálkodott az emberekben. Az arcukra borultak, és ezt kiáltották, „Az Úr az Isten! Az Úr az Isten!”

Illés kihasználta az alkalmat. Megparancsolta az embereknek, hogy vigyék le a völgybe *Baál* prófétáit és papjait a Kidron patakhoz. Ott Illés megölte *Baál* mind a 450 prófétáját.

Amikor *Baál* prófétái mind meghaltak Illés kijelentette: „Készüljete fel! Zápor lesz.” Utána visszament a hegy tetejére a szolgájával együtt, arcra borult Isten előtt, és esőért kezdett imádkozni. Ezt mondta a szolgájának, „Menj, és nézz a tenger felé.” A Karamell hegy tetejéről pompás kilátás nyílik a Földközi-tengerre. Amikor a szolga visszajött, azt mondta, hogy nem látott semmit, csak kék eget.

Illés újra imádkozott, és utána ezt mondta a szolgának, „Menj, és nézz a tenger felé.” De a szolga újra ezt jelentette, „Semmi, csak kék ég.”

Ezt hetedszer ismételték meg, amikor a szolga visszajött, és ezt mondta, „Egy ökölnagyságú felhő emelkedik ki a tengerből.”

„Gyerünk egy menedék alá,” mondta Illés, „Zivatar lesz!” És még mielőtt fedél alá értek volna, az eső elkezdett esni.

Hogyan lehetett Illés ilyen kitartó az imában, hogyan lehetett olyan biztos abban, hogy Isten valamit akar csinálni? Hat eredménytelen alkalom után, bizonyítésk és egyetlen jel nélkül—hogyan tudott továbbra is imádkozni, és hogyan tudta ugyanazokat az utasításokat adni a szolgájának?

Az oka az, hogy Illés Istentől hallott. Isten mondta neki, hogy menjen Áháb elé, mert Ő esőt fog adni a földre. Amikor Isten mond neked valamit, azt elhited, és abban bízatsz. Illés biztos volt abban, hogy Isten megteszi, amit mondott. Ezért az imája—és a mögötte levő kitartás—mind Isten Igéjére és ígéreteire alapult.

Ebben a helyzetben Illés hatalmas hitről tett tanubizonyosságot. Nem sokkal később azonban bebizonyította, hogy ő is olyan egyszerű ember, mint mi. Amikor Áháb király felesége, Jezabel királyné meghallotta, hogy Illés mit tett a prófétákkal, ezt üzenté neki: „Úgy bánjanak velem az istenek most és ez után is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt!” (1 Királyok 19:2).

Amikor Illés meghallotta Jezabel fenyegetéseit, megijedt és elfutott. Illés futott! De nem is kicsit. Egész elfutott Bersebába, 120 mérföldön keresztül déli irányba. Utána még egy napi járóföldet ment Bersebán túl, ott leült egy rekettyebokor alá, és így kiáltott, „Uram, ölj meg! Mindennek vége van!” Illés fáradt, csüggedt, és rémült volt.

Itt van a hit embere, Illés, aki menti az életét—egy ugyan olyan ember, mint te meg én.

Ez a történet lelkesít és bátorít engem. Látom, hogy Illésnek, az egyik hősömnek is ugyanolyan gyengeségei vannak, mint nekem, és ez arra emlékeztet, hogy Isten egyszerű, mindennapi férfiakat és nőket használ.

Nem kell szuper szent legyél. Nincs szükséged bizonyítványra, vagy a neved mellé kerülő hosszú kitüntetés-listára. Isten egyszerű embereket használ—olyan embereket, akik úgy éreznek, ahogy te. Olyan embereket használt, akik tudták, hogy milyen elcsüggedni. Olyan embereket használ, akik tudják, hogy milyen érzés időről időre félni, ahogy ezt te is tudod.

De Illés egy olyan ember volt, aki hallgatott Isten hangjára, meghallotta, és válaszolt is rá. Ezt mi is megtehetjük. Emlékezzünk, hogy nem az ember szól, hanem Isten beszél az emberen keresztül. Közülünk bárki lehet a jelen idők Illése—csak hallgassunk oda, halljuk meg, és válaszoljunk, amikor Isten beszél hozzánk.

Isten szolgált Illés felé, amikor ő félt. Az Úr egy angyalt küldött, hogy adjon ételt Illésnek. „Egyél”, szolt az angyal. „Szükséged lesz az erőre.” Így hát Illés evett—és negyven napig ment az angyaltól kapott étel ereje által. Egészen elment a Hóreb hegyig, ami mélyen bent volt a pusztában, és amikor odaért, Isten hit-embere még mindig annyira félt Jezabel fenyegetéseitől,

hogy bebújt egy barlangba. Nem sokkal később Isten odajött hozzá, és ezt kérdezte: „Mit csinálsz itt, Illés?”(1 Királyok 19:9).

Illés sarokba szorult, és így magyarázkodott Istennek—mintha Isten nem tudta volna, hogy miről van szó. „Ó, nagyon buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért,” mondta, „mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. Istenem, attól félek, hogy be fogsz csődölni. Mindjárt vége mindennek.”

Isten persze tudta, hogy a történetnek még messze nincs vége. „Illés” mondta Isten. „Dolgod van. Menj Szíriába, és kend fel Hazaélt királynak, nevezd ki, és térj vissza a munkádhoz. Tudod, hogy semmi keresnivalód sincs ebben a barlangban.” Így hát az elcsüggedt, megrémült prófétát Isten újra munkába állította, és ő kijött a barlangból.

Illés is olyan ember volt, mint mi, de olyan volt, aki beszélgetett Istennel. Az ő példája miatt tudhatjuk, hogy milyen biztosak lehetünk az imában. Illés megmutatta nekünk, hogy amikor Isten akarata szerint imádkozunk, és hallgatunk a hangjára, akkor hallani fogjuk, amikor Ő beszél hozzánk, és látni fogjuk az Ő szándékait amgunk előtt.

MEGTANULJUK MEGHALLANI ISTEN HANGJÁT

Illés meggyőződésből tudott cselekedni, mert tudta, hogy kinek a hangját hallja. Tudta, hogy Isten szólt hozzá. Hozzá hasonló módon mi is meg kell tanuljunk meghallani az Ő hangját. Én biztos vagyok benne, hogy Isten folyamatosan közvetlenül beszél hozzánk. De mi nem mindig ismerjük fel az Ő hangját. Nem figyelünk arra, amit hallunk, mert azt gondoljuk, hogy ezt csak mi magunk gondoltuk. *„Ezt biztos csak én gondoltam.”* És miket mulasztunk el, amikor így gondolkozunk Isten hangjáról!

Egy ilyen elfoglalt és zavaros világban nagyon könnyű elsíklani Isten hangja mellett. Az agyunk annyira tele lehet a sok zajjal, hogy egyszerűen nem halljuk az Ő hangját. Ez ellen harcolnunk kell. Meg kell, tanítsuk az agyunkat, hogy felismerje az Ő hangját még a nagy zaj és kavardás közepette is.

Hogyan tudod megtanítani magad arra, hogy meghalld Isten hangját? Először is fel kell ismerjük, hogy Isten már mindannyiunkhoz az Igéjén keresztül. A Biblia szavain keresztül hallhatjuk a hangját.

A Zsidókhöz írt levélben ezt olvassuk: „Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk...”(A Zsidókhöz írt levél 1:1-2).

A Biblia kijelenti, hogy Isten *már* szólt hozzánk! A Biblia Isten Szava, amely nekünk szól. Ő már szólt hozzánk és tovább akar beszélni hozzád az Igéje által.

Hogyan teszi ezt meg? Az egyik leggyakoribb megtapasztalás az, amikor egy ismerős Igerészt olvasol, és hirtelen az egészet egy teljesen új dolgot látsz benne. Lehet, hogy ez egy olyan vers, amit már több tucatszor—vagy több százszor—olvastál el, de a szemeid kinyílnak, és valami olyat látsz, amit, még sosem láttál. Az igazság majd rád ugrik a lapokból.

Tanítsd meg magadat hallgatni azokban a pillanatokban. És vedd észre, hogy amikor ezek a meglátások és biztatások jönnek, akkor Isten beszél hozzád. Minél több időt töltesz Isten Igéjének olvasásával és hangjának hallgatásával, annál többször fogod ezeket megtapasztalni.

Mostanában nekem is egy ilyen nagyszerű élményben volt részem, amikor az egyik tanításomra készültem. Egy olyan ígérést olvastam, amit már sokszor tanulmányoztam, jól ismertem, de ahogy olvastam, a Szentlélek kinyitotta a szemem, és beszélni kezdett a verseken keresztül. Egy új nézőpontot és új értelmet adott az igének. Mindig különlegesen izgalmas dolog, amikor Isten szól az Igéjén keresztül.

George Müller egy olyan ember volt, akinek nagy volt az Úrba vetett hite. Éveket töltött azzal, hogy árvaházakat hozott létre Angliában, amelyeket kivételes hite által tartott fenn. Sokszor reggel nem volt semmi étel és ő mégis megköszönte a reggelit a gyerekekkel, tudva azt, hogy semmi sincs a konyhában.

Kivétel nélkül mindig kopogtak az ajtón, és az érkező ember valami ehhez hasonlót mondott: „Van egy ló vontatta tejeskocsim. A kereke eltört. Nem leszek képes elszállítani a tejet, és az meg fog savanyodni. Lehet, hogy ti itt tudjátok használni valamire.” Behozta a tejet, és a gyerekeknek volt tejük. Aztán valaki más jött és hozott valamit, amire szükségük volt.

Ilyen volt az élet a hit emberének. Honnan tudta, hogy az Úr gondoskodni fog? Egyszerűen ismerte az Urat.

Amikor az emberek ilyet hallanak, szeretnék tudni, hogy milyen egy ilyen ember lelki élete. Ezért megkérdezték George Müllert, hogy hány fejezetet olvasott el a Bibliából naponta. És a válasza meglepte őket. Ezt válaszolta, „csak addig olvastok, amíg Isten szól hozzám. Amikor Isten szól hozzám, megállok, és gondolkozni kezdek a szavain. Lehet, hogy amikor az első verset olvasom, akkor szól hozzám Isten. Akkor arra a napra annyit olvasok. Máskor pedig van olyan, hogy tíz fejezetet kell elolvassak ahhoz, hogy Isten szóljon hozzám. De addig olvasok, amíg szól.”

Ez egy nagyon jó gyakorlat! Miért ne legyél olyan, mint George Müller, és addig olvas, amíg Isten szól hozzád?

Nyisd ki az 1 Mózeszt, és kezd olvasni a Bibliát. Minden reggel addig olvas, amíg Isten szól hozzád. Amikor Isten szól, húzd alá a verset, vagy írd ki, és hordozd magaddal egész nap. Gondolkozz rajta. Rágódj rajta, mint ahogy a tehén a fűvön. Addig gondolkozz a versen, és addig foglalkozz vele, amíg betölti szívedet, és az életed részévé válik.

HÁROM EGYSZERŰ LÉPÉS, AMI SEGÍT ISTEN HANGJÁT MEGHALLANI

Ha egy erős, eredményes imaéletet akarunk, az azzal kezdődik, hogy meghalljuk Isten hangját. Megtanulhatjuk meghallani az Ő hangját, ha ezt a három lépést követjük:

1. ELVÁRÁSSAL OLVASS

Amikor leülök, hogy azt csináljam, amit én úgy hívok, hogy „az Ige teljes körű olvasása,” akkor a tollamat, és a vonalzót kéznél tartom, mert elvárom Istentől, hogy szóljon hozzám. És mivel elvárom tőle, hogy beszéljen, beszél is. És ha van egy toll és egy vonalzó a közelemben, akkor alá tudom húzni, hogy Isten mit és hogyan szól hozzám azon a napon.

Mielőtt olvasol, keress egy csendes helyet ahol nem zavar senki. Könnyen elkalandozhatnak a gondolataid. Ezért mindent tegyél meg, hogy Istenre tudj figyelni. Ahogy olvasol, szokd meg, hogy az Igében levő ígéretekkel kapcsolatban kezdj imádkozni.

Például mondjuk, hogy a Példabeszédeket olvasod, és a harmadik fejezet 5 és a 6 vershez érsz. Olvasás közben imádkozd el azokat a verseket Istennek. „Uram benned akarok bízni teljes szívemből, segíts nekem, hogy az egész hitemet, és bizalmamat beléd vessem. Őrizz meg attól, hogy nélküled hozzak döntéseket. Ne engedd, hogy saját gondolataimra és saját eszemre támaszkodjak. Segíts nekem, hogy a Te döntéseidre és vezetésre várjak.” És amikor elolvasod az ígéretet a 6. versben, akkor azt is imádkozhatod Istennek: „Istenem, látom, hogy amikor ezt megteszem—amikor minden döntésemet Rád bízom—Te megígérted, hogy vezetni fogsz engem. Uram, szeretném ezt. Szükségem van a te útmutatásodra.”

Az imaéleted nagyot fog javulni, ha azt Isten Igéjére alapozod. Gyakran Isten olyan verseket használ, amelyek közvetlenül az előtted álló problémát érintik, vagy egy olyan dolgot, amivel kapcsolatban imádkoztál. Az összes válasz, amire szükséged van, mind benne van az Igében. Isten azokon az oldalakon kijelenti, hogy mit fog tenni érted. Elmondja az ígéreteit. Utána, meg te is, mit illés, ráállhatsz azokra az ígéretekre.

Még valami az Igeolvasással töltött idővel kapcsolatban: Erősen ajánlom, hogy mielőtt elővonnád egy kommentárt, vagy valamilyen más magyarázó forrást, előbb olvasd el a Bibliát. Nagyon hálás vagyok a jó kommentárokért, és az emberekért, akik írták. Örülök, hogy a feljegyezték gondolataikat és értelmezésüket egy Igerésszel kapcsolatban—ezek az eszközök, sokszor nagyon segítenek. De mielőtt elolvasom, hogy Isten mit mondott más embereknek, lehetőséget akarok neki adni, hogy először a szívemhez szóljon. Így hát, előbb elolvasom az ígerészt, és lehetőséget adok Istennek, hogy személyesen beszéljen hozzám, csak *utána* fogom elolvasni a verssel kapcsolatos kommentárokat. Miután megtudtam, hogy Isten mit akar nekem mondani, megtudom, hogy Isten mit mondott másoknak.

2. IMÁVAL TELVE OLVASS

Isten az Ő igazságait nem mindig az arra áhítózoknak nyilvánítja ki, hanem inkább azoknak, akik Lélekkel vannak betöltve.

Az emberek sokszor azt gondolják, hogy csak akkor tudják meg az Ige igazi értelmét, ha tudnak héberül vagy görögül, a Biblia eredeti nyelvein. És igen nagy értéke van a görög és a héber nyelv tanulásának. Én A. T. Robertson *Görög Újtestamentum Nyelvtanát*, Joseph Taylor *Görög-Angol Lexikonját* és még sok más segítséget használok. Sokat segíthet, ha megismerjük a szavak háttérét és igazi értelmét. De nagyon kell figyeljünk, hogy ezzel a kis tudással együtt ne kezdjünk kicsit büszkék lenni. Könnyű ezt gondolni, „Milyen csodálatos, hogy tudok görögül! Milyen igazságokat fedeztem fel! Milyen kár, hogy mások nem ismerik jobban a görögöt.”

Az igazság az, hogy, nem olyan fontos megtudni, hogy Isten mit mondott réges-régen egy másik nyelven, mint az, hogy megtudd, hogy Ő mit mond éppen most neked.

Évekkel ezelőtt volt egy asszony a gyülekezetemben, aki csak hat osztályt végzett. De sokszor odajött hozzám vasárnaponként, és ezt mondta: „Smith Pásztor, a Galatákhöz írt levelet olvastam, és valami nagyon érdekes dolgot fedeztem fel...” És valami olyat kezdett magyarázni nekem, ami ugyanaz az igazság volt, amire én görög tudásom miatt jöttem rá.

„Uram, ez nem igazság!” gondoltam, „Ő nem töltött annyi nehéz órát a görög nyelv tanulásával. Te pedig csak úgy megmutatod ezt neki!”

Látod, Isten nem csak a nagyeszű emberekhez szól—hanem inkább azoknak, akik telve vannak Lélekkel. Nem kell tudjál héberül vagy görögül. Nem kell, ismerd a nyelvtant, az igeidőket, és bizonyos szavak különböző értelmezéseit. Isten tud szólni hozzád az Ő Leikén keresztül, és így értelmet és megvilágítást ad az Ő Igéjéről és igazságáról. Imával telve olvass és engedd meg az Ő Lélkének, hogy felfedje előtted az igazságait.

3.OLVASD FIGYELMESEN

Amikor olvasod az Igét, akkor ne csak futólag olvasd, mint egy történetet. Ezek Isten szavai—az Univerzum teremtőjének a gondolatai és kifejezései. Adj időt az Ige befogadásának. Gondolkozz el az olvasott verseken. Amikor úgy érzed, hogy Isten szól hozzád—válaszolj neki. Tedd, meg amit kér tőled. Az engedelmesség nagyon megerősíti az Istennel való kapcsolatodat! Ahogy te olvasol, Ő szól, te válaszolsz, és az imaéleted életre kel. Többé már nem egy egyoldalú beszéd lesz, hanem egy élő párbeszéd.

HARMADIK FEJEZET

A harc

Az ima, ahogy már korábban is láttuk, egy olyan eszköz, ami által Isten megvalósítja akaratát a földön. Ahogy már megbeszéltük, az ima egy olyan eszköz, amivel dicsőíteni tudjuk Istent, közbenjárhatunk másokért, könyöröghetünk Istennek a szükségleteinkért, erőért és bölcsességért. De az imának még van egy nagyon fontos formája a hívő számára, és amit érdemes mélyebben tanulmányozni. Az ima egy fegyver. Amikor közbenjárunk másokért, akkor egy csatatérre lépünk be.

Nem csak az a világ létezik, amit a szemünkkel látunk. Létezik egy szellemi világ, amit a szemünkkel nem láthatunk, és ami két fajtára osztható: Isten jó serege, és Sátán gonosz serege. Ez a két hatalom folyamatosan harcol az emberek lelkeiért. Abban a pillanatban, amikor közbenjárunk egy másik emberért, a csata sűrűjébe kerülünk. Igazából azonnal a harc vonalába kerülünk. A lelki harcot a térdünkön kell megharcoljuk.

Ez a fajta ima, a lélekben vívott csata, igazi munkává válik, mert a sötétség és a pokol erői ellen harcolsz. Meg fogod érteni, hogy mire gondolt Pál, amikor azt mondta, hogy Epafrász buzgón küzd értetek imádságban. Az imán keresztül lerombolhatod azokat az erődítményeket, amelyeket az ellenség épített emberek életére—kiszabadítva őket az ellenség fogva tartó erejéből.

Mivel az ima téged egy olyan csata kellős közepébe juttat, amelyet gonosz lelkek ellen kell megharcolni, ezért előbb fel kell készülni erre. Egyetlen katona sem megy úgy háborúba anélkül, hogy előbb ne fegyverzné fel magát.

HARCRA ÖLTÖZTETVE

Pál apostol ezt mondta, „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.” (Pál levele az Efezusiakhoz 6:12).

Ez a harc nem olyan, mint a földi harcok. Ez egy lelki világban vívott csata. És ahhoz, hogy fel legyünk készülve a harcra, Pál ezt írta, hogy így kell, öltözködjünk, „Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével. Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde. Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért”(Pál levele az Efezusiakhoz 6:13-18).

Mivel nem földi háborúban vagyunk, ezért a páncélunk sem lehet anyagból készült, hanem lelki páncél kell legyen. Ugyan ez igaz a fegyvereinkkel kapcsolatban is.

A FEGYVEREK

Néha a keresztények igen furcsán gondolkoznak a fegyverzettel kapcsolatban. Jó néhány erőteljes fegyver áll rendelkezésünkre, mint például az ima, Isten Igéje, vagy a böjtölés, sokszor mégis gyengébb fegyvereket használunk arra, hogy a körülöttünk levőket elérjük. Eszembe jut egy asszony, aki keresztény szórólapokat tett a férje szendvicseibe, azt remélve, hogy amikor a férje észreveszi, és kihúzza a ragacsos mogyoró-vajkrémes lapocskát, majd valahogy megérti az igazságot. Mások azt gondolják, hogyha keresztény folyóiratokat hagynak az asztalon, akkor a szeretteik elolvassák, és valahogy megtérnek. Kieszeljük ezeket a kis terveket és módszereket, és azt hisszük, hogy fizikai módszerekkel lelki munkát tudunk végezni. De, „hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten által.” (Pál második levele a Korinthusiakhoz 10:4).

ISTEN IGÉJE

Az egyik legfontosabb fegyverünk maga az Isten Igéje. A Biblia szerint: „Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál” (A Zsidókhoz írt levél 4:12). Pál ezt írja a mi lelki fegyverzetünkről az Efezus 6:17-ben: „Vegyétek fel a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.” Isten Igéje egy erős fegyver az ellenség támadásai ellen. Jézus minden alkalommal ezt használta, amikor a Sátán megkísértette Őt: „Meg van írva: Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”(Máté evangéliuma 4:4).

Dávid megértette Isten Igéjének erejét, amikor ezt írta, „Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.” (Zsoltárok 119:11). Ha olvasod, ha gondolkozol rajta, ha támaszkodsz rá, Isten Igéje egy hatalmas fegyver lesz az életedben az ellenség adta kísértések ellen. Egy régi svéd mondás szerint: „ez a Könyv távol tart téged a bűntől, és a bűn távol tart téged ettől a Könyvtől.” Küzdj a zavaró tényezők ellen, amikor leülsz olvasni Isten Igéjét. Legyen az igeolvasás az életed legfontosabb tényezője. Tanulj meg verseket kívülről. Engedd, hogy Isten Igéjének ereje dolgozzon az életedben: távol fog tartani a bűntől, és meg fog szabadítani másokat a fogságból.

IMA

Ahogy már mondtuk, az ima egy olyan hatalmas fegyver, amit Isten bocsátott rendelkezésünkre. Több csatát nyertek meg már ima által, mint bármi más módszerrel. Emiatt furcsának tűnik, hogy emberek gyakran csak utolsó lehetőségként vetik be az imádságot. Miután már mindent kipróbáltak, és semmi sem működött, akkor ezt mondják, „Úgy látom, jobb ha imádkozunk. A helyzet kétségbeejtő.”

Sokszor az emberek bejönnek tanácsért, és elém tárják a problémájukat. „Kipróbáltam ezt meg azt.”-mondják. Végül megkérdezem, „Imádkoztál már ezért?”

„Hát nem,” válaszolják. „Gondoltam inkább eljövök hozzád.”

Miért csináljuk ezt? Isten nekünk adta ezt a hatalmas fegyvert, és mi nem használjuk. Jó dolog, ha tanácsot kérünk hívőktől, akikben megbízunk, de az ima által magától Istentől kaphatunk tanácsot.

Az ima egy csodálatos fegyver, és mindenki számára elérhető. Nem kell lelki óriás legyél ahhoz, hogy a lelki harctérre léphess—Isten lehetővé tette, hogy az imát még a leggyengébb gyermeke is használhassa.

BÖJTÖLÉS

A lelki fegyverek felsorolása nem volna teljes a böjtölés megemlítése nélkül. Máté 17-ben, egy kétségbeesett apa odament Jézushoz, és letérdelt előtte. Utána kegyelmet kért a fiának, aki epilepsziás volt, és nagyon szenvedett. Amikor az ember elmondta Jézusnak, hogy a fiát odavitte a tanítványaihoz, de ők nem tudták meggyógyítani, Jézus megfedte a démont, meggyógyította a gyereket, és utána elmondta a tanítványainak, hogy az ilyenfajta betegség gyógyításához milyen fegyvert kell használni. Először megmondta nekik, hogy nincs elég hitük a munka elvégzéséhez, és utána így szólt: „Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.” (Máté evangéliuma 17:21).

Miért olyan erőteljes a böjtölés? Szerintem két oka van. Először is, a böjtölés gyengíti a testünket. Ez mindig jó, mert a testünk semmit mást sem csinál, csak harcol a lelkünk ellen. A testünk hajlamos a hitetlenségre főleg akkor, amikor meglátja az ellenség munkáit. Lehet, hogy ez volt az oka annak, hogy a tanítványok nem voltak képesek kiűzni a démont az epilepszás fiúból—legyőzte őket a kételkedés.

Másodszor, a böjtölés megerősíti a lelkünket. A test és a lélek háborújában mindig, amikor a test legyengül, a lélek automatikusan megerősödik. Amikor a hitetlenség eltávozik, a hit megnövekszik. Ahogy Jézus is mondta ebben az igerészben, „ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! - odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.” (Máté evangéliuma 17:20).

Van valaki az életedben, akiért imádkozol, aki akkora sötétségben van, hogy a feladat lehetetlennek tűnik? Akkor olyan hitre van szükséged, ami hegyeket mozdít meg. Abban a helyzetben a böjtölés növelné a hitedet, és megerősítené az imádat.

Még egy szó az Isten-adta fegyvereinkről: Nekem úgy tűnik, hogy mi keresztények túl sok időt töltünk a fegyvereink védelmével, mint használatával. Például, amikor az emberek elkezdnek a Bibliával kapcsolatban vitatkozni, mi megpróbáljuk megvédeni azt. A Biblia nagyon jó fegyver, egy kétélű kard. Ne véd—használd! Egy párbaj során nem beszélnél így: „Jobb, ha vigyázol, mert ez a kard a legélesebb az egész városban. Megköszöri, és tényleg nagyon éles.” Ne véd a kardod, hanem inkább használd!

Ugyan így beszélünk a másik fegyverünkről, az imáról. Ne beszélj az imáról—imádkozz! Használd a fegyvereket, amiket Isten adott neked, és győzd le az ellenséget!

Újra, és újra érdemes megismételni. „A mi fegyvereink Isten miatt hatalmasak, az erődítmények lerombolására.” Ó, ha mindig emlékeznénk erre, és használnánk azokat a fegyvereket, amelyeket Isten adott nekünk! Isten a mi védelmünkre adta az Ő fegyverzetét nekünk: Az Igéjét, amely támadó és védekező háborúra használható kard; a böjtölést, ami által megtagadjuk a testünket, és erősítjük a lelkünket, és az imát, amely által leromboljuk az ellenség erődítményeit.

Ezzel a páncélzattal készen állunk a háborúra.

KÉSZEN?

Amikor teljesen felöltöttél a lelki fegyverzetedbe, ne csak állj ott—menj harcolni! De hogyan? Hogyan tudod megtámadni a láthatatlan ellenséget? Akkor támadod meg az ellenséget, amikor imádkozol.

Az ima a legerősebb fegyverünk a Sátán sötét hatalmai ellen, és a frontvonal az ima szoba. „Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért”(Pál levele az efezusiakhoz 6:18). Ha felővezted magad a harcra, akkor indulj harcolni!

A HÁBORÚ

Annak ellenére, hogy emberi szemnek láthatatlan, de a lelki világ is pont annyira valódi, mint az anyagi világ. A lelki világban két erő harcol egymás ellen. Az egyik erő Istennek engedelmeskedő angyalokból áll, akik az élet és a világosság királyságát szolgálják. A másikkal pedig olyan lelkek vannak, akik fellázadtak Isten ellen, és a Sátán sötét és halálkirályságát szolgálják. Az érdekes az, hogy annak ellenére, hogy nem látjuk ezt a két ellenfélt, és sokszor nem is gondolunk rájuk, legfontosabb harcmezőjük itt a Földön található. Te és én e háború közepén vagyunk, ami az életünk uralmáért folyik. Mivel ez a két lelki erő érted harcol, ezért gyakran konfliktus kellős közepében találod magad.

Ez a két lelki fél általában az összes ember lelkéért harcol, ugyanakkor minden egyes egyénért személyesen is harcolnak. A háború folyamatos. És a két harcban álló fél egymástól teljesen eltérő taktikát használ.

Sátán csalással és manipulációval próbálja megnyerni a világot. Ugyanakkor erőszakot is bevet, ha kell ahhoz, hogy elszakítson minket Istentől. Jézus Krisztusnak is meg van a maga módszere a világ megnyeréséhez, de ő nem használ erőszakot. Jézus szeretet által törekszik arra, hogy embereket maga felé, az Ő királyságába vonzza.

A Sátán megpróbál rávenni arra, hogy adjuk meg magunkat a természetes irigységnek, és csak magunknak éljünk; Isten pedig meg akarja puhítani a szívünket a körülöttünk élők irányába, hogy kezünket szeretetben nyújtsuk ki, és segítsük és áldjuk az elesetteket.

A Sátán útja a kísértés. Sokkal könnyebb bezárni a szívünket és az eszünket azokkal szemben, akik szükségben élnek körülöttünk. Könnyebb csak önmagunkért élni úgy, hogy teljesen énközpontú életet élünk. Sokszor jön a kísértés, hogy azt mondjuk azoknak, akik szükségbe szenvednek, „Keményen megdolgoztam mindenért! Menj és te is dolgozz keményen a te szükségletedért. Ami az enyém, az enyém, nem akarok osztani rajta. Ha valamit akarsz, menj, és dolgozz meg érte.”

De mivel és Istené vagyok, az Ő Lelke folyamatosan beszél hozzám, és ezt mondja, „Nem látod, hogy mennyire megáldottalak? Van neked elég. Oszd meg amid van. Nézz körül és vedd észre a szükségleteket. Mutass egy kicsi megértést. Légy olyan, mint a Fiam.”

Pál apostol ezt írta a Galatákhoz írt levele 5:17-ben: „Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Léleké pedig a test ellen, ezek viaskodnak egymással” Ezért a test és a lélek háborúja végtelen. A Sátán hatalmas erőt használ és nagy nyomást gyakorol, hogy az embereket az Ő táborában tarthassa. Jézus udvarol, és szeretettel biztat embereket arra, hogy rendeljék alá neki az életüket. Amíg ebben a testben vagyunk, addig mindig a háború közepében találjuk magunkat. Az élet nagy kérdése ez: Ki uralja az életemet? Sátán vagy Jézus? Irigység vagy szeretet?

Ebben a harcban az ima a győzelem meghatározója. A Sátán tudja ezt, és ezért olyan nehéz imádkozni.

Észrevetted már, hogy amikor elkezdesz imádkozni, akkor csöngetnek, vagy a telefon csipog, vagy valami más szakítja meg azt? Úgy tűnik, hogy valami ördögi kapcsolat van a szőnyeg azon sarka, ahová letérdelsz és a telefon között. És ez így is van. A telefon egy zavaró tényező. Az ember az ajtónál—legalábbis abban a pillanatban—egy zavaró tényező. Akármilyen, ami elvonhatja téged az imától az egy zavaró tényező. A Sátán mindent megtesz azért, hogy visszatartsd az imádkozástól, mert tudja, hogy az ima ereje legyőzheti őt. Ezért arra összpontosít, hogy lefegyverezzen téged.

Amikor felismered, hogy milyen hatalmas erővel rendelkezik az ima, nem kárhoztathatod a Sátánt azért, mert megpróbálja megakadályozni, hogy használd ezt a fegyvert. Meg van rémülve az imádságtól, mert tudja, hogy ez a döntő tényező a háborúban. Amikor elkezdesz imádkozni, az olyan mintha kihúztál volna egy hatalmas kardot, és elkezdenéd lóbálgatni. Neki semmilye sincs, amivel kivédhetné csapásainkat. Ezért mindent megpróbál azért, hogy távol tartsa a kardot a kezüktől.

Az örültség pedig az, hogy a Sátán egy elvesztett háborúban harcol—és, ezt Ő tudja is.

A háború története

Nem történik meg túl gyakran az, hogy miközben még tart a háború, már előre tudjuk, hogy ki fog nyerni. Az Isten és a Sátán között dúló harcban azonban már tudjuk a végeredményt. A háború már meg van nyerve. Kétezer évvel ezelőtt a két harcban álló fél már szemtől szemben találkozott, és az egyikük elvitte a győzelmi trófeát, míg a másik vereséget szenvedve eloldalgott. Ezt a harcot a kereszten vívták meg, és ott győzte le Krisztus az ellenséget. De annak ellenére, hogy Jézus teljesen legyőzte az ellenséget, a makacs vesztes nem adja fel. Azóta próbálja erőszakkal megtartani azt, ami jogosan már nem az övé.

A Kolossé 2:14-15-ben Pál ír erről a harcról, és a Józus által kivívott győzelemről: „Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és diadalmaskodott felettük.”

A világ eredetileg a teremtés jogán Istené volt. Isten formálta meg a földet, Ő teremtette meg az embert, és helyezte az embert a földre. Amikor ezt megtette, Isten az embernek adta a földet, hogy élvezze azt. Isten ezt mondta, „Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön mozgó minden élőlényen!” (1 Mózés 1:28). „Ez mind a tietek”, mondta. „Élvezzétek.”

De Sátán belépett az Édenkertbe, és hazugsággal, csalárdsággal és ármánykodással rávette az embert arra, hogy odaadja a világot neki, és így a világ Sátán uralma alá került. Ő lett a föld királya, és a föld az ő királysága lett. Ma, mikor körül nézel a világban, akkor nem látod azt teljes széplőtlen szépségében, mint amelyet Isten az Éden kertjében teremtett, és nem is látod olyanok, ahogyan azt Isten tervezte. Isten nem azért teremtette az embert, hogy kapzsiságban és harcban éljen egymással. Isten terve az volt, hogy az ember szeretetben, harmóniában és békességben éljen egymással. De a világ fellázadt Isten ellen, és most is Isten-megtagadásban él.

Isten elküldte a fiát, Jézus Krisztust, hogy a földet visszaváltsa önmaga számára. Jézus azt mondta, hogy Ő azért jött, hogy, „megkeresse és megmentse az elveszettet.” (Lukács 19:10). Krisztus eljövételének célja az volt, hogy a földet újra Isten uralma alá helyezze—hogy, újra Isten királysága legyen rajta. Jézus sokszor beszélt a tanítványainak Isten királyságáról, és arról a dicsőségről, amit mind meglátunk, amikor Isten királysága eljön, amikor Isten újra uralkodni

fog a föld felett. Sátán pontosan tudta, hogy miért jött el Jézus, ez az oka annak, hogy a Sátán és Jézus összecsapásai korán kezdődtek—már akkor, amikor Jézus még két éves sem volt. Ezért törekedett arra a Sátán folyamatosan, hogy elpusztítsa Jézust.

Sátán először úgy akarta megakadályozni Isten tervét, hogy arra indította Heródes szívét, hogy egy förtelmes rendeletet adjon ki. Heródes megparancsolta, hogy öljék meg a két év alatti babákat. Ha az angyal nem figyelmezteti Józsefet, hogy a kisbabával és anyjával együtt meneküljenek Egyiptomba, Jézus már akkor elpusztult volna, amikor még esélye sem volt megmenteni a világot.

Később, miután János bemelegítette Jézust, Ő elment a pusztába, ahol Sátán megkísértette. Felvitte Jézust egy magas hegy tetejére, és megmutatta neki a világ összes királyságát, és azok dicsőségét. És a Sátán ezt mondta, „Mindezeket neked adom, ha leborulva imádsz engem.” (Máté evangéliuma 4:9).

Sátán egy egyezséget ajánlott Jézusnak—de ez egy hazugság volt, az ő ármánykodó tervének része. Ha Jézus leborult volna és imádta volna őt, akkor alárendelte volna magát neki, és a világ a Sátán kezén maradt volna. Ez egy okos terv volt. Ezért a Sátán ezt hazudta. „Kössünk egyezséget. Jó ajánlatom van számodra. Nem kell Isten útját válaszod. Nem kell Isten ösvényén járj. Én azonnal neked adom azt, amit keresel. Nem kell szenvedj a kereszten. Nem kell a fájdalmas utat válaszod. Azonnali beteljesedést nyerhetsz. Csak hajolj meg előttem és imádj engem. Menj az én utamon.” Megpróbálta megkísérteni Jézust, hogy forduljon el Isten útjától, és kövesse az övét. A Sátán ugyanezt mondja az embereknek ma is. „Nem kell megtagadd önmagadat,” suttogja, amikor kísért minket. „Nem kel felvedd a keresztet! Kövess engem, és én azonnal beteljesítem azt, amit keresel. Megkaphatod az összes örömet és izgalmat, amit keresel. Én megadom neked, ha követsz engem.”

Amikor ezt az egyezséget felajánlották Jézusnak, Jézus megnyerte a menetet. Megtartotta a helyét, és nem adta oda magát Sátán kísértéseinek. Elment Názáretbe. Felállt a zsinagógában. Felolvasta a Messiásról szóló próféciát, és ezt mondta, „Ma teljesezett be ez az írás fületek hallatára.”(Lukács 4:21).

Itt Sátán megint el akarta pusztítani Jézust. Arra indította az emberek szívét, hogy öljék meg Jézust. Megfogták Őt, és Názáret szélére vitték, és az tervezték, hogy ledobják a szikláról. De Jézus eltűnt onnan.

Később Jézus egy kis hajón volt a Galileai tengeren, a Sátán vihart támasztott, és megpróbálta elsüllyeszteni a hajót. A tanítványok felkeltették Jézust, és ezt kiáltották, „El fogunk süllyedni!” Jézus felállt, és elcsendesítette a szelet, és a hullámokat—és azok szót fogadtak neki, és elcsendesedtek. (Lukács 8:24).

De Sátán még nem végezte el Jézussal, amit akart. Betöltötte Júdás Iskáriótes szívét, aki tudta, hogy a Nagytanács lehetőséget keres arra, hogy elkapja Jézust. Ezért Júdás odament a főpaphoz, és ezt mondta, „ha adtok nekem harminc ezüstöt, odavezetlek hozzá. Tudom, hogy hol imádkozik.” És Júdás Iskáriótes odavezette a főpap katonáit a Gecsemáné kertbe, ahol elfogták Jézust. Elvitték Kajafás házába, elítélték egy mondván csinált per során, és elvitték Pilátushoz.

Ezek után a Sátán felkavarta az emberek szívét a szeretet Embere ellen. „Feszítsd meg! Feszítsd meg!” követelték. És a hangjuk győzött. Pilátus odaadta Jézust, hogy feszítsék meg.

Ahogy Jézus haldoklott a kereszten, úgy nézett ki mintha a sötétség királysága végre győzedelmeskedne. Sötétség borult a földre, mintha a sötétség erői ünnepeknék győzelmüket.

De korán reggel a hét első napján, amikor az asszonyok jöttek, hogy gondoskodjanak Jézus testéről, azt vették észre, hogy a kő el van görgetve. Keresték, de sehol sem találták meg a testét—mert Jézus feltámadt a halálból. És mivel ezt megtette, győzedelmeskedett a Sátán, a halál és a pokol felett. Miután megmutatta magát a tanítványainak, felemelkedett dicsőségben, hogy az Atya jobbjára üljön, addig, amíg az összes ellenség a lába alá nem kerül.

Sátán megpróbálta megakadályozni Isten tervét—de Jézus nem engedte neki. Jézus a Sátánt a kereszten győzte le. Ahelyett, hogy a kereszt a Sátán győzelmét jelentette volna, az ő vereségét hozta Jézus Krisztus feltámadása által. És Jézus kereszthalála által váltotta meg az elveszett világot, és az elveszett embereket Isten számára.

De Sátán nem akarja elismerni a vereségét. Folyamatosan figyelmen kívül hagyja saját maga vereségét, és most már több mint kétezer éve küzd azért, hogy megtartsa azt, ami már jogosan nem őt illeti.

Lehet, hogy emlékszel az Ótestamentumból Saulnak, Izrael első királyának történetére. Saul egy nagyon jó király lehetett volna, de nem tartotta be Isten parancsait. Engedetlensége miatt Sámuel, Isten prófétája eljött hozzá, és ezt mondta, „Nem megyek vissza veled, mert te megvetted az ÚR igéjét; az ÚR meg elvetett téged, és nem maradsz Izrael királya... így szakítja el tőled az ÚR a mai napon Izrael királyságát, és másnak, nálad különbnek adja.” (1 Sámuel 15:26, 28). Sámuelnek azt mondta az Úr, hogy menjen le Isai házába, s kenje fel az egyik fiát királynak. Ő ezt megtette, és felkenete Dávidot Izrael királyának.

Attól a pillanattól kezdve, Isten szemében Dávid volt Izrael királya. De Saul nem adta fel a trónt. Saul mindent, még erőszakot is használt arra, hogy megtartsa azt, ami már nem az övé.

Ugyan ez igaz a mai világra is. A keresztnél a Sátán legyőzetett, és így a világ már jogosan nem az övé. De ő makacs. Ő erőszakot is használ, ha kell, hogy megtartsa azt, ami már jogosan nem az övé.

Úgyhogy amikor imádkozunk egy emberért, akkor Krisztus keresztje által kivívott győzelmet ismertetjük el. Amikor ezt tesszük, akkor területet foglalunk el Sától. És amikor Krisztus kereszten aratott győzelmével megyünk a Sátán ellen, akkor a csodálatos igazság az, hogy, *engednie kell*. Nem tud tovább ellenállni. Engednie kell. De a Sátán fáradhatatlan. Semmit sem fog könnyen elengedni, és nem is enged másnak csak az imának.

Ha le akarjuk rombolni Sátán erődítményeit, és le akarjuk feszíteni az újait azokról, akiket fogságba hurcolt, akkor nem szabad őt lebecsülnünk Őt. Nem dobálhatunk műanyag nyilakat feléje, azt gondolva, hogy az ellenség menekülni fog azoktól.

Terveznünk kell.

A TERV

NEGYEDIK FEJEZET A Csataerv

Ha azt szeretnénk, hogy az imáink erősek és eredményesek legyenek, ha azt szeretnénk, hogy az imáink változást hozzon a körülöttünk zajló csatában, akkor egy csatatervet kell kövessünk. Követnünk kell, a következő alapelveket:

ISTEN AKARATA LEGYEN AZ IMÁD KÖZÉPPONTJA

Hogyan teszed ezt meg? Honnan tudod, hogy hogyan kell Isten akaratát imádkozni? Isten akaratát az Ő Igéjén keresztül ismerheted meg. Isten elmondta neked az Ő akaratát, célját, és tervét a Biblia lapjaiban. Imádkozd az Igét. Ahogy a második fejezetben is tárgyaltuk, az életed minden kérdésére az Igében vannak a válaszok. Ha Isten Igéjének tanulmányozása szokásoddá válik, fel fogod fedezni Isten akaratát az életeddel, és bármilyen problémáddal kapcsolatban.

Amikor imádkozol, nyugodtan mond el Istennek a saját és a körülötted élő emberek szükségleteit. Mond el Neki, amit láatsz, amit érzel és amit szeretnél. Utána fordulj az Igéhez, és hallgasd meg, hogy Isten mit mond neked az Ő Szentlelke által. Ő szólni fog hozzád, és megmutatja a tervét az életedre.

IMÁDKOZZ JÉZUS ÁLTAL

Miután hallgattál egy ideig az Igeolvasás során, menj újra hozzá, és imádkozz újra. „Hát Uram, Itt van az Igédben. Látom, hogy ezt szeretnéd, ezért hiszek és bízok benned Jézus Krisztus nevében.”

Az 1 Mózes 32-ben Jákob hallotta, hogy a testvére Ézsau—aki megfogadta, hogy megöli—négy száz emberrel jön, hogy találkozzon vele, természetesen féltette az életét. A félelem arra készítette, hogy imádkozzon, és emlékeztette Istent az ígéletéről. Ezt mondta, „Ő atyámnak, Ábrahámnak Istene és atyámnak, Izsáknak Istene, Uram, aki ezt mondtad nekem: Térj vissza hazádba, rokonságod közé, és jót teszek veled!”(1 Mózes 32:9). Jákob imája erre a bizonyos ígéletre alapozódott. Szaván fogta Istent. De vedd észre, hogy Jákob, hogyan szólította Őt: „Atyámnak, Ábrahámnak Istene, és Atyámnak, Izsáknak Istene.” Jákob az ősei kapcsolata által közelítette meg Istent.

Ma más, ennél teljesebb fogalmunk van Istenről. Igen, Ő Ábrahám, Izsák, és Jákob Istene. De Ő ennél több, Ő a mi Atyánk. Ez csak Jézus Krisztus miatt igaz. Azért igaz, mert az Ő halálán és feltámadásán keresztül Isten saját családjába fogadott minket. Ezért amikor Istenhez fordulunk, akkor bátran mehetünk, azzal a tudattal, hogy Ő az Atyánk. Bátrak lehetünk, mert tudjuk, hogy Jézus Krisztus a mi közbenjárónk az Atya előtt. Az imáinkat az Atyához kell intézzük Jézus nevének hatalma által.

Saját magunk miatt nem beszélhetnénk Istennel. Nincs arra mód, hogy ezt a kiváltságot mi magunk vívjuk ki. Ez azért van, mert nekünk Jézus Krisztus nélkül nincs helyünk Isten családjában. „Én vagyok az Út az Igazság, és az élet,” mondta, „Senki sem mehet az Atyához csakis Énáltalam.” (János evangéliuma 14:6). Ezért van szükségünk a Közbenjárónkra.

Kérd az Atyától a szükségleiteidet, de Jézus Krisztus nevében kérd. Csak Krisztus által kaphatod meg a jogot arra, hogy közösségben lehess Istennel, és, hogy be is fogadjanak. Amikor kopogsz, használd Jézus nevét.

LÉGY KITARTÓ

Miért szükséges a kitartás? Vannak olyan emberek, akik azt mondják, hogyha valamiért több mint egyszer imádkozol, akkor az megmutatja, hogy nincs elég hited. De az Ige mégis példákat mutat az ismétlődő imákról.

Pál beismerte, hogy a testében lévő szálka annyira zavarta őt, hogy, „Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem.” (Pál második levele a Korinthusiakhoz 12:8).

Jézus a Gecsemáné kertben ugyan azt az imát imádkozta háromszor is. (Máté evangéliuma 26:39-44). És a kitartó imáról tanított két példázatban is. Az elsőben ezt mondta, „mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk.”(Lukács evangéliuma 18:1). Utána meg egy történetet mondott egy hazug bíróról, és egy kitartó özvegyről. Az özvegy minden nap elment a bíróhoz, és ezt mondta nekik „tégy igazságot köztem, és ellenségem között.”

A bíró egy hamis ember volt, és nem félt se Istent se embert, de az asszony kitartása nagyon lefárasztotta. Végül megtette, amit az asszony kért. Utána Jézus megkérdezte, „Vajon az Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak... Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamarosan.” (Lukács evangéliuma 18:2-8).

Sok embernek problémája van azzal, hogy Jézus az igaz Istent egy hamis bíróval hasonlította össze. De a példázat hatalmas ellentétet mutat be. Ha egy hamis bíró képes igazságot szolgáltatni egy özvegy kitartása miatt, mennyivel inkább fog a mi szerető Atyánk gyors igazságot szolgáltatni azoknak, akik hozzá kiáltanak?

A másik kitartásról szóló példázat egy emberről szól, aki kopogást hallott éjfélkor az ajtaján. Ahogy kinyitja, látja, hogy az egyik barátjai jöttek hozzá, hogy ott töltsék az éjszakát. Meg akarta etetni őket lefekvés előtt, ezért kereste a kenyeret a polcon—de nem volt elég. Ezért átment a szomszédba, kopogott az ajtón, és ezt mondta, „nyisd ki és adj nekem kenyeret! Vendégeim vannak.”

A szomszéd így válaszolt, „Már ágyban vagyok a feleségemmel, és a gyerekeimmel. Gyere vissza holnap.” De az ember tovább kopogott, és addig nem hagyta abba, amíg meg nem kapta azt, amit akart. Az ember kitartása miatt a szomszéd végül felkelt, és adott neki kenyeret. (Lukács evangéliuma 11:5-8).

A Biblia tisztán láthatóan a kitartó imára tanít. Vajon ez azt jelenti, hogy meg kell győzzük Istent arról, hogy a dolgokat a mi akaratunk szerint tegye? Vajon Isten egy önkényesen tartózkodik a válaszoktól? Vajon csak akkor adja be a derekát, ha mi nagyon határozottak vagyunk? Nem hiszem. Biztos vagyok abban, hogy az ima nem tudja megváltoztatni Isten célját és tervét, még akkor sem, ha napokig imádkozol, és akkor sem, ha könnyekre fakadsz. Isten sokkal jobban szeret téged annál, minthogy megadná neked azt, ami a végén a pusztulásba vinne téged.

Annak ellenére, hogy az ima nem változtatja meg Isten tervét, mégis változást okoz—minket változtat meg. Sokszor megtörténik, hogy amikor egy dolog miatt imádkozom, Isten szól hozzám. Van, amikor megmutatja tervét, ami mindig sokkal jobb, mint az enyém. Miközben imádkozok, Isten megmutatja, hogy azok a dolgok, amikért imádkoztam, és amiket követeltem, milyen butaságok voltak.

Az ima nem változtatja meg Isten célját, de megváltoztathatja Isten cselekvését. Jézus ezt mondta, „Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.” (Máté evangéliuma 6:8). Az ima nem új információ szolgáltatás Isten számára. Ő tudja, hogy mire van szükséged, még mielőtt kérted volna azt. Az imáid megnyitják az ajtókat Isten számára, hogy megtehesse azokat a dolgokat, amiket szeretne, de nem tenné meg, a te szabad akaratod ellenében.

Milyen sokáig kell kitartó legyél az imában? Addig imádkozz, amíg választ kapsz—igent, vagy nemet. Ha az imáidra a válaszok nem azonnal jönnek—ne add fel! Pál is példát mutatott nekünk Epafrászról aki „szüntelenül könyörög” imában. Ő buzgón könyörgött a Kolossébeliekért. Én nem hiszem, hogy Epafrász ezt mondta, „Ó, Uram, kérlek, áldd meg a kolossébeli gyülekezetet. Jézus nevében. Ámen.” Ehelyett inkább várt Istenre, kitartóan imádkozott a gyülekezet állapotáért, és nap, mint nap, megismételte az imát. Ahogy a Jakab 5:16 is mondja, „nagy a hatása az igaz ember butzó könyörgésének.”

Az egyik hiba, amit imádkozás közben követünk el, az az, hogy túl hamar gondoljuk, hogy megnyertük a csatát. Sátán megijedt, lazított a fogásán, de még nem engedett teljesen. Az általunk látott kis sikerek téves benyomást keltenek bennünk. Azt gondoljuk, hogy már nyertünk, és abbahagyhatjuk a harcot. Vegyük példaként, azt, hogy egy emberért imádkozol, aki rossz, és talán veszélyes döntéseket hoz. Az ember egy kicsit megpuhul. Hallod, hogy ezt mondja, „Olyan bolond voltam. Észre sem vettem, hogy mennyire elrontom az életemet. Meg fogok változni. Mostantól kezdve a dolgok másképp lesznek.” Megkönnyebbülve ezt gondolod, „Hála Istennek! Ez is megvan. Köszönöm Istenem, ez az ember is jól van.” És nem imádkozol többet—pedig a győzelem kapujában vagy.

A *Hogyan szerezz barátokat, és légy hatással emberekre* című könyvében, Dale Carnegie elmondja, hogy Mr. Darby, egy gazdag biztosítási befektető, akit elkapott az aranyláz elment Kolorádó államba, hogy aranyat keressen. És valóban egy nagy aranylelő helyet talált a Sziklás hegységben. Hazament, és meggyőzte a barátait, hogy fektessék a pénzüket ebbe a bánya üzletbe. Alapítottak egy céget, megvettek egy csomó bányász felszerelést, és elkezdtek bányászni ezt a nagyon gazdag kolorádói lelőhelyet.

Amire a társulat kifizette az összes tartozását, a lelőhely kimerült. De a befektetők nem adták fel azonnal. Addig ástak, amíg újra adóságba keveredtek. Végül egy nap Mr. Darby elkeseredetten véget vetett a munkálatoknak. Bezárta a bányát, elment Denverbe, és mielőtt visszatért volna a keleti partra, egy pár száz dollárért eladta a telket és a felszerelést egy roncskereskedőnek.

A roncskereskedő felbérelt egy geológust, hogy megvizsgálja a bányát. A geológus végül így összegezte a helyzetet: „Ha még egy métert ásol attól a ponttól kezdve, ahol Mr. Darby abbahagyta, akkor ugyanazt az aranylelőhelyet találod meg.” Csak egy méter! Így a roncskereskedő lett a leggazdagabb bányatulajdonos Kolorádóban.

Vajon mi hányszor vagyunk egy méterre a győzelemtől? A remény apró jeleit győzelemnek vesszük, és azt gondoljuk, hogy a háborúnak vége. De Sátán még nem végzett. Ő csak

ideiglenesen vonult vissza, annyi időre, hogy megtervezze az ellentámadását. Nem fogja olyan hamar feladni. Egy másik taktikával fogja megpróbálni visszafoglalni azt a területet, ahonnan elkergették—akkor fogja megpróbálni, amikor már nem figyelsz oda, mert azt gondoltad, hogy a háborúnak vége.

A háborúnk kulcsa: Amit az ima által megszereztünk, azt az ima által is kell megtartsuk az ellenség hatalma ellen. Az ima ereje sokkal nagyobb, mint a Sátán hatalma, de használnunk is kell, ezt a fegyvert, ha valódi és maradandó eredményeket akarunk elérni.

LÉGY KONKRÉT

Valami mást is meg kell, tudj az Ellenségről: a Sátán csak azt a területet adja fel, amiért konkrétan imádkoztál. Nincs annál jobb dolog az ellenség számára, mint a homályos és általános ima: „Ó, Istenem, mentsd meg a világot.” Ez a fajta ima nem sebz meg az ellenséget, és egy centivel sem mozdítja el őt. De ha egy embert viszel az Úr elé, és *konkrétan* kezdesz azért az emberért imádkozni, és követeled az embert Jézus Krisztus számára—a Sátánnak engedni kell.

„Uram, a barátomat, Jánost a Sátán fogva tartja. Az élete tönkre megy. A Sátán munkája ellen jövök Jézus Krisztus nevében, és Jézus Krisztusnak a keresztfelött aratott győzelme által. Kérek Atyám, szabadítsd meg őt a Sátán fogságából, amely ma őt fogva tartja. Tedd szabaddá, hogy megismerhesse Jézus Krisztus szeretetét. Uram, engedd, hogy a Szentlelked szóljon a szívéhez, és véget vessen a Sátán munkájának, amely megkötözi és megvakítja őt.”

Konkrétak kell legyünk. Egyik életet a másik után kell Isten elé vigyük —személyesen, egyedien, közvetlenül, és konkrétan, hogy az ellenséget biztosan elkergessük. Amikor ezt megtehetjük, a Sátán vereséget szenved. Amikor Jézusnak a keresztfelött aratott győzelme erejével imádkozunk, a Sátánnak nincs más választása, csak az, hogy engedjen.

IMÁDKOZZ BIZONYOSSÁGGAL

Az ima a sokkal erősebb, mint gondoljuk. Az imán keresztül lerombolhatjuk az ellenség erődítményeit, és kiszabadíthatjuk szeretteinket a Sátán fogságából. Ahogy a Biblia is mondja, „Hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására.” (Pál második levele a Korinthusiakhoz 10:4).

A kérdés ez, „Bizonyossággal imádkozhatok a megváltatlan szeretteimért? Mert tudjuk, hogy Isten nem fog senkit az akarata ellenére megváltani.” Ez igaz. Isten nem fog téged az akaratod ellenére megváltani. Ha nem akarsz megváltottá válni, ne aggódj, Isten nem fog az akaratod ellenére megváltani. Szabad akaratot adott nekünk, és sosem fog a szabad akaratunk ellenére megváltani.

Jézus ezt mondta, „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek” (Jelenések könyve 3:2). Jézus az ajtó előtt ál, és kopog. Vedd észre, hogy nem dörömböl, hogy bejuthasson. Nem kell, félj attól, hogy betöri az ajtót, ha nem válaszolsz. Ő ezt mondta, „ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót...” Erre van szükség. Isten nem fog erőszakkal belépni az életedbe. Te kell kinyisd az ajtót.

Ha Isten nem erőltet egy embert sem az akarata ellenére, hogyan tudok bizonyosan imádkozni az emberek megmentéséért?

Emlékezned kell egy hitetlen állapotára, és meg kell, értsd a háború természetét. A te hitetlen szeretted igazából nem szabad arra, hogy a saját megváltása felől döntsön, mert a Sátán fogva tartja őt.

Azokkal kapcsolatban, akik nincsenek megtérve—akik Isten ellen állnak—Pál arra bátorította Timóteust, hogy legyen olyan, „aki szelídséggel neveli az ellenszegülőket, hátha az Isten megadja nekik egyszer, hogy megtérve megismerjék az igazságot, és felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék.” (Pál második levele Timóteushoz 2:25-26). Azok, akik Sátán hatalma alatt álnak, azoknak nincs választásuk, csak, hogy azt tegyék, amit ő mond, és nincs reményük a menekülésre Isten közbelépése nélkül.

Azokat, akiket Sátán elkap, azokat meg is vakítja. Pál úgy írja le azokat, akik elpusztulnak, mint, akiknek „a gondolkozását e világ istene megvakította, mert hitetlenek, és így nem látják meg a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát, aki az Isten képmása.” (Pál második levele a Korinthusiakhoz 4:4). A te hitetlen szeretted azért nem tudja elfogadni, mert nem látja az igazságot. A Sátán megvakította a szemét, és erővel fogva tartja őt. Ezért az imáid egyértelműen a Sátán hatalma ellen kell irányuljanak.

Ha egy embert Krisztusnak a keresztfelött aratott győzelme által viszel az Úr elé, te azt parancsolod, hogy a Sátán engedje ki a kezéből az életét. Jézus azért halt meg, hogy megváltson minket. Jézus győzött. Ő már megfizette a megváltásunkért az árat, ezért a Sátán hatalma egy hitetlen ember fölött, elbitorolt hatalom. Nincs valódi joga hozzájuk. Amikor ezt megértjük, akkor parancsolhatjuk neki, hogy engedje el az embereken lévő fogását. És a csodálatos dolog az, hogy Sátánnak engednie kell. Nem tud tovább ragaszkodni.

Krisztus által megparancsolhatjuk a Sátánnak, hogy engedje szabaddá szeretteinket a vakságból, ami annyira visszatartotta őket az evangélium megértésétől, és olyan torz képet mutatott Jézus Krisztusról. Követelhetjük, hogy megszabaduljanak a vakságtól, hogy láthassák az igazságot és valódi szükségleteiket.

Emlékszem, hogy egy ember egyszer ezt mondta nekem, „Tudod, ez nagyon csodálatos. Amikor részeges, és drogfüggő voltam, nem vettem észre azt, hogy az életemben mekkora nagy rendetlenség uralkodik. Azt gondoltam, hogy igazán élek. Azt gondoltam, hogy a dolgok olyan jól mennek.” Így folytatta, „Teljesen vak voltam arra, hogy meglássam, hogy tönkreteszem a házasságomat, és minden mást az életemben. Egyszerűen nem láttam.”

Lehet, hogy te is ismersz ilyen embereket, akik teljesen vakok az igazság meglátására. Evilág istene teljesen megvakította őket, és nem láthatják az igazságot.

Az ima által megtámadhatod a Sátán elvakító munkáját, ami visszatartotta őket attól, hogy meglássák az igazságot. Ima által megnyithatod a szemüket és a szívüket, hogy észrevegyék azt a káoszt, amiben vannak, és hogy lássák, hogy szükségük lehet Istenre, még akkor is, ha nem hisznek benne. Miért nem hisznek? Ez azért van, mert a Sátán megvakította őket az igazság meglátása előtt.

Amikor valaki kiszabadul a Sátán fogságából, és végre látja az igazságot, az ésszerű, értelmes, és józan visszajelzés az, hogy befogadják Jézust, mint Urukát. Ekkor már csak egy bolond utasítaná vissza Őt. Ha a szeretteid nem bolondok, akkor reménykedhetsz. Bizonyossággal imádkozhatsz értük. Én ezt a dolgot újra, és újra láttam megtörténni. Az Úr ezt mondta, „Jöjjetek, szálljunk vitába!” (Ézsaiás 1:18). Értelmes dolog elfogadni Isten felajánlott tisztítását. De ha az agyuk be van zárva a Sátán munkája és ereje által, akkor nem tudnak értelmesen gondolkodni.

Imádkoznunk kell azokért, akik körülöttünk sötétségben élnek. Ha látunk egy kis reménysugarat, folytatnunk kell az imát. A csata még nincs megnyerve. Csak akkor lesz győzelem, amikor a Sátán visszaadja az általa birtokolt területet—azt a területet, amihez nincs joga. De csak akkor fog engedni, ha megparancsoljuk neki az imán keresztül, hogy engedjen.

Az emberek néha megkérdezik tőlem, „Helyes dolog, ha egynél többször imádkozok valamiért? Ha van elég hitem, elég, ha csak egyszer imádkozok?”

Mi már megbeszéltük, hogy a kitartás hogyan kapcsolódik Istenhez. De amikor meglátjuk, hogy a kitartó ima milyen hatással van Sátánra, akkor megtudjuk, hogy miért is van szükség a kitartásra. Az ima egy támadás az ellenség erődítményei ellen, és minden egyes ima egy csapás az Ő szorítása ellen. Minden egyes ima megtöri azt az ellenállást, amit ő felépített. Ezért az ismételt imákra szükség van, hogy megtámadjuk a sötétség erődítményeit, és kimentsük az embereket a sötétség birodalmából, hogy beléphessenek Isten Jézus Krisztus által megmutatott csodálatos szeretetének fényébe.

Most már látod, hogy rendelkezésedre áll az az erő, amely kiszabadíthatja a barátaidat és a szeretteidet a Sátán karmai közül, aki megkötözte és megvakította őket. Hatalmad van arra, hogy megszabadítsd őket, hogy szabad akaratukból választhassák az evangélium fényét, és Isten szeretetét. Azért voltak ilyen sokáig a sötétségben, mert senki sem vette a fáradságot, hogy csatába szálljon, és harcoljon értük. Fel kell ismerjünk, hogy mi egy erős, és győztes pontról indulunk, mert a csatát már megharcolták és megnyerték számunkra. Csak annyit kell tennünk, hogy követeljük a győzelmet—egyik életet a másik után, egyik helyzetet a másik után.

Itt az idő, hogy szabaddá tegyük magunk körül a világot. Túl sokáig állt at Sátánnak a zászló. Itt az ideje, hogy a gyülekezet abba hagyja az erődítmény védését, és ezt mondja, „Támadjátok meg az erődítményt, mert Isten velünk van!” Oda kell menjünk az árkokba, és oda kell tegyük magunkat. Itt az ideje, hogy elvegyük a területet, amit Sátán próbál megtartani, és ideje, hogy szabaddá tegyük azokat, akiket ő fogva tart—Isten miatt, ő miattuk, és a világ miatt.

Szeretnék most ezért imádkozz.

Atyánk, mi Jézus nevében, és a nekünk adott hatalom által jövünk hozzád. Uram, eléd hozzuk azokat a részeket az életünkben, amikben a Sátán legyőzött minket, és legfőképpen az imának ezt a részét, aminek gyakorlásától ő visszatartott minket. Uram, túl hamar adtuk fel. Megengedtük, hogy lebeszéljenek minket a folyamatos ima gyakorlásáról. „Ez túl sok,” mondjuk, vagy „Az az ember sosem fog megváltozni.” De most már látjuk Uram, hogy amikor ezt mondjuk, akkor Sátánnak adtuk oda a területet, ami nem az övé, és mi megengedtük, hogy uralkodjon felette. Ó, Uram, ösztönözz minket az imára. Gyűjts meg bennünk az elveszettekért való imádkozás szenvedélyét. Jézus nevében, szabadítsuk meg azokat, akik meg vannak kötözve, és elvakultak—a te dicsőségedre. Ámen.

Jakab erre figyelmeztetett minket, „Legyetek az Ige cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.” (Jakab 1:22). Nem akarom, hogy elmenj, és ezt mondd, „Igaz milyen csodálatos, hogy ekkora erő van birtokunkban? Milyen jó volt Jézus, hogy győzelmet aratott értünk. Ez annyira csodálatos és izgalmas. Annyira felkavart.” A beszéd nem elég. Nem, én azt szeretném, hogy csinálj is valamit.

Imádkozz. Tedd szabaddá a barátaidat. Figyeld meg, hogy Isten hogyan munkálkodik. Támadd meg az ellenséget, és parancsold meg neki, hogy vonuljon vissza. Ezt meg kell tegye. Nem tud

ellenálni, hogyha Krisztus keresztjének győzelme által jövünk ellene. Kezd el kiűzni őt arról a területről. Követeld a szeretteidet Istennek. Szabadítsd meg őket. Kérd Istent, hogy nyissa meg a szemüket, hogy megláthassák Jézus Krisztusban az evangélium csodálatos fényét.

Igen, mi egy háborúban vagyunk—de a jó hír az, hogy a Megváltónk már megnyerte azt. Most, mi a barátaink miatt kell, harcoljunk, hogy visszaköveteljük azokat a területeket, amelyeket Sátán elvett. És mi ezt az ima csodálatos ereje által tehetjük meg. Vegyük fel nap, mint nap a fegyvereinket az ő érdekükben.

TESTI ESZKÖZÖK A LELKI ESZKÖZÖK ELLEN

Annak ellenére, hogy a lelki világot nem látjuk, az ott folyó háborúnak érezzük a hatásait. Zavartnak, levertnek, lehangoltak vagy elnyomottnak érezhetjük magunkat. De sokszor csak ennyit mondunk—„szomorú vagyok” vagy „ingerlékeny vagyok.” Nem vesszük észre, hogy lelki hatalmak lehetnek az általunk érzett konfliktusok mögött, azért, és ezért nem lépünk be a lelki csatába.

Évekkel ezelőtt, egy szombat reggel valami nagyon érdekeset fedeztem fel. Amikor még gyerekeink kissebek voltak, és még mindig nálunk laktak, bizonyos reggelek igen nehezek voltak. Egy lelki idegesség vagy nyugtalanság arra készítette a gyerekeket, hogy veszekedjenek egymással. Csúfolták egymást és veszekedtek, amíg végül felugrottam, és mindegyiknek mondtam valamit. „Te bemész a szobádba,” mondtam az egyiknek, és „te ürítsd ki a szemetet.” És a harmadiknak, „Te menj és mosd el az edényeket.” Egyesével, mind elmentek a dolgaikra, és morogtak magukban, de látható volt, hogy még mindig magukban hordozták a nyugtalanság szellemét. Ahogy elindultak, még odamondták egymásnak az utolsó megjegyzéseiket. Ez igazán a feje tetejére állította az otthonunkat—és persze ez mindig akkor történt, amikor a vasárnapi tanításra készültem.

Egyik szombat délelőtt aztán valami más történt. Nagyon jól emlékszem rá, mert változást hozott az életemben. Ahogy olvastam a Bibliát, és vártam az Úrra, hallottam, hogy a gyerekek újra kezdik. Ugyanaz a nyugtalanság kezdett úrrá lenni rajtam, amikor egyre csúnyább neveket vágtak egymás fejéhez. A konfliktus egyre csak nőtt, és mire észrevettem magam, már kiborultam. Szokásom szerint letettem a Bibliámat, és indultam, hogy rendet teremtek.

De akkor az Úr szólt a szívemhez. Ezt mondta, „Ez egy lelki arc. Ez egy lelki háború. Most menj, és győzedelmeskedj a lelki szférában. Csak maradj itt, légy úrrá rajta Jézus nevében, és nézd, hogy hogyan munkálkodok.”

Ezért ezt mondtam, „Atyám, a nyugtalanság lelke ellen megyek, amely a gyermekek szívében van ma. Jézus nevében kiállok ellene. Atyám, adj szeretet a szívükbe, és békességet a házba, és kötd meg az ellenség munkáját, aki megpróbálja zavarni az otthonunkat.”

Mielőtt befejeztem volna az imát, az egyik gyerek mondott egy viccet, és mind nevetni kezdtek. Pillanatok alatt az egész rémálom, az egész kedélyállapot, az egész légkör megváltozott. A szokásos veszekedés helyett a ház légköre teljesen megváltozott.

Az Úr egy nagyon fontos leckét tanított meg nekem azon a reggelen. Emlékeztetett, hogy a háború, egy lelki háború, és csak lelki fegyverekkel lehet megvívni. A testi fegyverek egyszerűen nem működnek az ilyen háborúban. Mégis sokszor testi eszközöket próbálunk használni a lelki problémák megoldására.

Sokszor az egyház mutatta ebben az utat a rossz gondolkodásával—próbált lelki dolgokat anyagi eszközökkel megoldani. A régi mondás, „A cél szentesíti az eszközt,” nem biblikus, és nem helyes. Mégis milyen sok gyülekezet követi ezt a filozófiát! Testi dolog az egyház számára, hogy a marketing módszereket használják arra, hogy bevételt szerezzenek. Mégis annyi gyülekezet beleesett ebbe a csapdába! Megalapítják a éves bevételt, megtervezik az éves tevékenységeket, és utána felállítanak egy bizottságot. Utána ez a bizottság kimegy kettes vagy hármas csoportokban—azért, hogy biztosak legyenek abban, hogy lélektani előnyben vannak—és meglátogatja a gyülekezet összes tagjának házáat. Megkéri az összes tagot, hogy adjanak egy hit biztosítékot, az eljövendő évre, és így biztatják őket: „Idén adj egy kicsit többet.” Amikor a hit biztosíték megvan, akkor a tag nevét, és a biztosíték összegét beteszik a számítógépbe, és követik. Ha egy tag lemarad, akkor automatikusan kap egy levelet. „Elmaradtál a hit biztosítéktól. Úgy alapítottuk meg az éves bevételünket, hogy bízunk benned, hogy mindig fizetni fogsz. És ha most nem jössz, hogy megmentsd a gyülekezetet, akkor le kell, mondjunk bizonyos gyülekezeti programokról.”

Teljes bizonyossággal mondhatom: Isten sose akarta, hogy a gyülekezet testi eszközöket használjon lelki célok eléréséért.

Én pont ezért szakítottam évekkal ezelőtt azzal a felekezettel, amelynél szolgáltam. Amikor egy konferencián voltunk Phoenix, Arizonában, a püspök felállt, és ezt mondta, „Tudom, hogyha az embereket a versenyzéssel ösztönözzük, akkor az egy testi eszköz. De szembe kell nézzünk azzal a ténnyel, hogy a legtöbb általunk szolgált ember testi—ezért fontos, hogy testi motivációt használjunk.” Amikor ezt meghallottam, ezt mondtam magamban „Én erre nem vagyok képes. Én ezt nem fogom megtenni. Ez nem helyes. Ha az emberek nagy része testi, akkor nekünk, pásztoroknak az a dolgunk, hogy lelki kapcsolatba hozzuk őket Istennel, ahelyett, hogy testiességüket ösztönöznénk.” Attól a pillanattól kezdve tudtam, hogy nem tudom Istent szolgálni abban a felekezetben.

Egyértelműen rossznak tűnik, amikor így le van írva. De sok gyülekezet mégis ezt a tragikus hibát követik el—anyagi eszközöket használják arra, hogy Isten tervét népszerűsítsék. A probléma az, hogy amikor elkezded használni ezeket a testi eszközöket, többet nem tudsz tőlük szabadulni. Ha egy tömeget reklámozással, és feltűnés-keltéssel vonzótál magadhoz, akkor sose hagyhatod ezt abba. Továbbra is ugyan azt kell tenned, hogy megtartsd a tömeget. Ha küzdened kell, hogy megszerezz valamit, akkor küzdened kell azért is, hogy megtartsd.

Ezért van annyi gyülekezet bajban. Mindent trükköt kipróbáltak már. Nagy nyomással, nagy hajtással, nagy eseményekkel, és nagy küzdelmekkel hozták létre a programjaikat—és most fent kell tartásuk a mozgást, mert ha nem, akkor az egész el fog halni.

Olyan csodálatos Istent nézni, ahogy munkálkodik, és engedni, hogy a Lelke azt csináljon a gyülekezetben, amit akar, mert akkor nem küzdöttél azért, hogy megszerezz valamit, és nem kell küzdened azért, hogy megtartsd. Isten munkája az elejétől a végéig. Ő kezdte, és Ő fogja folytatni.

Ami igaz a gyülekezetre, az igaz rád is. Mindegy, hogy milyen feladat áll előtted, mindegy, hogy mekkora hegy magasodik előtted, két választásod van: vagy testi vagy lelki eszközökkel próbálhatod azt megvalósítani. Használhatod fizikai eszközöket, amelyek a testben vannak, és amelyeket a test korlátoz—vagy használhatod azt a fegyverzetet, amit Pál leírt a 2 Korintus 10:4-ben—olyan fegyvereket, amelyek elég erősek arra, hogy lerombolják az erődítményeket—és amelyek elől a Sátán és démonai hanyat homlok menekülnek.

A választás egyértelmű számomra.

AZ IMA LELKI TERMÉSZETE

Elég nehéz lelki háborút vívni egy korlátozott testbe kényszerítve. Ezek a test-sátrak nagyon hátráltatnak minket a háborúban. De valami elképesztő dolog történik, amikor imádkozunk—az imáink lelki tulajdonságokat vesznek fel.

Hadd mondjak erre egy példát. Nem is olyan régen, egy vasárnap reggelen a testem Jeruzsálemben volt, de a gondolataim a Costa Mesa-i gyülekezetemben jártak. Amikor Izraelben vasárnap este van, akkor otthon vasárnap reggel van. Az óráim még mindig Kaliforniai időre volt állítva, és tudtam, hogy mi történik a gyülekezetben. Nagyon élveztem a látogatást Izraelben, de be kell valljam, hogy nagyon hiányzott az otthonom, és arra vágytam, ott lehessen mindenki a gyülekezetben. Ezért néztem az órámat, és vártam, hogy mindegyik istentisztelet elkezdődjön. Ahogy egyik elkezdődött, kértem, hogy Isten lelke legyen azokon, akik tanítanak az én távollétem alatt. Azt is kértem, hogy az emberek szívei nyitottak legyenek Isten igazságának befogadására, és hogy Isten hatalmasan munkálkodjon a gyülekezetben azon a reggelen.

Sok hosszú, kényelmetlen órába került, amíg a testemet visszavittem Costa Mesába, az utazás után. De a lelkem? Az egy másik történet. Lehet, hogy a testet korlátozza az idő, a hely, és az anyagi dolgok, de az imán keresztül pillanatok alatt ott lehetnek a világ bármely táján, hogy együtt munkálkodjanak Istennel.

Gondolj azokra a lelkekre, akiket mi úgy hívunk, hogy angyalok. Tudtad, hogy amikor vasárnap a gyülekezetbe mész, akkor nagyon valószínű, hogy angyalok is ott vannak veled együtt? Ez igaz. A Biblia elmondja nekünk az 1 Péter 1:12-ben, hogy az angyalok szeretnek bekukkantani az evangélium rejtélyeibe. Kíváncsiak a megváltottakra, és Isten embereknek szánt terveire.

Istenek munkája van az angyalai számára az egész világon, ezért sosem maradnak ugyanazon a helyen sokáig. Lehet, hogy az az angyal, amelyik a gyülekezetet látogatta meg, egy perccel ezelőtt még az ország—vagy akár a világ másik végén volt. Őket nem korlátozza az idő úgy, ahogy minket. Mi a gyülekezet ajtóin kell bemenjünk ahhoz, hogy bejussunk, az angyalok a padlón, a tetőn, és a falakon keresztül is be tudnak jutni. Semmi sem állítja meg őket. Nem korlátozzák őket az anyagi dolgok.

És az imáinkat sem. Pont úgy, mint a lelki lények, úgy az imáink is teljesen korlátozhatatlanok. Lehetsz a világ egyik végén, de lélekben mégis együtt lehetsz egy másik emberrel a világ másik végén az imán keresztül. Kérhetsz nekik áldásokat; imádkozhatsz a védelmükért, és imádkozhatsz, hogy Isten erősítse meg őket abban a lelki háborúban, amellyel éppen szembenéznek. Ez csodálatos. Az ima egy hatalmas eszköz, egy erős fegyver.

A CSATATÉR

Az ima egy olyan lelki gyakorlat, amely igénybe veszi a lelkünket és az értelmünket is. Ahogy Pál is mondta az 1 Korintus 14:15-ben, „Imádkozom lélekkel, de imádkozom értelemmel is” Más fordítások ezt mondják „... de imádkozom az eszemmel is.” És itt egy lényeges pont. Pál a a korinthusiakhoz írt második levelében egy problémát emel ki az értelemmel kapcsolatban, „Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magasztalatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre” (2 Korintus 10:5).

A csatátér helyszíne—ahol Sátán harcol Isten ellen—az agyad. Sátán minket a gondolatainkon és a képzelődéseinken keresztül támad meg. Ő csak annyit akar, hogy lelki fogságba és vereségbe kergessen, és az agyad egy igen megfelelő és hatékony eszköz ennek elérésére.

Van egy olyan metafizikai törvény, amit úgy hívnak, hogy vizualizáció. Vizualizáció mögött az a hiedelem rejlik, hogy ha valamit akarsz, csak el kell képzelned, hogy az már megvan neked. Tegyük fel, hogy szeretnél kétszázmillió forintot. A vizualizáció hívei azt mondják neked, hogy képzelj el, hogy már megvan neked ez a kétszázmillió forintod. Képzelj el a dolgokat, amiket csinálnál ezzel a pénzzel—milyen kocsi vezetnél, milyen házad lenne, és milyen ruhákat hordanál. A metafizik törvényei alapján, ha elképzeled magadat az óhajtott körülményekben, akkor igazából beülteted a vágyat az agyadba. Amint ezeket a célokat elültetted, az agyad napi huszonnégy órán át dolgozik, hogy módokat és eszközöket találjon ki arra, hogy a képzelődéseid valóra váljanak.

Lehet, hogy hallottál Napóleon Hill: *Légy gazdag*, című könyvéről, vagy George Clason: *A leggazdagabb ember Babilonban* című könyvéről. Ezek mind olyan könyvek, amik a vizualizáció metafizikai alapjait használják fel. Ültess egy gondolatot az agyadba, és engedd, hogy a tudatalattid addig dolgozzon, amíg az meg nem valósul.

A Sátán nagyon szeret olyan taktikákat használni, mint a vizualizáció, mert amikor e szerint élünk, akkor társaivá válunk a cselszövésében, amely által ő aztán legyőzhet minket. Gondolj bele, hogy hány házasság ment tönkre amiatt, hogy valaki olyanról álmodozott, aki nem a társa volt. Ez mindig képzelődéssel kezdődik—azon gondolkozik, álmodozik, hogy milyen lenne egy másik kapcsolat. A vizualizáció ezt beülteti az agyadba, és az meg addig dolgozik, amíg ezt valóra nem váltja. Az, ami csak ártatlan gondolatnak tűnik, egyenesen rabságba fog vezetni. Ne engedd, hogy a Sátán így becsapjon. Nagyon fontos, hogy ezeket a gondolatokat azonnal vessük el magunktól, és még mindazt is, ami Isten ellen, az Ő Igéje ellen, és Isten útja ellen támad. Ne engedd meg magadnak, hogy olyan dolgokon képzelegj, amelyet Isten nem akar neked adni.

„Foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre”, írta Pál. Amikor Sátán azt súgja, „Isten tényleg ezt mondta? Tényleg elhiszed, hogy törődik veled? Tényleg rosszat okozna, ha így kiélveznéd ezt a dolgot?” Akkor kell, fogjuk ezeket a gondolatokat, és oda kell, őket adjuk Jézus Krisztusnak. Sátán nagyon igyekezni fog, hogy romboló gondolatokat tegyen a szívedbe. De Isten, aki hatalmasabb, nekünk adta a Szentlélek, az Ige, és az ima erejét, hogy ellenálljunk az ellenség támadásainak, és hogy megharcoljunk a csatánkat az értelem mezején.

A GYŐZELEM

A sok fegyverről, háborúról való beszélgetésben jó újra emlékezni arra, hogy nem kérdés a csata végeredménye. Az már meg van nyerve. A Kolossé 2:15 ezt írja Krisztusnak a kereszten aratott győzelméről: „Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.” Jézus egy teljes győzelmet aratott a kereszten. Legyőzte az ellenséget—egyszer és mindenkorra.

A baj csak az, hogy Sátán a *chutzpah* mestere. Oda megy, be ahová semmi joga sincs. Ott létesít erődítményeket, ahol nincs joga hozzá, és addig fog azokban az erődítményekben maradni, amíg ki nem kényszerítik onnan. De mi, Jézus nevének hatalma által, és Krisztusnak a kereszten aratott győzelmé által megtámadhatjuk a Sátán minden egyes erődítményét, és megparancsolhatjuk neki, hogy távozzon. És amikor ezt megtesszük—akkor el kell, hagyja az

erődítményeit. Muszáj neki. Nincs kérdés. Muszáj neki, mert nincs más választása csak az, hogy engedjen annak a győzelemnek, amit Jézus a kereszten aratott számunkra.

Jézus e világ jogos Királya. A *Messias* szó azt jelenti, hogy, „a Felkent.” Isten Jézust Királlyá kente fel. De Sátán még mindig a trónon ül, és próbálja erőszakkal megtartani azt, ami már jogosan nem az övé. De amiatt, amit Jézus tett a kereszten értünk, imádságban követelhetjük azt a területet, amit Sátán megpróbál megragadni. Az ellenség ereje ellen támadhatunk, a családjában a gyerekeinkért, a férjeinkért, vagy a feleségeinkért, vagy más szeretteinkért, barátainkért. Krisztus ereje által ellenállhatunk az ellenségnek, és véget vethetünk az ő megkötöző munkájának. Véget vethetünk annak, hogy szeretteinket fogságban tartsa.

Megadattak nekünk azok a fegyverek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megszabadítsuk azokat, akik fogságban vannak. A mi kiváltságunk és jogunk, hogy kiálljunk azokért, akik el vannak veszve, hogy imában felemeljük őket, és centiről centire visszaszerezzük azt a területet, amit Sátán elvett. Az Isten által adott erő által használhatjuk, és használnunk is kell az imát arra, hogy megszabadítsuk a szeretteinket.

És Isten irgalmazzon nekünk, ha ezt nem tesszük meg.

ÖTÖDIK FEJEZET

Imapéldák

Már láttuk, hogy az ima célja az imádás, a könyörgés, a közbenjárás, és a harc. Már megnéztük a csatát, és az eredményes imádkozásra vonatkozó stratégiákat, és megtudtuk, hogy milyen fontos gondolatainkat foglyul ejteni. A kérdés ez, „Hogyan imádkozunk a gyakorlatban?”

Isten az Igében adott nekünk imapéldákat, és embereket, akik ezeket elimádkozták. A sok példa közül hármat fogunk megnézni: Jézust, a tanítványokat (Apostolok cselekedetei 4), és Jabéct. Jézussal és az imádság modellel kezdünk, amelyet Máté 6. fejezetében hagyott ránk. Ezt mostanában a „Miatyánk”-nak hívjuk.

A MIATYÁNK

Lukács 11. fejezetében azt látjuk, hogy Jézus imádkozik, ahogy azt sokszor tette. A tanítványai a közelben voltak, és figyelték Őt. Az 1. Vers elmondja nekünk, hogy egy kéréssel mentek hozzá, „Uram taníts meg minket imádkozni.” És Ő ezt meg is tette. A Lukács 11. fejezete és a Máté 6. fejezete is leírja azt az imát, ami ezután következett.

Mi Atyánk

„Ti tehát így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved,”

Már a legelső sorban egy nagyon fontos tényezőt találunk az eredményes imával kapcsolatban: egy közeli személyes kapcsolat az imádkozó ember és Isten között.

Az Istennel való kapcsolatod a legtöbbször úgy nyilvánul meg, ahogy szólsz hozzá. Vannak olyan emberek, akik az imáikat úgy kezdik, hogy, „Hatalmas Isten,” vagy „Örökkévaló Isten.” Sokszor emberek, akik még nem annyira ismerik Őt Atyjukként, inkább hivatalosabban szólnak hozzá. A megszólítás sokszor megváltozik a „Hatalmas Istenről” „Mennyei Atyává,” amikor az 1 János 3:1 igazsága leülededik: „Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket!”

Gondolj bele! Isten gyermekeinek neveznek minket. Most már odamehetek hozzá, és ezt mondhatom, „Atyám!”

Csak Jézus Krisztuson keresztül lehetünk gyermekek. Azok, akik Jézus Krisztuson kívül vannak, azoknak egy távoli kapcsolatuk van az örökkévaló hatalmas Istennel. De te Jézus Krisztuson keresztül közeli kapcsolatban lehetsz vele. János ezt mondta, „Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében,” (János 1:12). Pál is egyet értett ezzel, amikor azt írta, hogy Istentől mind, „a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk.” (Róma 8:15-16). Mivel az Ő gyermekei vagyunk, ezért természetesen hívom Őt „Atyámnak.” A kapcsolat nagyon fontos az imában.

„Mi Atyánk ki vagy a mennyekben” elmondja nekünk, hogy az imádkozás elsősorban a gyerekekről szól. A gyerekeknek egy kiváltság az, hogy odamehetnek az Atyához. És ez mind annak a bizonyossága, hogy Ő egy szerető, és törődő Atya a mennyben.

Szenteltessék meg a Te neved.

Jézus az imapéldáját imádattal, és dicsérettel folytatja: „Szenteltessék meg a Te neved.” (Máté 6:9).

Az imádat egy nagyon fontos része az imának. A zsoltáros elmondta nekünk, hogy „Menjetek be kapuin hálaénekekkel, és udvaraiba dicsérettel” (Zsoltárok 100:4).

Gyakran csak hamar elhadarjuk a kérésünket. Ahhoz, hogy építsd az imaéletedet, időt kell tölts Isten imádásával.

Jöjjön el a Te országod, legyen meg a te akaratod...

A két első kérés Jézus ima modelljében egy közbenjárás: „Jöjjön, el a te országod legyen meg a te akaratod...” (Máté 6:10).

Később a hegyi beszédben, Jézus ezt mondta, „De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is (azok a dolgok, amikért annyit imádkoztatok) mind ráadásul megadatnak nektek.” (Máté 6:33).

Mi sok jelentéktelen dolog miatt aggódunk. Lehet, hogy a dolgokra szükség van, de az aggodalomra nincs. Ez azért van, mert Isten tudja, hogy milyen szükségünk vannak, még mielőtt mi tudnánk, és Ő képes gondoskodni azokról a szükségletekről számunkra.

Csak egy pár verssel hamarabb Jézus ezt mondta, „Mit aggódtok a ruházatért is? Figyeljétek meg a mezei liliomokat, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is.” (Máté 6:28-29).

A mező virágai nem fonnak pamutot cérnává, hogy csináljanak maguknak ruházatot. De gondolj a szépségükre! Jézus azt mondta, hogy még Salamon sem, akinek hatalmas gazdagsága és gyönyörű ruhái voltak, az ő szépsége sem hasonlítható azokhoz a virágokhoz, amiket Isten öltöztetett, és amelyektől Ő helyezte ki a mezőre.

Kíváncsi vagyok, hogy Jézus vajon mutatott-e a földek felé, amikor ezt mondta. Izraelben a tavaszi virágok egyszerűen lélegzetelállítóak. A domboldalak teljesen be vannak fedve gyönyörű színekkel. De a szépségük nem tart örökké. A vadvirágok virágzási időszaka körülbelül egy hónap. És ahogy tavaszból nyár lesz, hamar meghalnak, és a domboldal barnává válik. De Isten mégis, annak ellenére, hogy tudja, hogy a szépségük milyen rövid ideig fog tartani, ilyen gyönyörűen öltöztette őket.

Jézus ezt a tényt használja fel ahhoz, hogy rámutasson: „Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti az Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűek? Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? - vagy: Mit igyunk? - vagy: Mit öltünk magunkra? Mindezt a pogányok kérdezzétek; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre.” (Máté 6:30-33).

Nem kell, az ilyen dolgok miatt aggódj. És nem kell, más dolgok miatt se aggódj, olyan dolgok miatt, amik elárasztják a gondolataidat, mint ezek, „Meg fogok valaha házasodni?” És „Kit tartogat nekem Isten, akivel a jövőt tölthetem?” Vannak köztetek olyanok, akik nagyon aggódnak ezek miatt. De ha Isten tudatába van minden szükségetednek, nem gondold, hogy

ezt is tudja? Bízz Istenben. Ő gondoskodik rólad. Ahogy Dávid is mondta, „Gyermek voltam, meg is öregedtem, de nem láttam, hogy elhagyatottá lett az igaz, sem azt, hogy gyermeke koldussá vált.” (Zsoltárok 37:25).

Jézus ezt mondta, „De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek. Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” (Máté 6:33-34).

A legtöbbször az aggodalmaink a jövővel kapcsolatosak. A holnap, a jövő hét, vagy a jövő hónap miatt aggódunk. A ma miatt nem nagyon aggódunk, mert tudjuk, hogy mi fog történni. Amit fel kell, ismernünk az az, hogy Isten már ott van. Már előttünk járt, és elintézett mindent, amivel találkozni fogunk.

Önkéntelenül is azokra az asszonyokra gondolok, akik elindultak a sírhoz azon a vasárnap reggelen. A tervük az volt, hogy megkenik Jézus testét, de nem tudták, hogy Isten már előttük járt, és egy csodát vitt véghez. Menet közben aggódni kezdtek: „Ki fogja elgurítani a követ?” A kő, ami eltakarta Jézus sírját túl nehéz volt ahhoz, hogy megmozdítsák. Valószínű, hogy emiatt egész úton aggódtak, és nem vették észre, hogy Isten már előttük járt. Elég az hozzá, hogy mire odaértek a sírhoz, a kő már el volt görgöztetve—és Jézus feltámadt.

Sokszor ez igaz a mi aggodalmainkra is. Mire odaérünk, már nincs is ott. Az összes aggodalom hiábavalónak bizonyult. Ezért Jézus azt mondta, „Ne aggódj a holnap miatt.” Végezd el a mai dolgaidat. És az Úr, aki a mán végigsegített, a holnapon is végig fog segíteni. Azért mert Ő hűséges, Ő végig fog vezetni a következő héten, a következő hónapon, és a következő éven is.

Ha nem kell, aggódjunk, hogy mit együnk, vagy mit igyunk, vagy, hogy mibe öltözzünk, vagy, hogy ki lesz a házastársunk, vagy mi fog történni holnap, a jövő héten vagy egy év múlva; akkor mivel kéne, foglalkozzunk? Isten országával. „Keressétek először az Ő országát, és igazságát, és ráadásul ezek is mind megadatnak nektek.”

Amikor imádkozunk, akkor a fő kívánságunk az kéne, legyen, hogy, „Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod...”

Mint a menyben úgy a földön is.

Imádkozzuk ezt, „Uram, vess véget Sátán istentelen uralmának ezen a földön. Alapítsd meg a te országodat, Uram, a szívemben és ezen a földön is.”

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

Miután dicsértük Istent, és az Ő céljait emeltük fel, azután foglalkozhatunk saját szükségleteinkkel. Vajon ez nem áll ellentétben az ételről, italról, és ruházatról, való korábbi kijelentésnek? Egyáltalán nem. Különbség van aközött, hogy Isten elé viszed a szükségleteidet, vagy folyamatosan aggódsz miattuk.

Jézus ezt mondja nekünk, „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.” (Máté 6:11). Nincs semmi baj az egyéni kérésekkel. „A fáradozó földművesnek kell először a termésből részesülnie.”(2 Timóteus 2:6). A tény az, hogy nem adhatod másoknak azt, amit még te se kapsz meg. Nem segíthetek másokon azzal, amim nekem sincs. Ezért először kapnom kell Isten kegyelméből, szeretetéből, erejéből és hatalmából. És akkor ha kaptam, akkor van, mit megoszok másokkal.

Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

Jézus a 12. versben azt mondta, hogy, „Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” És két verssel később, amikor befejezte az imáját, Jézus újra a megbocsátásról beszélt, mutatva, hogy az milyen fontos: „Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyei Atyátok. Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.” (Máté 6:14-15).

Ez pont azt jelenti, amit mond—ha te megbocsátod az embereknek a vétkeiket, a mennyei Atyád is meg fog neked bocsátani. De ha nem bocsátjátok meg az emberek bűneit, a ti mennyei Atyátok se fog megbocsátani nektek.

Ez ilyen egyszerű. A megbocsátás nagyon fontos volt Jézusnak, és nagyon sokszor tanított róla. Fontos volt neki, hogy megértsük ezt a létfonosságú üzenetet: Isten olyan sokat bocsátott meg nekünk, hogy ezért nekünk sincs jogunk haragot tartani a testvéreinkkel.

Emlékeztek a történetre a Máté 18-ban arról a szolgáról, aki tízezer talentummal tartozott az urának? Mai értéken ez körülbelül tízmillió dollár—egyszerűen egy lehetetlen mennyiségű összeg. Amikor a gazda hívatta a szolgát, a szolga ezt mondta, „Ó, én most nem tudok fizetni, de ha adsz egy kis időt, akkor meglátom, hogy mit tudok csinálni”.

A gazda akkor ezt mondta, „Felejsük el az egészet. Eltörölöm az adóságodat.” És megbocsátotta neki a tartozását.

Amikor a szolga kiment, megragadta szolgatársát, aki egy kis összeggel, kb. tizenhat dollárral tartozott neki. Ezt mondta neki, „Nagyon régóta tartozol nekem. Most akarom a fizetséget.”

A másik szolga ezt mondta, „Ó, most nem tudlak kifizetni. De adj egy hetet.”

De az a szolga, akinek azt a hatalmas adóságát eltörölték, ezt mondta, „Dobjátok be a börtönbe!” És börtönbe vettette a szolgát a tizenhat dolláros tartozásáért.

A gazda, aki azt a hatalmas összeget megbocsátotta a szolgának, meghallotta, hogy milyen kemény volt a szolgatársával, behívta az embert, és ezt mondta, „Mennyivel tartoztál nekem?”

„Tízmillió dollárral.”

„Ugye elengedtem a tartozásodat?”

„Igen.”

„Hogy lehet az, hogy a szolgatársadat börtönbe juttattad tizenhat dolláros tartozás miatt?”

Akkor a gazda ezt mondta, „Dobjátok be a börtönbe, addig, amíg ki nem fizeti az utolsó centet is.”

Jézus ezt a szemléltetést már-már nevetségesnek tünteti fel annak érdekében, hogy egy nagyon fontos dolgot világosítson meg számunkra. Szeretné, hogy lássuk, hogy ahhoz képest, hogy nekünk mit bocsátottak meg—egy visszafizethetetlen tartozást—ahhoz képest nincs értelme annak, hogy kis dolgokat szegezzünk a testvéreink ellen.

Ne vigy minket a kísértésbe, szabadíts meg minket a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom, a dicsőség, mindörökké. Ámen.

Jézus az imáját Istennel kezdi, és oda is jut vissza a végén. Miután védelmet kér a kísértésektől, így fejezi be, „mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.” (Máté 6:13).

Ez mind Istené. A világ az övé, a hatalom az övé, és minden tisztelet és dicsőség is az övé. És amikor imádkozunk, akkor nem Istent emlékeztetjük ezzel kapcsolatban—hanem önmagunkat. Mindenünk, amink van, Tőle van, és minden, amit csinálunk, mind az Ő dicsőségét szolgálja.

Imában odaléphetsz Istenhez, és elé viheted a kéréseidet. Megnyithatod előtte a szívedet, és kiterítheted előtte lelked legmélyebb titkait. Beszélhetsz az Atyáddal, és erőt és útmutatást találhatsz nála.

Milyen áldás is az ima! Isten segítsen neked felfedezni az ima teljes csodálatosságát—nem úgy, mint egy munkát vagy feladatot, szolgálatot, terhet, vagy mint egy elkötelezettséget—hanem úgy, mint a legnagyobb kiváltságot ezen a földön!

A TANÍTVÁNYOK IMÁJA

Az apostolok cselekedetei harmadik fejezetben, Péter, és János meggyógyította az „Ékes” kapunál ülő sánta embert. Ahogy meggyógyult, a sánta ember elkezdett ugrálni, dicsérte Istent, és ezzel elnyerte a tömeg, kb. ötezer ember figyelmét. Amikor meglátta a csodálkozásukat, Péter kihasználta a lehetőséget az evangélium megosztására. Ez felbosszantotta a vezetőket— a papokat, az előljárókat, és az írástudókat. Nem örültek az ember gyógyulásának, és nem örültek annak, hogy Péter felemelte Jézus nevét.

Így hát a vezetők behívták magukhoz a tanítványokat, és ezt kérdezték, „Milyen hatalommal, vagy kinek a nevében tettétek ti ezt?” (Apostolok cselekedetei 4:7).

És akkor Péter a Szentlélekkel telve ezt mondta, „Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk: "Népünk vezetői, Izráel vénei! Ha minket ma egy beteg emberen gyakorolt jótett felől vallattok, hogy mitől gyógyult meg, vegyétek tudomásul valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: általa áll ez előttetek egészségesen. Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.” (Apostolok cselekedetei 4:8-12).

Csodálatos. De Izrael vezetői nem így látták. Féltek Péter bátorságától, és attól, hogy az üzenet elterjed az emberek között, ezért súlyos következményekkel fenyegették a tanítványokat, ha továbbra is Jézusról tanítanak; és meg is parancsolták a tanítványoknak, hogy Jézusról többet ne beszéljenek.

De Péter és János világossá tette szándékát: „Igaz dolog-e az Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre: ítéljétek meg magatok; mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.” (Apostolok cselekedetei 19-20).

A vezetők további fenyegetések után végül elengedték őket. Péter és János azonnal visszament a gyülekezethez, és megosztották az emberekkel a fenyegetéseket, amiket a földi vezetőktől kaptak. A gyülekezet összegyűlt, és így imádkozott: "Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van..." (Apostolok cselekedetei 4:24).

A tanítványoknak éppen most mentek keresztül egy megfélemlítő megtapasztaláson, de vedd észre, hogy az imájukat nem az erőért való könyörgéssel kezdték, hanem Isten nagyságának elismerésével. Ugyan ezt vettük észre Jézus imájában is—Jézus is Isten nagyságának felismerésével kezdte az imáját.

Utána elismerték, hogy Istent a megpróbáltatás nem érte váratlanul. Isten már tudott a helyzetről—igazából több ezer évvel azelőtt ismerte azt, és megihlette Dávidot, aki ezt írta, „... te mondtad atyánknak, a te szolgálódnak, Dávidnak szájával a Szentlélek által: Miért zúdultak fel a pogányok, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen. Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett Heródes és Poncius Pilátus ebben a városban a pogányokkal és Izrael népével, hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezded és akarod előre elrendelte, hogy megtörténjék.”(Apostolok cselekedetei 4:25-28).

Amikor felismerted Isten nagyságát és mindentudását, akkor végre a megfelelő helyre érkeztél. A helyes nézőpontban vagy ahhoz, hogy a kérésedet elmondd. „Most pedig, Urunk, tekintsd az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálódnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet; te pedig nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által.” (Apostolok cselekedetei 4:29-30).

„El akarnak hallgattatni minket. Meg akarják akadályozni, hogy hirdessük a Te nevedet. De Uram, mi bátorságot kérünk. Ne engeddd, hogy megállítsák a munkádat.” Én ezt csodálatosnak találok. Bátorságot kérnek Istentől arra, hogy továbbra is éppen azokat a dolgokat tegyék, amik már egyszer bajba sodorták őket.

Válaszként erre az imára, három dolog történik. Először ezt olvassuk az Apostolok cselekedetei 4:31-ben, „Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak...”

Ez egy nagyon erőteljes ima. Arra emlékeztet, amikor Bibliaiskolában voltam, és engem választottak meg a tanulók elnökévé. Az egyik feladatomból az volt, hogy minden reggel imaórát vezessek a tanítás előtt. És miután néhány tanuló imádkozott, én is imádkoztam, és elküldtem a tanulókat az óráikra.

Egy este, amikor éppen ezt a részt tanulmányoztam olvastam az Apostolok cselekedeteiből, elcsodálkoztam azon, hogy miután imádkoztak, a „hely megrendült.” Azt gondoltam: „Húha, ez aztán tényleg erőteljes ima!” Képzeld el azt, hogy imádkozol, és a hely ahol vagy, megremeg.

Másnap reggel a tanulók imaalkalmán épp a záró imát fejeztem be, amikor éreztem, hogy a pulpitus megremeg alattam. A másodperc töredékéig ezt gondoltam, „Csodálatos! Pont ezt olvastam tegnap este!” De utána hamar észrevettem, hogy csak egyike volt a szokásos kaliforniai földrengéseknek.

A második dolog, amit Isten tett válaszként az imájukra, „megteltek mindnyájan Szentlélekkel. És harmadszor, „bátran hirdették az Isten igéjét.” (Apostolok cselekedetei 4:31).

Isten nagyságát elismerték. Felismerték, hogy Isten ismerte minden bajukat, még mielőtt azok megtörténtek volna. Kérték, hogy részesei lehessenek az Ő munkájának. És az Úr válaszolt az imájukra.

JABÉC IMÁDSÁGA

Engem mindig nagyon érdekelték a Bibliában található imák. És főleg azok az imák, amelyeknek eredményeik is lettek. Az Ószövetségben Jabéc imádsága is egy ilyen példa. Az ő szavait tanulmányozva, nagyon fontos dolgokba nyerhetünk betekintést az imával kapcsolatban. Például Jabéc felszólít minket egy kérdés megválaszolására: „Melyik istent szolgálod?”

A Biblia kijelenti, hogy amikor Jabéc imádkozott, akkor, „Jabéc segítségül hívta Izráel Istenét” (1 Krónikák 4:10). Te milyen istenhez imádkozol?

Az évek során sok olyan emberrel találkoztam, akik gondatlan, veszélyes és bűnös életet éltek. Amikor elkezdünk beszélgetni, és kiderül, hogy lekipásztor vagyok, ezt mondják, „Én tudom, hogy nem élek úgy ahogy, kéne, de minden este, imádkozom. Sosem megyek aludni ima nélkül.”

Ez elgondolkoztat. Amikor ezek az emberek elkezdik ezt imádkozni, „Én Istenem, Jó Istenem, lecsukódik már a szemem...” kinek mondják ezeket az imákat? Ki az igazi ura az életüknek?

Az „Úr” nem egy név, hanem egy kinevezés. Az emberek sokféle istent és urat szolgálnak. Ki az ura a te életednek? Fontos ismerni azt, akihez intézed az imáidat. Jézus ezt mondta, „Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram,”(Máté evangéliuma 7:21).

Izrael nem tudta eldönteni, hogy kit szolgáljon. Sok más istent is követtek—*Baált, Molokot, Ashterótot*, és másokat. Végül Isten azt mondta Jeremiásnak, hogy többé nem fogja meghallani Izrael gyermekeit, ha hozzá kiáltanak. Elmondta Jeremiásnak, hogy mondja el az embereknek, hogy amikor jönnek a bajok, akkor ne hozzá kiáltsanak, hanem „kiálthatnak segítségért azokhoz az istenekhez, akiknek tömjénezní szoktak”(Jeremiás 11:12). Azokat az isteneket hívják, akiket szolgáltak.

Az egy nagyon szomorú nap, amikor Isten végül azt mondja, „Elegem volt! Mindent imádtatok, és szolgáltatok, csak engem nem. Csak akkor hallok felőletek, ha bajban vagytok. Úgyhogy, ha megint bajban találjátok magatokat, akkor azokat az isteneket hívjátok segítségül, akiket szolgáltok.”

Mostanában nem sok ember szolgál olyan isteneket, mint, *Baál, Ashterót, Molok, vagy Mammon*. Inkább kifinomultabb neveket használnak—olyan neveket, mint a „tudás” vagy „élvezetek” vagy „hatalom” vagy „pénz.” Lehet, hogy nem veszik észre, hogy egy istent választottak maguknak, de ez az igazság. Ami a legnagyobb élvezeted, az a te Istened.

Például vannak olyan emberek, akik azért nem hiszik el, hogy van egy legfelsőbb lény, mert nem tudják felfogni az eszükkel. Csak azokat a dolgokat fogják elfogadni, amiket felfognak az agyukkal. Nekik a tudás a cél. Hogy mindent értsenek, mindent tudjanak, az a legtöbb amit elérnek. Ezért az ő istenük a tudás.

Vannak, akik az egész életüket arra áldozzák, hogy szeretetet, romantikát és érzelmeket keresnek. Azt gondolják, hogy a szerelem az élet célja. Van, amikor így hívják magukat, „Én egy szerető vagyok.” Ha megkérdezed, hogy, „Ki az istened?” Nem valószínű, hogy azt fogják mondani, „Én *Vénuszt*, a szerelem istennőjét szolgálom.” De igazából őt szolgálják. És amikor bajban vannak, és Istenhez akarnak kiáltani, akkor azt is mondhatnák, „Ó, *Vénusz!* Ments meg!” Mert ez az az isten, akit szolgálnak.

Mások az élvezetet szolgálják. Egy gondolat jár a fejükben egész héten, ezért élnek, ezért dolgoznak: a hétvége. „Péntek este elindulunk a hálókocsival, és visszük a hajót is a folyóhoz. Micsoda hétvége lesz!” Egész héten készítik magukat, és csak ezen agyalnak, erre gondolnak, az istenükre: az élvezetükre. De ha megkérdezed az istenük nevét, akkor sosem fogják azt mondani, hogy „*Molok*. Én az élvezetek istenét szolgálom.” De igazából, azt az ősi istent választották maguknak.

És ne felejtjük el azokat, se akik a pénzt szeretik—és azt a hatalmat és tulajdont, amit meg tudnak vele venni. Ezek az emberek mindig újabb és újabb módszereket találnak ki a pénzkeresésre, hogy még több dolgot szerezhessenek maguknak. Az agyuk állandóan azon gondolkodik, hogy hogyan spóroljon itt, és hogyan növeljen ott, hogy hogyan fektessenek be itt vagy ott. Két munkahelyen is dolgoznak. Ők a pénzen gondolkoznak, a pénzről olvasnak, és a pénzről álmodnak. Na, vajon ki az istenük—a pénz. Ősi nevén, ez az isten, *Mammon*. Amikor ezek az emberek végre valami olyannal állnak szembe, amit nem tudnak megvenni, vagy nem tudják saját erőből megoldani, így kiáltanak, „Ó, Istenem, segíts nekem!” De az istenük, *Mammon*, nem hall.

Sose felejtse el, hogy az imáid megválaszolása teljesen attól függ, hogy kihez imádkozol. Lehet, hogy odajössz hozzám és ezt mondd, „Chuck, nagyon nagy szükségem van százezer dollárra. Kétségbe vagyok esve. Ha nem kapok százezer dollárt, nem tudom, hogy mit fogok csinálni.”

Könyöröghetnél nekem egy hétig, két hétig, vagy akár két évig is—de nem lesz esélyed ezt megkapni tőlem, mert egyszerűen ez nincs meg nekem. Valaki olyantól kérsz, akinek nincs meg a hatalma és a képessége arra, hogy válaszoljon.

Baál prófétái egész délelőtt kiáltottak hozzá, hogy küldjön nekik tüzet, de nem kaptak választ. Ez azért van, mert *Baál* egy tehetetlen isten. Nem képes válaszolni. Sem a tudás, sem a szeretetem, sem az élvezetek, sem a pénz istene sem képes válaszolni.

Az igazi szükség idején ezek az istenek semmit sem tudnak adni. De ha *Jehovához*, Izrael Istenéhez kiáltok, én tudom, hogy Ő sokkal többet tud annál tenni, mint amit én kérhetek, vagy kigondolhatok. Isten erejének nincs határa. Amikor hozzá kiáltok, akkor Ő képes az összes szükségletemről gondoskodni. „Százezer dollár?” kérdezi, „csak ennyi az egész?”

Milyen üres az élet, amikor egy személytelen, képtelen istent szolgálasz. Én sok ilyen ember mellett voltam a szükség idején. Amikor a gyerekük a kórházban fekszik, és a doktor fejcsóválva jön ki a gyerek szobájából, akkor rám néznek, és a nézésük ezt mondja, „Csinálj valamit Pásztor!” Az ő istenük akkor a leghalkabb, amikor a legnagyobb szükségük van rá.

De amikor *Jehovát* imárod, akkor Ő ott van a kérésedre, és képes neked segíteni a szükség idején.

JABÉC KÉRÉSEI

Jabéc tudta, hogy ő kit szolgál. Amikor így kiáltott, hogy „Ó, Istenem!”, akkor nem csak egy megjegyzést dobott az ég felé. Jabéc Izrael Istenét hívta, és ezt mondta, „Bárcsak nagyon megáldanál engem”(1 Krónikák 4:10). Jabéc nem szégyellte azt kérni Istentől, hogy „áldj meg.” Én sem szégyellem megkérni Istent, hogy áldjon meg engem. Én minden áldást szeretnék, amit Isten nekem tartogat. Ha mások számára áldás akarok lenni, akkor először Istentől kell megkapjam az áldásokat.

Figyeld meg az áldásokat, amiket Jabéc kért ebben egy egyszerű kis imában az 1 Krónikák 4:10-ben.

A második kérése ez volt, bárcsak, „kiszélesítenéd határomat.” Annak ellenére, hogy a zsidók bementek az Ígéret földjére, a terület nagy része még mindig az ellenség kezén volt. Isten az egész földet ígérte nekik, de még nem kapták meg Isten teljes Ígéletét. Ezért Jabéc így imádkozott, „Uram, szélesítsd ki határaitam”, vagy igazából, „Segíts, hogy mind birtokba vegyem azt, amit ígértél nekem.”

Én ezt a saját életemre is imádkozom, „Uram, segítsd, hogy birtokba vegyem azt, amit ígértél nekem.”

Isten nekünk nagyon gazdag és értékes ígéretekkel adott. Krisztus Jézuson keresztül mi a mennyben élhetünk. Átala egy csodálatos lelki légkörben élhetjük az életünket. De ehelyett mi azt választjuk, hogy a kupac alján tengetjük az életünket, és a porban túrkálunk. Lehet, hogy te élvezed itt lent, de én ott fent élvezem. Ezért ezt imádkozom, „Uram, áldj meg engem, és segíts nekem, hogy birtokba vegyem mindazt, amit Te nekem adtál. Köszönöm Uram azokat a dolgokat, amiket már tettél értem, de Uram Te ennél sokkal többet ígértél...”

Miért is zárnád be az ajtót azelőtt, amiket akar számodra adni? Vannak emberek, akik ezt mondják, „Én nem érzem úgy, hogy szükségem volna a Lélek ajándékaira.” Nekem szükségem van minden olyan dologra, amit Isten adni akar nekem. És nemcsak *szükségem* van mindenre, amit adni akar nekem, de vágyom is mindarra, amit adni akar nekem.

Amikor odamegyek Istenhez, akkor nem csukok be semmilyen ajtót. Ezt mondom, „Itt vagyok, Uram. Tedd a dolgokat a Te útjaid szerint. Ne engedd, hogy akadályokat tegyek az utadba. Szélesítsd ki határaitam, és engedd meg, hogy mindent megkapjak, amit megígértél.” Amikor én szabom meg Istennek, hogy melyik áldásokat fogadom el, és melyeket nem, akkor igazából, az én értelmemet Isten bölcsessége fölé helyezem. Azt mondom ezzel, hogy jobban ismerem a szükségleteimet, mint Isten. Ez olyan mintha ezt mondanánk, „Uram, ezt és ezt megteheted nekem, de nem akarom, hogy azt megtegyed.” Mennyivel jobb és bölcsőbb, ha azt imádkozzuk, „Szélesítsd ki határaitam, Uram. Áldj meg engem. Tedd meg mindazt, amit terveztél az életemre.”

Utána Jabéc ezt imádkozta, bárcsak „Velem lennél.”

Nagyon fontos, hogy Isten keze rajta legyen az életeden, akármit teszel. És enélkül nagyon veszélyes akármibe belekezdeni.

Amikor Mózes az izraelieket vezette az Ígéret Földje felé, akkor ezt mondta az Úrnak, „Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!” (2 Mózes 33:15). Más szavakkal, „Uram, ne vezess minket olyan helyre, ahová Te nem jössz.”

Ha Isten velünk jön, akkor akárhová elmehetünk—és bizonyossággal, békességgel és hatalommal mehetünk előre.

Jabéc következő kérése, „megoltalmaznál a bajtól...”

Ez egy nagyon fontos ima, és Jézus is használta az utolsó kérésében az Úr imájában, „Szabadíts meg minket a gonosztól.” A gonosz mindig a maga csapdájába akar minket ejteni.

Nagyon könnyű beleesni az ellenség csapdájába, és megengedni neki, hogy utálat és keserűség uralja az életünket. Az igaz élet útján nagyon nehéz járni. És nem is lehetséges a mi emberi erőnkéből. Csak Isten lelkének ereje segíthet nekünk, hogy igaz életet éljünk.

Jabéc így folytatta, „... hogy ne érjen fájdalom.”

A bűn nagyon ritkán okoz elsőre fájdalmat. Leginkább élvezetet és izgalmat eredményez. A gonosz sokszor jó módúnak álcázza magát. Egyszerű módszernek tűnik a gyors pénzszerzésre. Igaz, hogy nem túl becsületes. Egy csábító ezt mondhatja, „De nézd, hogy mekkora nyereséged lehet. És nézd meg, hogy mit tudsz tenni azzal a pénzzel, amit így nyerni fogsz.”

A gonosz első eredménye öröm, izgalom, élvezet, vagy birtokolás lehet—de a bűn végleges következménye mindig szomorúság. Lehet, hogy most nem így gondold; a bűnöd most nagyon izgalmasnak tűnik. De egy bölcs ember mindig meggondolja, hogy hová vezet az út, amelyen jár.

A te utad hová vezet? Hogyha ez a gonosz ösvénye, akkor, barátom, ez szomorúsághoz vezet. A 73. zsoltárban Ászáf azt mondja, hogy irigyelte a gonoszokat, amikor látta, hogy milyen sikeresek. Ez majdnem eltérítette az Úr ösvényéről—egészen addig, amíg nem vette figyelembe, hogy mi lesz a gonoszságuk végeredménye. Mint Jabéc, mi is elég bölcsnek kell legyünk ahhoz, hogy Isten segítségét kérjük—hogy a gonoszt és az általa okozott fájdalmat elkerülhessük.

ISTEN VÁLASZOL

Mi lett Jabéc imájának az eredménye? A Biblia azt mondja, hogy Isten megadta neki, amit kért. Dicsőség Istennek! Jabéc megkérte Istent, hogy áldja meg, és Isten megáldotta őt. Kérte, hogy szélesítse ki a határait, és az Úr ki is szélesítette határait. Jabéc kérte, hogy Isten tartsa rajta a kezét, és Isten rajta tartotta a kezét. Kérte, hogy Isten tartsa őt távol a gonosztól, és Isten távol tartotta őt.

Milyen csodálatos tudni azt, hogy, „ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle.” (1 János 5:14-15).

Én bizonyossággal imádkozhatok Istenhez, hogy áldjon meg, szélesítse ki a határomat, tartsa a kezét rajtam, és tartson távol engem a gonosztól—mert ez Isten akarata az én életemre.

Kérd ezt te is, és te is meg fogod kapni.

TOVÁBBI GONDOLATOK AZ IMÁVAL KAPCSOLATBAN

Három csodálatos imapéldát néztünk meg. Ezek voltak: Jabéc, a tanítványok és Jézus. És mielőtt tovább lépnénk a következő részre, itt van néhány további megfontolandó gondolat.

Figyelmesem imádkozz. A Kolossében Pál arra bátorít minket, hogy figyeljünk, ami szó szerint azt jelenti, hogy, „maradjunk ébren.” Az álomosság testünk egyik gyengesége ima közben. Amikor Jézus a Gecsemáné kertben volt, és imádkozott, a tanítványait alva találta. Ezt mondta, „Ennyire nem tudtatok virrasztani velem egy órát sem?” (Máté evangéliuma 26:40). Isten azt szeretné, hogy az agyunk éles legyen, amikor Hozzá beszélünk.

Hálaadással imádkozz. Pál is arra biztat minket, hogy hálaadással imádkozzunk (Kolossé 4:2). Az imáinkban mindig benne kell legyen a hálaadás. Erre nagyszerű példák a zsoltárok. Dávid mindenért imádkozott—magáért, barátaiért, és az ellenségeiért. A zsoltárai tele vannak imádattal és hálaadással. A kérések és a hálaadások egyensúlyban vannak. Gyakran—de nem elég gyakran—emberek odajönnek hozzám, és ezt mondják, „Nincs semmilyen problémám, csak veled együtt akartam dicsérni az Urat. Az Úr olyan jó volt hozzám. Meg akarom neked mondani, hogy miket vitt véghez az életemben.” Ez olyan izgalmas! Pásztorként annyi problémát hallok, hogy az nekem egy nagyon nagy öröm, amikor valaki azt mondja, „El akarom neked mondani, hogy az Úr milyen jó!” Ez csodálatos!

Isten vállalja elég nagyok ugyan, hogy az összes problémát, amivel szembe mind elbírnák, de nagy szégye az, ha mindig csak a problémáinkkal hozakodunk elő. Imádnunk kéne Őt, és hálát kéne adunk azért, hogy ki is Ő, és miket is tett már eddig is az életünkben. Igen, szükség van kérésekre az imákban is. De ha csak akkor imádkozok, amikor nagy szükségben vagyok, és csak kéréseket viszek elé, akkor hatalmas áldást tagadok meg önmagamtól. Ó, bárcsak több hálaadással, és dicsérettel mennék Isten elé!

Az Amerikai Egyesült Államok korai napjaiban, a Puritánok böjtölő, és sanyargató napokat tartottak. Az év minden hónapjában volt legalább egy böjtnap. És akkor valaki azt mondta, „Legyen egy hálaadó napunk is! Nem fogunk böjtölni vagy sanyargatni magunkat, hanem ünnepelünk, és hálát adunk Istennek, azért amit tett.” Így kezdődött el a hálaadás ünnepének hagyománya—nem az Amerikaiak Hálaadás lakomája—hanem az a szokás, hogy Istennek rendszeresen hálát adunk.

Sokszor helyénvaló egy kis rövid ima a kétségbeesett helyzetekben, mint, hogy, „Istenem irgalmazz nekem, bűnösnek,” vagy „Jézus, vedd át az életemet.” Csak egy ilyen rövid kicsi ima különbséget tud tenni az élet és a halál között, a menny, és a pokol között, a világosság és a sötétség között. Csak kiálts a szívedből az Úrhoz: „Uram, bocsásd meg a bűneimet, és tégy engem gyermekeddé.” Akár most is imádkozhatod ezt. Lehet ez egy hang nélküli ima is. Egyike lehet azoknak a gyors imáknak, ami a szíved válasza Isten hívására. És Isten meg fogja hallani, és válaszolni fog. Az életedet a Lélek ereje fogja átforgatni, és Isten gyermekévé fogsz válni.

Ahogy már hamarabb is említettük, a kapcsolatnak nagy szerepe van az eredményes imában. Hogyha neked nincs kapcsolatod Istennel, akkor Ő csak egy imát akar meghallani tőled. Ezt az imát, hogy „Uram, légy irgalmas hozzám bűnöshöz.” Hogyha már kapcsolatot létesítettél, akkor te már Isten gyermekeként amikor szükségben vagy, mondhatod egy rövid kis imát, és Isten kiszabadít, és megerősít téged.

HOGYAN LEGYÉL ERŐS AZ IMÁBAN

Ha imában kimagasló embert szeretnél látni, akkor figyeld meg Nehémiást. Nagyon sokmindent lehet tanulni az imáról, az ő nevét viselő könyvből. Nehémiás imái—és az, hogy Isten hogyan nyitotta meg az ajtókat az imák megválaszolására—egyszerűen csodálatos.

Nehémiás nagyon fontos pozíciót foglalt el a perzsa király, Artasasztá udvarában. Ő volt a király pohárnoka, ami azt jelentette, hogy más feladatok mellett, minden poharat meg kellett kóstoljon mielőtt odaadta volna a királynak. Ez a király megvédése érdekében történt, hogyha valaki megmérgezte volna a király borát. Ha a pohárnok nem esett össze, akkor a király tudta, hogy nyugodtan meghihatja a bort.

Ez az állapot kapcsolatot létesített a király és a pohárnok között. A király az életét bízta rá, és a pohárnok azzal mutatta meg a király iránti odaadását, hogy megkóstolta a bort. Valójában ahányszor megkóstolta a bort, ezzel azt mondta, hogy „Kész vagyok meghalni a királyért.”

Lehet, hogy a közeli kapcsolat miatt egyik nap a király észrevette, hogy Nehémiás nem a szokásos kedvében van. „Miért szomorú az arcod? Hiszen nem vagy beteg! Nem lehet ez más, csak a szív szomorúsága!” (Nehémiás 2:2).

A király nem tudta, hogy Nehémiás aggasztó híreket hallott az ő szeretett Jeruzsáleméről. Attól az időtől kezdve, hogy a Káldeusok elfogták Cidkijjá királyt Kr. e. 586-ban, Jeruzsálem falak nélkül állt. Az ostrom alatt a káldeusok megkötözték és megvakították a királyt, és a megmaradt júdai embereket elvitték Babilonba. Utána ők elégették a király házát és az emberek házait, lerombolták a várost körülvevő falakat, és felégették a város kapuit.

A város falak nélkül állt több mint száz éven át. Nehémiás tudta ezt. De amikor az ő rokona, Hanáni és egy csapat ember Jeruzsálemből elutaztak Perzsiába, Nehémiás meghallotta, hogy az emberek milyen állapotban élnek Jeruzsálemben—és ezek a hírek nagyon elszomorították őt. „A falak le vannak rombolva, a város romokban van. Mivel nincs semmi védelmük, bárki számára könnyű zsákmányok. Az emberek elkeseredettek. Alig élnek.”

Nehémiás azokról az emberekről érdeklődött, akik visszatértek Jeruzsálembe a babiloni fogság után. Az összes zsidóból, akit Kr.e. 606-ban vittek el, csak 42 000 hagyta el Babilont, amikor lehetőséget adtak nekik erre. Visszatértek a romba dőlt városba, amelyet védelem nélkül hagytak. Mivel nem voltak falak, ezért a városlakóknak semmilyen védelmük sem volt az ellenségeikkel szemben. Jeruzsálem, amelyet a zsoltáros valamikor így hívott, „Szépen emelkedik a Sion hegye az egész ország öröme” (Zsoltárok 48:2). Ez a város már nem volt többé csodálatos. Teljes romhalmaz volt, és a lakói elkeseredettek és elcsüggedtek voltak.

Erre a hírre Nehémiás sírt az Úr előtt. Majd böjtölt és imádkozott, megvallotta saját bűneit és az emberek bűneit, és elismerte Isten igazságos ítéletét Jeruzsálem ellen.

Az imájában, amely a Nehémiás 1-ben van feljegyezve, Nehémiás idézte Isten szavait: „Emlékezz vissza arra az ígéretre, amelyet kijelentettél szolgádnak, Mózesnek: Ha ti hűtlenek lesztek, én elszélesztelek benneteket a népek közé. De ha megtértek hozzám, megtartjátok parancsolataimat, és teljesítitek azokat: még ha a világ végén lennének is azok, akiket eltaszítottam közületek, onnan is összegyűjtöm és elviszem őket arra a helyre, amelyet kiválasztottam, hogy ott legyen nevemnek lakóhelye.” (Nehémiás 1:8-9).

Nehémiás úgy fejezte be az imáját, hogy ezt kérte, „Uram, adj nekem kegyelmet Artasasztá király előtt.”

A Biblia elmondja nekünk, hogy Nehémiás *Kiszlév* (December) hónapban hallott Jeruzsálem pusztulásáról Kr.e. 446-ban, és elkezdett böjtölni és gyászolni. Artasasztá király nem kérdezett semmit szomorúságával kapcsolatban egészen *Niszán* (Március) hónapig. Mivel Nehémiás az ima embere volt, feltételezhetjük, hogy azokat a hónapokat a Jeruzsálemért való imádkozással töltötte.

Amikor a király megkérdezte Nehémiás szomorúságának okát—attól még, hogy „nagyon megijedt”—így válaszolt, „Hogyne volna szomorú az arcom, hiszen az a város, ahol őseim sírja van, rommá lett, és kapuit tűz emésztette meg!”

A király ezt kérdezte, „Mit kívánsz tehát?”

Ez volt az a pillanat amiért Nehémiás annyit imádkozott és várt. Biztos vagyok benne, hogy a szíve elkezdett kalapálni. Könnyű lett volna egyből a tárgyra térni a király előtt. De ennél a pontnál Nehémiás ezt mondta, „Én pedig imádkoztam a menny Istenéhez, majd ezt mondtam a királynak...”(Nehémiás 2:1-5).

Érdekes, hogy attól még, hogy az előző hónapokat mind imádkozással töltötte, mégis úgy érezte, hogy el kell mondjon egy rövid kis imát az Úrnak, mielőtt kihasználna volna a lehetőséget.

Nagyon jól tennénk, ha mi is követnénk a példáját. Amikor Isten keze munkálkodik egy szituációban, amiért már nagyon sokat imádkoztunk, nagyon fontos, hogy az egészet továbbra is imával folytassuk.

Nehémiás a dolgokat helyes sorrendben tette. Először imádkozott, és utána cselekedett. Hogyha megint Nehémiás példáját követnénk, és imádkoznánk, mielőtt cselekednénk, akkor sokkal kevesebb lenne annak az esélye, hogy elhamarkodottan vagy helytelenül cselekednénk.

Nincs leírva, hogy Nehémiás pontosan mit imádkozott. Egyike volt azoknak az imáknak, amiket odakiáltunk Istennek, amikor meglepetésként ér valami, veszélyes helyzetbe kerülünk, vagy hirtelen egy lehetőséget kapunk valamire. Ez egy olyan fajta ima, amit akkor imádkozhatsz, amikor látod, hogy a kocsid nem állt meg a stoptáblánál, és te meg épp az útjában állsz, hogy elüssön. Ahogy rátaposol a fékre, ezt mondd, „Ó, Uram, segíts!” És utána becsukod a szemed, és vársz az ütközésre. És amikor nem történik meg, akkor kinyitod a szemed, talán furcsa pozícióban találsz magad, de egyből felismered, hogy az Úr meghallgatta azt a kétségbeesett imát. Ez egy olyan fajta ima, amit akkor mondasz, amikor egy nagyon fontos döntés előtt állsz, egy nehéz feladatot kell elvégezni, vagy amikor lesújtott, vagy összezavarodott vagy. Ilyenkor helyénvaló ez a rövid ima, hogy „Uram, segíts!”

Van olyan is, amikor még ki se tudjuk mondani a szavakat. A sürgős imák sokszor csak a szívünk imái. Nagyon megnyugtató tudni azt, hogy amikor még ki sem tudjuk mondani a szavainkat sem, Isten meghallja a szívünket.

Biztos vagyok benne, hogy Nehémiás röviden imádkozott. Nem volt idő egy hosszú imába belekezdeni. Lehet, hogy a király észre sem vette az imáját. Lehet, hogy csak egy rövid szünet volt, amit a király sem vette észre—de Isten igen.

Nem az ima hosszúsága adja meg annak hatékonyságát. Valahogy kialakítottuk magunkban azt a gondolatot, hogy minél hosszabb ideig imádkozunk, annál eredményesebb lesz az ima. Jézus azt mondta a Máté 6:7-ben, hogy a farizeusoknak volt ez a téveszméjük. Azt mondta, hogy amikor imádkoznak, akkor egyfolytában fölöslegesen ismételték, mert azt gondolták, hogy a sok szavuk miatt Isten meg fogja őket hallgatni. Más szóval, minél több időt töltenek az imával, annál eredményesebb lesz az—még akkor is, ha újra meg újra ismételték ugyan azt az imát.

De a Biblia elmondja nekünk, hogy, „Nagy az ereje az igaz ember, buzgó könyörgésének.”(Jakab 5:16). És Nehémiás imájának nagy volt az ereje. Az ajtó kinyílt.

„Mit szeretnél?” Kérdezte a király. „Mit kívánsz tehát?”

„Ó, Uram segíts!” kiáltotta Nehémiás a szívében. És utána ezt mondta,

„Ha jónak látja a király, és ha méltónak tartod rá szolgálodat, akkor küldj el engem Júdába, abba a városba, ahol őseim sírja van, hogy felépítsem azt!”

Utána a király megkérdezte Nehémiást, hogy mennyi ideig fog tartani az utazás, és mikor akar visszatérni. Megbeszéltek a részleteket, és Nehémiás ezt írta, „Mivel a király jónak látta, hogy elbocsásson engem, közöltem vele az időpontot.”(Nehémiás 2:5-6).

Isten megválaszolta Nehémiás kitartó—és gyors—imáját. Kr. e. 445 március tizennegyedikén Artasasztá király aláírt egy rendeletet, amely felhatalmazta Nehémiást arra, hogy visszamenjen, és felépítse Jeruzsálem falait.

Az ima nyitotta meg az ajtót Nehémiásnak, hogy visszatérhessen Jeruzsálembe, és az ima segítette Nehémiást abban is, hogy elkezdje építeni a falakat. És ahogy ez oly sokszor megtörténik, abban a pillanatban, amikor Nehémiás és az emberei elkezdtek építeni a falakat, az ellenség megjelent, és elkezdte csúfolni őket. Ez a Sátán kedvenc fegyvere. Nagyon szereti kicsúfolni, és kigúnyolni Isten munkáját. „Mit gondolsz ki vagy te, talán Billy Graham?” kérdezi. „Azért jöttél, hogy megmentsd a világot?” Egyikünk se szereti azt, ha kigúnyolják, ezért ez az eszköz sokszor nagyon jól működik az Istenért való munka leállításában.

De Nehémiás jól bánt el a csúfolódásukkal. Ahelyett, hogy az ellenséggel harcolt volna, így imádkozott, „Uram, hallottad őket. Irtsd ki őket, Uram. Vezesd őket fogságba.”(Nehémiás 4:1-5).

Nehémiás megint erőteljes példát mutat nekünk. Sokkal jobb az ellenséget Isten kezébe helyezni, minthogy saját magad vágj vissza neki.

Amikor Nehémiás ellenségei látták, hogy a csúfolódás nem állítja meg az építkezéseket, akkor egy éjszakai támadást terveztek, hogy lerombolják a falakat. Amikor a szövetségés Nehémiás fülébe jutott, gondolhatod, hogy mi volt az első reakciója. „De mi imádkoztunk Istenünkhöz, és őrséget állítottunk ellenük védelemül éjjel-nappal.”(Nehémiás 4:9).

Előbb az ima, és utána a tettek. De ne hagyjuk figyelmen kívül a mondat cselekvő részét. Miután Istennek kezébe adta a helyzetet, Nehémiás megparancsolta az embereinek, hogy álljanak őrséget a falakon. Az ima sosem szabad a lustaság miatti kifogás legyen. Például, ha imádkoztál azért, hogy kapjál munkát, akkor el is kell indulj munkát keresni. Isten elvárja, hogy használjuk azt a józan eszünket, amelyet Ő adott nekünk. Nem a hit gyengeségét mutatja az, ha az imádat tett követi—ez bölcs dolog.

Légy gyakorlatias! Ha kérted a rossz látásod gyógyítását, akkor először várd meg, amíg a szemorvos a vizsgálat után beigazolja, hogy meggyógyultál, mielőtt kidobnád a szemüvedet. Az ima nem kell meggondolatlan cselekedetekre indítson, hanem inkább szorgalomra kéne ösztönözzön.

Az Izraeliek először imádkoztak, és utána cselekedtek. Úgy építették a falakat, hogy az egyik kezükben a kőműves kanál volt, a másikban pedig egy kard. Az ellenség látta ezt, és mivel a támadás már nem tűnt ésszerűnek, új módszerrel akarták megállítani Nehémiás fal-építését.

De Nehémiás már előttük járt. Ahogy eddig is tette, most is imádkozni kezdett a helyzet megoldásáért: „Ó, Istenem” mondta, „Azért te erősíts engem!”(Nehémiás 6:9).

Az ima embere mindent Isten elé visz—nagy dolgokat, kis dolgokat, és mindent. Vannak akik úgy viselkednek, mintha Isten túl elfoglalt lenne az univerzum irányításával, és nem tud figyelni a mindennapi életünk dolgaira, az ima embere azonban megértette, hogy a mennyei Atya még azt is tudja, ha egy veréb leesik a földre, és akar segíteni minden szükségletünkön (Lukács 12:6-7).

Nehémiás ilyen ember volt. Az Istennel való közeli kapcsolata miatt, és mivel minden akadályon átímádkozta magát, azokat a falakat, amelyek több mint száz évig voltak romokban, mindössze ötvenkét nap alatt építették újra fel. És nemcsak ez történt, hanem közben lelki ébredés lett az emberek között. A fizikai munka végzése közben Nehémiás és emberei lelki munkát is végeztek. Az Izraeliek annyira örültek annak, hogy a falaikat felépítették, és hogy biztonságban élhetnek Jeruzsálemben, hogy összegyűltek, hogy dicsőítsék az Urat a templomban. Ezsdrás, az írástudó előkereste Isten törvényét, és felolvasta az embereknek. Az olvasás közben sírtak az Úr előtt, és sokan megtértek. Az emberek szíve visszafordult Istenhez (Nehémiás 8-9).

Nehémiás célja az volt, hogy felépítse Jeruzsálemet, és biztonságossá tegye Jeruzsálemet lakói számára. Amikor elkezdte az építő munkálatokat nem tudta, hogy Istennek egy nagyobb célja is volt vele—a népének lelki ébredése. Lehet, hogy Nehémiás észrevette, lehet, hogy nem, de Istennek még egy ennél is nagyobb célja volt ezzel az eseménnyel. Artasasztá rendeletével a Messiás eljövételével kapcsolatos visszaszámlálás elkezdődött.

Kilencvenhárom évvel azelőtt, amikor Dániel Babionban volt, és Belsezár még mindig király volt, Dániel imádkozott, és Gábrriel angyal odajött hozzá, és ezt mondta neki, „Attól fogva, hogy elhangzott a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről, hét hét fog eltelni a fejedelem felkenéséig. Azután még hatvankét hét” (Dániel 9:25). A műveleteket elvégezve 483 lesz az eredmény. És 483 évvel Artasasztá rendelete után, Kr. u. 32-ben Jézus számárháton vonult be Jeruzsálembe. Milyen csodálatos beteljesedése ez ennek a próféciának! Ez a tény minden egyes embert kizár, aki Messiásnak mondta magát, és nem Kr. u. 32-ben jelent meg 483 évvel az újjáépítés rendelete után.

Nehémiást ima által Isten ebben a fontos történelmi pillanatban használta. Az ajtó megnyílt—és Nehémiás az ima ereje által átment rajta. Ahogy látod, egy ember, aki imában és közösségben van Istennel, hatalmas dolgokat vihet véghez!

Ahogy ma körülnézek, látom, hogy egy szükségben szenvedő világban élünk. A helyzet sosem volt ilyen rossz. A világunk olyan romlott, hogy nem tud önmagán segíteni. A világnak nagy szüksége van olyan emberekre, akik közösségben élnek Istennel, ismerik Isten erejét, és akik készek imádkozni Isten munkájának elvégzéséért. Egy csodálatos ígérete találunk a 2 Krónikák 7:14-ben ahol az Úr azt mondja, ha „ megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz útjaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat.”

Miért ne kérnénk ezt az ígéretet? Miért ne lehetnénk az ima emberei ezért az elveszett, szegény világért—az országunkért, a városunkért, az iskolánkért, vagy akár a saját családunkért is?

HATODIK FEJEZET

Amikor Isten vár

Néhanapján úgy tűnik, hogy Isten azonnal megválaszolja az imáinkat. Így történt ez Eleázárral, Ábrahám szolgájával is, amikor feleséget keresett Izsáknak. Ahogy odament egy bizonyos kúthoz, Eleázár ezt mondta, „Uram, engedd, hogy egy fiatal lány idejöjjön a kúthoz, és ha ezt mondom neki, 'adj innom' és ő erre ezt válaszolja, 'nem csak neked adok inni, hanem még a tevéidnek is fogok vizet meríteni.' Uram, legyen ez az asszony az, akit te választasz Izsáknak feleségként.”

Amikor a szolga még imádkozott magában, egy fiatal lány ment oda a kúthoz, hogy vizet merítsen. A szolga ezt mondta neki, „Kérlek, adj nekem egy kis vizet a korsódból.” A lány erre hamar leeresztette a fejről a vizes korsót, és adott neki inni, és utána ezt mondta, „Én még a tevéidnek is fogok vizet meríteni addig, amíg befejezik az ivást.” És merített vizet a tevéknek is (1 Mózes 24:1-20).

Ez volt az egyike azoknak az azonnali válaszoknak, amik annyira izgalomba hoznak minket. Ahogy ezek az imák elhagyják a szívet, Isten azonnal válaszol rájuk. De én észrevettem, hogy Isten időzítése sokszor nem egyezik az enyémmel. Sokszor imádkoztam dolgokért, és vártam... és vártam... és vártam... és vártam Isten válaszára. Volt, amikor olyan sokáig vártam, hogy már majdnem elfelejtettem, hogy imádkoztam. És akkor, amikor már épp fel akartam adni a válaszra való várást, a válasz végre megérkezett.

Nem mindig tudjuk, hogy Isten miért késlelteti az imáinkra adott válaszát, de Ő tudja. És a Biblia tisztán kijelenti, hogy az Ő gondolatai magasabbak a mi gondolatainknál, és az Ő útjai magasabbak a mi újainknál (Ézsaiás 55:9), és ezért biztosak lehetünk abban, hogy amikor Isten vár, akkor megvan rá az oka.

AZ ÉN MEGOLDÁSOM

Amikor egy problémával kerülünk szembe, akkor általában először a választ mindig magunktól akarjuk kitalálni. Sokszor „párnaterveket” készítünk. Tudod te is, hogy mi az. Ez az, amikor éjszaka felébredsz, mert nem tudsz aludni a problémád felett való aggodás miatt. Az agyad el van foglalva a megoldás keresésével, és te meg ott fekszel, és jobbra-balra forgolódsz, hogy választ találj. Gondolkodni kezdünk, „hogya ez meg ez megtörténik, akkor ez az egész a helyére kerül.” Amikor „párnatervezel,” akkor nincs pihenés—csak egy csomó örült gondokozás.

Amikor kidolgoztuk a megoldást, akkor Istennek egy „megmutatom, hogyan kell, csinálni” műsört rendezünk. Nagyon részletesen Isten elé terjesztjük a problémánkat, mintha Ő nem ismerné azokat, és mi lennénk felelősek azért, hogy tudósítsunk neki. Majd elkezdjük Istent kioktatni, hogy hogyan foglalkozzon a problémánkkal. A Biblia ezt kérdezi, „Ugyan 'ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadója?’”(Róma 11:34). A válasz: én. Én nagyon sokszor elkezdtem oktatni Istent, hogy hogyan intézze el a dolgokat, és hogy mit kell, tegyen ebben a helyzetben. „Uram, ez az, amit csinálnod kell.” Mintha Istennek szüksége lenne az én tanácsomra.

Amikor mi a „megmutatom, hogyan kell csinálni” üzemmódban vagyunk, akkor az imáink nem közvetlenek, hanem *iránymutatóak*, amellyel megmutatjuk Istennek azt a probléma-megoldási

irányt, amit mi találtunk ki. „Uram, ha segítesz nekem megnyerni a lottónyereményt, akkor képes leszek kifizetni ezeket a számlákat!”

Nagy különbség van a közvetlen ima és az irányítás között.

Lehet, hogy te is megtapasztaltad már, hogy Isten egyszerűen figyelmen kívül hagyja az irányításukat. Ő nem mindig hallgat a mi megoldásainkra, és erre jó oka van. Ez azért van, mert neki van egy sokkal bölcsőbb megoldása van annál, mint amit mi találtunk ki. A probléma csak az, hogy amikor Isten úgy dönt, hogy figyelmen kívül hagyja a mi utasításainkat, akkor mi sokszor megharagszunk. Azt gondoljuk, hogy Isten nem hallgat meg. Azt gondoljuk, hogy Istent nem érdekel semmi.

Sok bajt hozol magadra, amikor irányító imákat imádkozol, és ahelyett, hogy megkérnéd, hogy segítsen, inkább elmondod, hogy mit kell, tegyen az életedben. Sokszor a baj forrása a türelmetlenség. *„Mi a probléma? Nem látja Isten a bölcsességet a megoldásomban?”* Sokszor az ilyen gondolatok végén aztán ezek jönnek, *„Ér-e valamit az ima egyáltalán? Van-e értelme?”*

Én egy Ábrahám nevű emberre gondoltam, aki nagyon sokat várt, hogy Isten adjon neki egy fiút, amiért annyit imádkozott. Ábrahám több mint száz éves volt, mire megkapta a választ az imájára. Nagyon valószínű, hogy húsz éves volt, amikor megházasodott, és így kb. nyolcvan évet kellett várnia imája megválaszolására.

Miért késett Isten ilyen sokáig? Nem tudjuk. Isten nem mondja ezt el nekünk. Ehelyett egyszerűen ezt mondja, „Bízz Bennem.” Lehet, hogy Ábrahámon keresztül példát akart mutatni az egész világnak, hogy „az igaz ember hitből él”. Mert Ábrahám egy olyan ember volt, aki várt Istenre és *hitből* élt.

ISTEN AKARATA

Néha Isten azért késlelteti a választ az imáinkra, mert sokkal többet akar adni, mint amit kértünk. Arra vár, hogy megértsük a dolgokat, mielőtt megválaszolná az imát. Ő tudja, hogyha idő előtt megadná a kéréseinket, még mielőtt az Ő harmóniában lennénk az Ő akaratával, akkor visszaélnénk az általa adott dolgokkal. Ezért sokszor Isten késlelteti a válaszokat, hogy az Ő szívéhez és céljaihoz közeledjünk.

A késlekedést nehezen viseljük. Például arra gondolok, hogy milyen kényelmetlen volt a várakozás Anna számára, akinek a története az 1 Sámuelben található. Akkoriban gyakori dolog volt az, hogy egy embernek, mint például Elkánának, Anna férjének, két felesége volt. Én nem értem, hogy egy férfi miből gondolja azt, hogy képes két asszonyt kielégíteni. Számomra egy asszonyt boldogan tartani is nehéz. Ez teljes munkaidős állás! De az, hogy kettőt vegyen el—nagy problémákat okozhat.

És okozott is. Mivel Elkáná egyértelműen jobban szerette Annát, mint a másik feleségét, Penninát, ezért ez nagy versengést és irigységet eredményezett a két asszony között. Attól még, hogy Elkáná szerette, Annát a társadalma átkozottnak tartotta—mert nem tudott gyereket szülni.

Akkoriban a fiak olyan fontosak voltak, hogy egy férj elválhatott a feleségétől, ha az nem tudott teherbe esni. A férfiak fiat akartak, hogy a nevüket tovább vigye, és hogy fenntartsa a családot. Ezért mindig, amikor egy asszony szülni készült, akkor a szomszédok átjöttek étellel és itallal, hogy ünnepeljenek. A zenekar is megérkezett, és mindenki várt, amíg a feleség szült. Hogyha a

szülésznő kijött, és ezt mondta, „lány,” akkor mindenki összepakolt, és hazament. De ha azt mondta, „fiú született!” Akkor a zenekar elkezdett játszani, és mindenki örömmel ünnepelni kezdett.

Anna meddő volt, de Pennina nagyon termékeny. Évről évre adott Elkánának egy új fiút, vagy lányt, de Anna képtelen volt erre. Pennina, mivel tudta, hogy Elkáná jobban szereti Annát, mint őt, ezért ezt a problémát mindig odamondta neki. Fogta az újszülöttjét, és ezt mondta, „Igaz, hogy menyire akarnál te is egy ilyen? De neked nem lehet, mert meddő vagy. Ne nyúlj a gyerekemhez. Legyen saját gyereked, ha meg akarsz érintetni egy gyereket, de az enyémet ne érintsd meg.”

A Biblia elmondja, hogy Pennina, „sokat bosszantotta őt” (1Sámuel 1:6). Nagyon keserűvé tette az életet Anna számára. Ezért Anna folyamatosan imádkozott. „Istenem adj nekem egy fiút, azért, hogy felemelhessem, és ezt mondhassam Penninának, 'Nézd, mim van nekem!' Akarok egy fiút. Muszáj, fiam legyen. Be kell, zárjam ennek az asszonynak a száját.”

De semmi sem történt. Anna meddő maradt. A dolgok olyan rosszra fordultak, hogy Anna nem is evett, és egész nap csak sírt.

Anna nem vette észre, hogy előnyei is voltak annak, hogy nincs gyereke. Mert mindig amikor a férje évente elment Siló-ba Istent imádni, akkor ő vele mehetett, míg Pennina mindig otthon kellett maradjon, hogy vigyázzon a gyerekeire. Annának sokkal nagyobb szabadsága volt, mint Penninának. De mégis, amikor Siló felé utaztak, Anna annyira szomorú volt, hogy nincs gyereke, hogy amikor megálltak egy „McDávidban” akkor semmit sem rendelt. Elkáná ezt mondta neki, „Miért nem eszel? Miért sírsz mindig? Nem érek én többet neked tíz fiúnál? Én nagyon szeretlek téged. Meg kéne, elégedj velem.” De ő nem elégedett meg. Anna nagyon akart egy fiút.

Amikor megérkeztek Silóba, Anna kiöntötte a szomorúságát Istennek. Annyira belemerült ebbe a dologba, hogy ima közben az arca eltorzult és ajkai mozogtak, de nem adtak ki hangot. A szívében így imádkozott, „Seregek Ura! Ha részvétellel tekintesz szolgálólányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálólányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálólányodnak, akkor egész életére az ÚRnak adom, és nem éri borotva a fejét!” (1Sámuel 1:11).

Amikor Anna azt mondta, hogy borotva nem érinti a fejét, akkor a nazarénus fogadalomról beszélt, ami arról szólt, hogy teljesen Istent fogja szolgálni. Megígérte Istennek, hogyha ad neki egy fiat, akkor ő kezeskedik arról, hogy a fia egész életében Istent szolgálja.

A főpap elment mellette, és látta, hogy mozgó ajkakkal térdel, de nem hallotta a hangokat. „Asszony hagyd abba az ivást!” Mondta, „Ez el fog pusztítani téged. Tedd el az italodat.”

Anna felnézett, és ezt mondta, „Uram, nem vagyok részeg, mint ahogy gondolod. Semmilyen bort vagy erős italt nem ittam. De a lelkem bánkódik, mert kiöntöttem azt Isten előtt.”

A pap egy kicsit szégyellte, hogy rosszul ítélte meg a helyzetet, és ezt mondta, „Menj békességben, és Isten adja meg neked, amit kértél.”

Éli a főpap jó ember volt. De volt egy nagy gyengesége, hogy sose nevelte meg a fiait. Ennek eredményeképpen a fiai teljesen romlottak voltak. Már felnőttek, és Éli igen öreg volt, ezért ők követték volna a főpapságban. Mivel Lévi fiai voltak, ezért ők lettek volna a papság fejei. De ők

teljesen romlottak voltak. Egyáltalán nem tisztelték Isten dolgait. Például, amikor az emberek húst akartak felajánlani Istennek, akkor előtte megfőzték a húst. A hagyományok szerint a papnak be kellett nyúlni a főzőedénybe egy villával, és amit azzal elkapott, az volt az övé. De ezek a fiúk odamentek az emberekhez, mielőtt megfőzték volna a húst, és ezt mondták, „ne főzzétek meg a húst, amíg mi meg nem kapjuk a részünket. Mi nem főzve, hanem sütve akarjuk. Ha nem adjátok ide”, mondták, „akkor elveszük erővel.” Kihasználták az embereket, és megszentelték pozíciójukat is Isten képviselőjében. Annyira téves képet mutattak Istenről, hogy az emberek már nem is akartak az Úr elé jönni.

Romlott papok romlott társadalomhoz vezetnek. Ez egy nagy mélypont volt Izrael történelmében erkölcsileg és lelkiileg is. A romlott papság a nemzetet mély erkölcsi válságba juttatta, és Izrael készen állt arra, hogy az ellenségei elpusztítsák.

Isten egy olyan embert keresett, aki visszavezetheti a nemzetet az igazság ösvényére, vissza Istenhez, hogy ismét erőssé válhasson. Isten végigkutatatta Izraelt, de nem talált egyetlen ilyen embert sem.

De talált egy asszonyt. Isten bezárta Anna méhét, és kényelmetlen körülmények közé helyezte azáltal, hogy megnyitotta a másik feleség, Pennina méhét. Még azt is megengedte Penninának, hogy kínozza őt, mert tudta, hogy ez végső elkeseredéséhez fog vezetni.

Végső elkeseredésében Anna újra és újra ezt imádkozta, „Uram, egy fiút akarok! Uram, egy fiúra van szükségem!”

Semmi válasz. Miért késlekedett Isten? Isten azért késlekedett, mert sokkal többet akarta adni egy fiúnál. Isten a nemzetnek egy prófétát akart adni, egy papot, egy bírót, aki visszavezeti az embereket Isten ösvényére, és aki megmenti a nemzetet a pusztulástól. Isten sokkal többet akart adni Annának, mint amit kért, ezért visszatartotta a kérését, addig, amíg végre ezt imádkozta, „Ó, Istenem, ha adsz nekem egy fiút, akkor én visszaadom neked, hogy egész életében felszentelve éljen Érted.”

Nincs annál jobb hely, mint az a hely, amelyet Isten ad számunkra; az a hely ahol sokkal többet ad, mint amit kérünk. És Isten meghallgatta az imáját, és megadta neki Sámuelet, a nagy prófétát, a nagy papot, és nagyszerű bírót, aki megmentette a nemzetet, és visszavitte őt az Istennel való helyes kapcsolatába.

ISTEN AJÁNDÉKAI

Ahogy már többször is említettük ebben a könyvben, Isten mindig adni akar. Ő adja az ajándékokat, a válaszokat, a segítséget, és ő adja mindazt, amire szükségünk van. De a kérdés az, hogy *hogyan* ad Isten?

Először nézzük meg magunkat, és azt, hogy mi hogyan adunk. Az embereknél három fajta ember van, aki ad. Ha a mi gyülekezetünk egy olyan gyülekezet lenne (de hála Istennek nem ilyen), amely megtervezi az éves bevételét, és utána meglátogatja a gyülekezet tagjait, hogy vállalják a részüket az éves terv teljesítéséből, akkor pénzügyi bizottság előbb egy lélektani felmérést készítene a gyülekezet tagjairól. Ezekből a felmérésekből, a bizottság eldönti, hogy minden egyes ember milyen fajta adakozó. A bizottság utána eldönti, hogy ki melyik embert fogja hívni, hogy ráerőltesse az adakozás rá eső részét.

Ezek az emberek tudják, hogy bizonyos tagokra kell egy kis nyomást gyakorolni. Ezért kiválasztanak három-négy kiemelkedő embert a gyülekezetből—olyan embereket, akikre felnéznek, és akiknek adnak a véleményére. Mondjuk, hogy a bizottság úgy dönt, hogy te vagy az a tag, akinek kell, egy kis nyomás. Ezek a kiemelkedő emberek elmennek a házadhoz egy este, és kopognak az ajtón. Amikor beengeded őket, akkor elkezdnek mesélni a gyülekezet céljairól, a következő évben, hogy egy új sportcsarnokot akar építeni, és ki akarja bővíteni a gyülekezet létesítményeit. „Új konyhát fogunk létesíteni,” mondják. „és a gyerekeidnek lesz egy helyük, ahová mehetnek. És mindenki, aki ezer dollárnál többet ad, annak a nevét felírjuk a sportcsarnok falára, hogy az emberek lássák, hogy ki volt az, aki ezer dollárnál többet adott. Egyébként a szomszédod is hozzájárult jóval több, mint ezer dollárral.”

Végül, a sok nyomás következtében ezt mondod, „na, jól van.” Vonakodva bár, de aláírod az összeget. Ők megkapták, amiért jöttek. Ezek a bizottsági tagok megkapták a pénzedet, és csak ez érdekli őket.

A második fajta adakozó az, aki készen áll az adakozásra, aki akar adni, csak el kell mondani neki a szükségleteket. Ez a fajta emberrel, amikor a bizottsági tagok elkezdik mondani, hogy, „a gyülekezet úgy érzi, hogy egy új tornatermet kell, építsen...” akkor felugrik, és ezt mondja, „Csodálatos. Szerintem ez egy nagyon jó ötlet. Hol írhatom alá?”

A harmadik fajta, adakozó az, aki körülnéz, és ezt mondja. „A gyerekeknek semmi létesítményük sincs errefelé. Nem csoda, hogy mindig bajba kerülnek. Nincsenek szórakozási lehetőségeik—semmilyen épület, semmilyen szórakozási központ. Csodálatos lenne, ha valaki létesítene egy sportcsarnokot, ahová a gyerekek esténként el tudnának menni.” Ezért körbemegy, és kérdezősködik, „van valami tervetek szabadidőközpont létesítésére?”

A bizottság tagjai ezt mondják, „Igen, n éppeebben az évben tervezzük egy tornaterem építését.”

„Ó, ez csodálatos! Megyek a csekk-füzetemért.” Ez a fajta adakozó, aki maga talál olyanokat, akik a saját elképzeléséhez hasonlóan gondolkoznak.

Ebből a három alapfajtából, melyikbe sorolnád Istent? Sok ember az első kategóriába helyezi. Az agyukban az ima egy nehéz munka. „Istenem, ha segítesz megnyerni a lottót, Uram neked adom a húsz százalékát, nem a tíz százalékát, hanem húszat. Hogyan tudnál ez által veszíteni? Csak nyereséged lesz általa. Még gyűlibe is rendszeresen fogok járni, ha ezt az egy dolgot úgy csinálod, ahogy én kértem.”

Ez az ima tényleg egy üzleti ajánlatnak hangzik Isten számára. Azt gondolod, hogy Isten nem akar válaszolni az imádra, ezért még több nyomást helyezel rá. De azok, akik azt gondolják, hogy Istent így lehet irányítani, azok teljesen félreismerték Őt.

Mások azt gondolják, hogy az ima egy információs óra. „Uram, e sem tudod képzelni, hogy mikén mentem keresztül az utóbbi időben. A minap a bankos felhívott, és azt mondta, hogy nincs több pénz a számlámon.” Ezek az emberek úgy mondják el az egész történetet, mintha Isten nem tudná az egészet. De Jézus ezt mondta, „mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.” (Máté 6:8). Neki nincs szüksége a sok információra—Ő mindent tud már!

Hogyan írja le a Biblia Isten adakozó jellemét? Egy nap Hanáni, a látnok, odament Ásszá királyhoz, és ezt mondta, „Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi.” (2 Krónikák 16:9). Mit mond nekünk Isten ezen a versen

keresztül? Azt mondja, hogy olyan embereket keres, akik szíve az Ő akaratát akarják—olyan életet, akik felajánlják magukat az Ő céljai elérésére—azért, hogy kiönthesse javait általuk. Isten helyeket keres, ahol munkálkodhat, olyan életet, amelyeken keresztül befektetheti erőforrásait. Csak egy szív kell, amely teljes mértékben felé fordul, az Ő céljai, és a tervei irányába.

Anna esetében ő végre eljutott oda, hogy azt mondta, „Seregek Ura! Ha fiúgyermeket adsz szolgálólányodnak, akkor egész életére az ÚRnak adom, és nem éri borotva a fejét!” (1 Sámuel 1:11).

Ekkor összhangban került Isten akaratával, ami az volt, hogy találjon egy embert, aki megmenti a nemzetet, és ekkor Isten készen áll arra, hogy megválaszolja az imáját. Isten azért késleltette választát, hogy eljuttassa oda, ahol az egész nemzetért tehet valamit.

Ahogy láttuk, Isten sokszor azért vár, mert benned munkálkodik. De van még egy másik ok is, amiért az imák sokszor késleltetve vannak. Sokszor a munka, amit elkel végezni nem benned, hanem lelki szférában van. Ahogy már mondtuk, a világ egy súlyos lelki háborúban áll. Isten csapata és a gonosz hadai folyamatosan harcolnak egymás ellen. És mivel az imák lelki természetűek, ezért nagy szerepük van ebben a háborúban. Sátán harcol az imáink ellen—és néha késlelteti a válaszokat.

Vegyük Dániel példáját. A tizedik fejezetben azt olvassuk, hogy a Babilónia Birodalom vezetését a Perzsa Birodalom vette át, amikor Círus király kezdett uralkodni. Círus harmadik évében elfoglalták Babilont, és Dániel Perzsa uralom alatt kezdett élni. Ő és néhány barátja úgy döntöttek, hogy elmennek a folyóhoz, és várnak az Úrra. Huszonegy nap böjtölés és imádkozás után az Úr angyala jelent meg Dánielnek, és ezt ő így írta le: „Föltekintettem, és láttam egy gyolcsruhába öltözött férfit, akinek színarany öv volt a derekán. Teste olyan volt, mint a drágakő, arca fénylett, mint a villám, szemei, mint az égő fáklyák. Karjai és lábai csillogtak, mint a fénylő réz, és beszéde oly hangos volt, mint egy tömeg zúgása.” (Dániel 10:5-6). Dániel ijedt barátai elrohantak, és Dániel ott maradt egyedül, hogy szembenézzen az angyallal. Elvesztette az erejét, és a földre esett. De az angyal megérintette, és ezt mondta, „Dániel, te kedves férfiú! Értsd meg azokat, amiket elmondok neked, és állj fel, mert neked hoztam üzenetet!” Dániel felállt, de reszketett. Majd ezt mondta az angyal: „Ne félj, Dániel, mert az első naptól fogva, hogy rászántad magad a dolgok megértésére, megalázkodva Istened előtt, meghallotta szavadat Isten, és én a te szavaid miatt jöttem. A perzsa birodalom vezére ugyan utamat állta huszonegy napig, de Míkáél, az egyik legfőbb vezér, segítségemre jött. Ezért kellett ott maradnom a perzsa birodalomban, de most megjöttem, és elmondom neked, hogy mi fog történni népeddel az utolsó időben; mert ez a látomás is arról az időről szól.” (Dániel 10:11-14).

Sátán visszatartotta a választ huszonegy napig, mivel elfogta a küldöttet, akit Isten küldött Dánielhez az imáira való válasszal.

A lelki hadviselés egy igazi nagy késleltetés. A hadviselés miatt, és amiatt, hogy az imáink lelki természetűvé válnak, sok imát kitartóan kell megismételni.

Természetes dolog türelmetlenné lenni, amikor várjuk az imáinkra a választ. Dávid ismerte ezt a csalódottságot. A zsoltáros néha ezt kérdezte, „Uram, miért késlekedsz? Miért vársz ilyen sokáig? Gyorsan válaszolj nekem.” De bízunk kell abban, hogy amikor Isten vár, akkor jó oka van erre. Valamit megváltoztat a lelki világban, vagy benned. Tarts ki imában, egyesítsd az akaratodat az Ő akaratával, és várj türelemmel. Hogyha az imáid egybe esnek Isten akaratával, akkor biztos lehetsz benne, hogy Ő hamarosan meg fogja válaszolni.

Ha nem, akkor az a következő fejezet témája.

HETEDIK FEJEZET

Amikor Isten azt mondja, hogy 'nem'—vagy nem mond semmit.

Az imában való bizalom, az imára való ösztönzés az, hogy ima által olyan dolgok történnek meg, amik ima nélkül nem történtek volna meg.

Amikor imádkozunk, akkor sokminden történhet. Isten azonnal igennel válaszolhat. Vagy, ahogy az előző fejezetben láttuk, Isten késleltetés után mond igent. Ebben a fejezetben két másik lehetőséget tárgyalunk meg: amikor Isten azt mondja, hogy „nem,” vagy nem mond semmit.

A „nem,” nem mindig rossz válasz. Lehet, hogy egy ideig csalódottnak, vagy bukottnak érezzük magunkat a „nem” válasz miatt, de végül minden válasz amit Isten ad helyes válasz. Én személyesen értékelni kezdtem a „nem” válaszokat. Hálás vagyok Istennek, hogy sokszor meghallotta a kiáltásomat, de nem úgy válaszolt rá, ahogy én kértem. Sokszor visszaneéztem, és láttam, hogy milyen nagy bajban lennék ma, ha Isten minden imámra igent mondott volna.

Amikor még középiskolában voltam—ez még az ókorban volt amikor Santa Annának még csak egy főiskolája volt—akkor egy fekete 36-os, három ablakos Ford Coupe volt eladó. Ez volt a legmenőbb autó, amit valaha láttam csodálatos kocsiként!

Én sóvárogtam a kocsik után. Minden nap, amikor a biciklimmal a középiskola felé elhaladtam mellette, mindig megálltam, körbesétáltam, megcsodáltam a jelvényeit. Nagyon jól nézett ki!

Elkezdtem imádkozni, „Uram, nagyon szeretnék gyerekeket elvinni a gyülekezetbe... Ha lenne egy kocsim. Uram nagyon nehéz őket elvinni a biciklimen. Uram nagyon szeretném azt a kocsit. Uram nagyon *kell*, nekem az a kocsik, hogy szolgálhassalak. Kérlek, add meg nekem azt a kocsit.” Én imádkoztam, és csak imádkoztam azért az autóért. Kétségbeesetten meg akartam szerezni. Még néhányszor böjtöltem is érte.

Elképzelttem, hogy minden vasárnap a gyerekeket a gyülekezetbe viszem az autóval—ez igaz. De volt egy másik képem is. Elképzelttem magam, hogy elvezetek a gimnázium mellett, amikor minden gyerek ebédel kint az udvaron. Elképzelttem magam, hogy alacsony fokozatba kapcsolok, és utána úgy rátaposok a gázra, hogy pattogjon a kipufogó cső—és elsüvítek mellettük. Elképzelttem, hogy a lányok mind a gyönyörű fekete autó után bámulnak, és azt gondolják magukban, hogy, „bárcsak randira hívna, hogy én is utazhassak abban a kocsiban.”

„Uram, kell, nekem az a kocsik, hogy elvigyem a gyerekeket a gyülekezetbe. Kérlek Uram.”

Isten válaszol az imákra—de nem mindig úgy, ahogy mi várjuk, hanem úgy, ahogy a legjobb nekünk. Néhány hónap múlva a kocsik eltűnt. Valaki megvette—és ez összetörte a szívemet. Hazamentem, és panaszkodtam Istennek, „Miért nem szeretsz engem? Te nem törödsz velem. Nem válaszolod meg az imáimat.” A fejem tele volt kérdésekkel. Ha Isten nem válaszolja meg az imát, akkor miért imádkozunk? És végigkínlódtam az egész eszmefuttatást.

De ahogy ma visszatekintek, hálás vagyok Istennek, hogy nem válaszolta meg az imáimat. Az az autó teljesen tönkretelhetett volna az életemet. Isten bölcs volt, sokkal bölcsőbb, mint én. Ő jobban tudta mi a jó nekem, mint én. Ő tudta, hogy a kocsinak milyen hatásai lettek volna az

életemre. A szeretetével megvédett engem saját magamtól. Nem volt elég eszem, és ezért felül kellett bírálja gondolataimat és döntéseimet.

Az évek során Isten és köztem kialakult egy íratlan szabály: amikor én egy olyan dolgot kérek, ami nem egyezik az Ő akaratával és céljával, akkor Ő hagyja ezt figyelmen kívül. Ez az én egyességem Istennel. Én semmi olyat nem akarok, ami ellentétben áll Istennek az életemre kidolgozott tervével. Megtanultam, hogy Isten akarata számomra a legjobb, ami csak létezik. Semmit olyat nem akarok, ami késlelteti Isten munkáját az életemben.

A „nem” lehet a legjobb válasz számunkra—és a legjobb válasz azok számára, akikre hatással van az életünk. Nézz Pálra. Volt egy problémája—valami amit úgy hívott, hogy „tövis a testében.” Háromszor kérte Istent, hogy távolítsa el, de Isten megtagadta kérését. És ez egy áldás lett számunkra, mert láthatjuk és megnyugodhatunk Pál példáján. A tövistől és a nem választól függetlenül Pál továbbra is szolgálta, szerette, és dicsérte Istent. Ez segít nekünk is a saját tövisainkkal elbánni.

Isten azt a tövist arra használta, hogy megáldjon és megvigasztaljon minket, és hogy alázatossá tegye Pált. Pálnak nagyon sok látomása—jelenése—volt, és lehet, hogy ha nem lett volna a tövis a testében, akkor büszke lett volna. Ahogy ő mondta, „Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam.”(2 Korintus 12:7). Pál tudatában volt az elbizakodás kísértésének, ahogy kétszer is kijelentette ebben a versben. És még hozzátette, „Ezért a Krisztusért örömem telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.”(2 Korintus 12:10). Pál meg tanult örülni annak a romlott tövisnek, mert általa megismerte Isten hatalmas erejét.

Én örülök, hogy Isten nemet mondott Pálnak. És annyira áldott vagyok az által, hogy Isten nemet mondott Jézusnak a Gecsemáné kertben, amikor Ő azt kérte, hogy ha lehetséges, távozzék el tőle a pohár. Isten nemet mondott erre a kérésre, és Jézus engedelmessé vált azáltal, hogy kiitta a poharat. Miért? Azért, mert Isten megváltást akart adni mindannyiunk számára.

Meg kell jegyezzük, hogy amikor Jézus elmondta kérését, akkor olyat mondott a végén, ami nagyon fontos minden imában: „Mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.”(Lukács 22:42). Ez a kulcs. „Uram, itt van az, amit én akarok. Mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.” Nem tudsz ennél jobbat! Az ima igazi célja mindig az, hogy ne az én akaratom, hanem Istené legyen meg.

Ezért sokszor Isten „nemet” mond, mert egy nagyobb célon dolgozik. És ott vannak azok a helyzetek, amikor a „nem” válasz egyik döntésünk következményeként jön. De Isten még akkori is jót munkálhat ki a „nem” által.

Példaként, Mózes azért imádkozott, hogy Isten engedje meg neki, hogy beléphessen az Ígéret Földjére. De Isten ezt mondta, „Nem Mózes. Az emberek miatt nem mehetsz be arra a földre. Nem képviseltél helyesen engem az emberek előtt. Most pedig meg kell tanulják az engedelmesség leckéjét.” Mózes—a hatalmas lelki óriás, aki szemtől szembe beszélt Istennel—„nemet” kapott arra a kérésére, hogy bemehessen az Ígéret földjére.(4 Mózes 20:7-12).

Most pedig gondold végig a következőket: Évszázadokon keresztül, attól az időtől mostanáig, a szülők elmondták a gyermekeiknek Mózesnek, Isten emberének a történetét, akit Isten arra használt, hogy kivezesse Izraelt Egyiptomból, és bevigye őket saját országukba. Meséljen

Mózes sok csodás tettéről—hogyan hogyan ment fel a hegyre, és hogyan kapta meg Istentől a törvényt a menydörgés és tűz közepette, hogy úgy fénylett az arca, hogy le kellett takarja egy kendővel, és arról a pillanatról, amikor kinyújtotta botját a Vörös tenger fölé, és az kettévált. És aztán lehalkítják a hangjukat, és ezt mondják gyermekeiknek: „De Mózes nem mehetett be az Ígéret földjére, mert nem engedelmeskedett Istennek.”

Azért, hogy Izrael jövődöbeli nemzedékeinek megtanítsa, hogy milyen fontos az engedelmisség, Isten nemet mondott Mózesnek.

Azokban a szituációkban, amikor engedetlenségünk egy áldást vesz el tőlünk, mi készíti Istent arra, hogy „nemet” mondjon? És mi van azokkal a helyzetekkel, amikor az imáink felmennek, de úgy tűnik, hogy nem hoznak le semmit? Az évek alatt megtapasztaltam, hogy amikor Isten nem válaszol, vagy „nemet” mond, akkor általában a következő négy oka lehet erre.

NÉGY OK A „NEM” VÁLASZRA—VAGY A SEMMILYEN VÁLASZRA.

1. Nem imádkoztál.

Meg kell kérdezzem: tényleg imádkoztál a jelenlegi helyzeted miatt? Kértél Istentől segítséget a szükségidre?

Sokszor azt gondoljuk, hogy már imádkoztunk valami miatt, mert folyamatosan arra gondolunk, annyit beszélünk róla magunknak, annyit beszélünk róla másoknak. De amíg meg nem állsz, hogy imádkozz, addig nem is beszéltél Istennel róla. Jakab megadja nekünk a megválaszolatlan ima első okát, „Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kérték.” (Jakab 4:2). Sokszor a probléma ilyen egyszerű. Nem kaptam választ, mert nem kértem.

Egy asszony egyszer odament egy oceánjáró hajó kapitányához, amely éppen az Atlanti-óceánon nagy viharba keveredett. Ahogy ránézett a fedélzetet elöntő hullámokra, ezt kérdezte a kapitánytól, „Kapitány, túl fogjuk ezt élni?”

„Asszony,” mondta a kapitány, „az Úrban kell, bízunk.”

„Ó, jaj!” Mondta az asszony, „nem tudtam, hogy ilyen nagy bajban vagyunk.”

Úgy viselkedünk, mintha közeledne a vég, amikor odajutunk, hogy az Úrban bízunk magunkat. Mintha ezt gondolnánk, „Hát már mindent megpróbáltunk. Nézzük csak—mi maradt... Ó! Az ima.” Olyan mintha Isten az utolsó forrás lenne az első helyett.

Ó, mennyi bajt okozunk, amikor anélkül cselekszünk, hogy előbb imádkoztunk volna Istenhez. Sokszor saját magunk ellenségei vagyunk, amikor anélkül lépünk vagy hozunk döntést, hogy előtte Istennel megbeszéltünk volna, mert a döntés olyan egyértelműnek tűnik. „Minek imádkozzak? Mindenki tudja, hogy ilyen helyzetben mit kell tenni.”

Józsúé is megtapasztalta, hogy milyen nagy hiba lehet ez. Miközben vezette be az izraelieket az Ígéret földjére, Józsúé és az Izraeliek elfoglalták Jerikót, Ajt és Bételt. Ahogy tovább akartak vonulni, egy csapat férfival találkoztak, akiknek ruhája szakadt, cipője elnyűtt és kenyere penészes volt.

Az idegenek ezt mondták, „Igen messze földről jöttetek szolgáid, Istenednek, az ÚRnak nevéért, mert hallottuk hírét és mindazt, amit Egyiptomban vitt véghez. Meg mindazt, amit az emóriaiak két királyával tett a Jordánon túl: Szíhóonnal, Hesbón királyával és Óggal, Básán királyával Astárótban. Ezért véneink és országunk lakói ezt mondták nekünk: Vegyetek magatokhoz útravalót, menjetek eléjük, és mondjátok nekik: Szolgáitok vagyunk, kössetek hát szövetséget velünk! Itt a kenyérünk: még meleg volt, amikor otthonunkban elláttuk magunkat vele, és elindultunk, hogy hozzátok jöjjünk, most meg már száraz és csupa morzsa lett. Ezek a borostömlők is újak voltak, amikor megtöltöttük, most pedig repedezettek. A ruhánk és a sarunk is elnyűtt a nagyon hosszú úton. Akkor kezükbe vették az emberek azoknak az útravalóját, de az ÚR akaratát nem kérdezték meg.” (Józsué 9:9-14).

Józsué aláírta a szövetséget, és ezzel ezt mondta, „Nem kell Istent megkérdezzük emiatt. Nézz a penészes kenyérre. Nézz az emberek cipőiben lévő lyukakra. Nem kell Isten véleményét kérjünk ezzel kapcsolatban.”

Józsué, az izraeliek és az idegenek együtt mentek tovább. Amikor eljutottak a következő városig—Gibeónig—Józsué támadásra készülve kezdte csatarendbe állítani a csapatokat. De az idegenek megállították őket.

„Ó, nem támadhatjátok meg azt a várost!” Mondták az emberek.

„Hogy érted?” Mondta Józsué. „Az utunkba van, és el fogjuk foglalni. És azt is mondtátok, hogy messziről jöttetek.”

„Nem,” mondták az emberek. „Ez a mi városunk. Ez az ahonnan jöttünk.”

És Józsué abban a pillanatban tudta, hogy becsapták.

A „Milyen barátunk nekünk Jézus” című énekben, az egyik versszak így szól, „Milyen szükségtelen terhet hordozunk, mert nem viszünk mindent Isten elé imában.”

„Mégsem kaptátok meg azért, mert nem kéritek.” Légy biztos abban, hogy nem indultál előre anélkül, hogy előbb beszéltél volna az Úrral. Így sok bajtól és szívfájdalomtól szabadítod meg magad.”

2. A megvallatlan bűn megszakította az összeköttetést.

Az ima egy kapcsolat Istennel. És kapcsolatokat meg lehet szakítani.

Gondolj egy kicsit a telefonra. Milyen érdekes találmány. Felvehetem a telefont, beírhatom a számot, és pillanatok alatt, kapcsolatban lehetek egy barátommal egy másik városban, vagy akár egy másik országban. De mi van akkor, ha valaki elvágta a telefonzsinórt? Most is beírhatom a számot, és beszélhetek a telefonba. Elképzelem, hogy hogyan beszélek a barátomat, és, hogy hogyan győzöm meg arról, hogy miket fogunk csinálni, ha majd meglátogat. De mindegy, hogy milyen meggyőzően beszélek, a beszédem fölösleges, mert nincs kapcsolat közöttünk.

Néha emberek nagyon meggyőzően imádkoznak, de a köztük és Isten között lévő kapcsolat megszakadt. Ezt gondolják, „Nem úgy élek, ahogy kéne, de ez nem számít, mert mindig imádkozok.” De ezek az imák értelmetlenek, mert nincs kapcsolatuk.

Mik azok a dolgok, amik meg tudják szakítani a kapcsolatunkat Istennel?

Az első kapcsolatmegszakító a bűn. Ahogy Dávid mondta a Zsoltárok 66:18-ban, „Ha álnok szándék lett volna szívemben, nem hallgatott volna meg az Úr.” És Ézsaiás 59:1-2-ben a próféta ezt mondta, „Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.”

Amikor a kapcsolatunk Istennel megszakadt, akkor a probléma nem Istennél van. A probléma velünk van. Megszakítottuk a kapcsolatot a bűn által, mert a bűn megszakítja a kapcsolatokat Istennel. Nem lehetséges mély közösségben lenni Istennel, amikor helyet adunk a bűnnek az életünkben.

Van most bűn az életedben? Van valami, amiről tudod, hogy Isten nem akarja, de te mégse engedted el? Nagyon fontos, hogy megértsd, hogy azáltal, hogy nem adod azt oda az Úrnak, bűnt tartogatsz a szívedben. Ez azt jelenti, hogy az Istennel való kapcsolatod megszakad, és az imáid akadályozva lesznek.

3. Helytelen motivációval kérsz.

Egy másik oka az Istennel való kapcsolatunk megszakadásának az, hogy rossz motivációval kérünk. Jakab ezt így magyarázza: „Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.”(Jakab 4:3). Más szavakkal az általad akart dolgokat úgy kéred, hogy közben figyelmen kívül hagyod azt, amit Isten akar. Azért kérsz, hogy saját sóvárgásaidat töltsd be.

Ez nagyon körömfont dolog—annyira, hogy sokszor észre sem vesszük, hogy önző motivációval imádkozunk. Szégyellem bevallani, de én is emlékszek ilyen időkre az életemben. A szolgálatom korai napjaiban az arizonai Tucson-ban szolgáltam egy kis gyülekezetben, amely heti 25 dolláros (kb. 5000 Ft-ot) fizetést adott nekem. El tudod képzelni, elég nehéz volt a szükségleteket betölteni heti 25 dollárból. Emlékszem, hogy sokszor kimentem a Sahurita Range melletti pusztába böjtölni és imádkozni, azért, hogy Isten áldja meg a mi kis gyülekezetünket. Kértem, hogy küldjön még több családot a gyülekezetbe, hogy nagy hatással lehessünk Tucson városára. De tényleg ezt akartam? Tényleg akartam, hogy emberek megtérjenek és a környezetünkre hatással legyenek? Hát persze. De volt egy másik motivációm is, egy önző motiváció. A szívemben ezt gondoltam, „Csak még néhány család jöjjön, az több adakozást jelentene, és ez azt jelentené, hogy egy kicsit megemelhetnék a fizetésemet, és ez nagyon megkönnyítené a dolgokat.” Ez ösztönzött imára. „Ó, Uram, küldj ébredést! Küldj új családokat a gyülekezetünkbe!”

Ó, hogy milyen csalárd a szív. Sokszor még észre sem vesszük, hogy milyen tisztátalanok a gondolataink.

Itt van egy másik példa. Mondjuk azt, hogy egy keresztény feleség a hitetlen férjéért imádkozik. „Uram segíts, hogy befogadja Jézus Krisztust. Segíts neki, hogy jöjjön el velem a gyülekezetbe és akarjon Téged szolgálni.” Semmi rossz nincs ebben az imában igaz? De mondjuk, hogy hogy legbelül ezt gondolja, „Unom már, hogy mindig egyedül megyek a gyülekezetbe, és az emberek szájalommal néznek rám. Unom már, hogy sok párt látok, akik együtt ülnek, és én mindig egyedül vagyok, minden héten. Bárcsak jöjjön velem a férjem is. Ha kereszténnyé válna, akkor lehet, hogy otthon is egy kicsit tapintatosabb lenne. Talán kevesebbet veszekednék, és biztos jobban is bánna velem. Ó, Uram—mentsd meg őt Mentsd meg a férjemet.

A motivációk sokszor felfedik magukat. Mondjuk, hogy a férj tényleg megtér. Mondjuk, hogy járni kezd a gyülekezetbe, és szolgálni is kezd ott. Egy napon, amikor már szolgált egy ideje, hazamegy, és ezt mondja, „Tudod, az Úr tényleg beszélt a szívemhez. Úgy érzem, hogy szolgálni hív, ezért úgy döntöttem, hogy feladom a karrieremet.”

„Micsoda?!” kiált fel a feleség. Ez nem volt a tervben. „Szolgálat? És hogyan fogunk megélni?”

„Hát,” kezdi a férj, „el kell, adjuk a házunkat—”

„Jaj!”

És a motiváció megnyilvánul. A férj megtéréseért való ima csak a kényelemről szólt. És amikor a dolog komolyra fordul, akkor kitudódik az igazság.

Dávid ezt mondta, „Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” (Zsoltárok 139:23-24). Ez egy jó ima. Szükségünk van arra, hogy Isten megvizsgálja szívünket, mert nagyon csalárd, és gonosz, és mi ezt nem mindig tudjuk. Halljuk a saját imáinkat, és ezt gondoljuk, „Ez csodálatos. Én jó dolgokért imádkozok.” De a szintizta igazság az, hogy a gyönyörű imák mögött önző motivációk lappangnak.

4. Haragtartó lelked van

A negyedik dolog, amik megszakíthatja a kapcsolatodat Istennel, a haragtartó lélek. Amikor Jézus az imáról beszélt, azt sokszor egybekötötte a megbocsátás szükségességével. „Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek.” (Máté evangéliuma 6:12). Az imája befejezése után Jézus megállt, és hangsúlyozta a megbocsátás fontosságát: „Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.” (Máté evangéliuma 6:15).

Két pont között a legrövidebb távolság nem mindig egy egyenes vonal. Jézus ezt mondta, „Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panaszja van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza, s vidd fel ajándékodat.” (Máté 5:23-24). Más szavakkal az Isten és közötted levő legrövidebb út, nem mindig egy egyenes—lehet ez az út, a megbántott barátod házában keresztül vezet. Tedd rendbe a dolgodat a barátoddal. Bocsásd meg. És utána gyere és add az ajándékodat.

Mi sokszor fukarkodunk a megbocsátással. De Jézus akkor beszélt erről, amikor Péter valószínűleg el akarta kápráztatni Jézust, amikor ezt kérdezte, „Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?” Szerintem Péter többet mondott, mint ahányszor ő meg tudott bocsájtani. Én azt gondolom, hogy amikor Péter ezt megkérdezte a gondolatai mögött ez volt, „*Igaz, hogy mennyire növekedek kegyelemben és megértésben, Uram? Igaz milyen büszke vagy rám?*” Ezért valószínű, hogy megdöbbsent, amikor Jézus így válaszolt: „Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.” (Máté 18:21-22).

Négyszázkilencvenszer? Az nagyon sok megbocsátás. Biztos vagyok benne, hogy Jézus azt gondolta, hogy mire Péter idáig eljut, már nem fog számolni. Mire odáig eljut, addigra remélhetőleg felfogja, hogy ez nem matematikai feladvány—hanem a lélek munkája.

A gyülekezet felé vezető úton kezdtem gondolkozni azokon a dolgokon, amiket Isten megbocsájtott nekem, és a sok kegyelmen, amit nekem nyújtott. Tudatában voltam annak, hogy mennyire nem érdemlem meg ezt a megbocsátást és ezt a kegyelmet. Miközben gondolkoztam Isten jóságán, két dolog történt. Az egyik az volt, hogy úgy éreztem, hogy meg kell köszönjem ezt Neki, és dicsérenem kell Őt. A másik az volt, hogy megértettem, hogy miért is olyan fontos az, hogy megbocsássunk egymásnak. Annak fényében, hogy Isten milyen sokat bocsájtott meg nekünk, kik vagyunk mi, hogy megtartjuk ezeket a kis haragokat? Kik vagyunk mi, hogy ezt mondjuk, „Én sosem fogom ezt és ezt megbocsájtani ennek, és annak”?

Amikor a megbocsájtásról kezdünk beszélni, akkor mindig van valaki, aki ezt mondja: „Igen, de te nem tudod, hogy ez az ember mit tett velem. Ha tudnád, hogy milyen szörnyű dolgot cselekedett, akkor megértenéd, hogy egyszerűen nem tudok neki megbocsájtani.”

Tudom, hogy nehéz. Az emberek mondanak valamit, csinálnak veled valamit, vagy kihasználják, és ezt mondod, „Lehetetlen ezt megbocsájtani.” Ezt én is megtapasztaltam. De tudom, hogy meg kell bocsássak. Nem akarom megszakítani az Isten és közötttem levő kapcsolatot. Nem akarom elfojtani azokat az áldásokat, amelyeket az életemre akar adni. Így hát, ha olyan helyzetben kerülök, hogy tudom, hogy meg kell bocsássak, de ez lehetetlennek tűnik, elkezdek imádkozni: „Istenem segíts nekem. Segíts, hogy megbocsássak. Munkáldj a szívemben, Uram. Én egyedül nem tudom megcsinálni; egyszerűen nincs meg bennem. De Te megtudod.” És Ő meg is teszi. Isten sosem kér olyan dolgot, amire nem adott nekünk erőt. Ha meg akarok bocsátani, Isten megadja nekem az erőt is erre.

Emlékezz, hogyha valakitől visszatartod a megbocsájtást, akkor az neked jobban fáj, mint neki. Megéri neked nem megbocsátani, annak a tudatában, hogy ha ezt megteszed, akkor megfosztod magadat az áldásoktól, és megszakítod a kapcsolatodat Istennel?

KÉSZÍTS LISTÁT

Itt van egy lista számodra. Ha úgy tűnik, hogy Isten nem válaszol az imáidra vagy nemet mondott, kérdezz magadtól néhány kérdést. Van-e bűn az életedben? Vannak dolgok, amiket Isten próbál lerendezni veled? Helyes motivációval imádkozol? Van valaki, akinek meg kell bocsáss? Szabadulj meg ezektől az akadályoktól, amik megszakítják a kapcsolatodat Istennel, és nézd meg, hogy mi történik. Új erőt fogsz találni az imáidban.

NYOLCADIK FEJEZET

Imátlaság

Észrevetted, hogy Isten csodálatos dolgokat akar érted és benned elvégezni? Ez igaz. Ahogy az Úrral jársz, Isten olyan magas szintre emel, amilyenre te megengeded, és azt teszi veled azon a szinten, ami a legjobb számodra. Mégis nagyon sokszor korlátozzuk Isten akaratát az életünkre azáltal, hogy a mi utunkat erőltetjük ahelyett, hogy engednénk az övének. Isten sokkal, de sokkal többet akarna tenni értünk! De gyakran azzal vagyunk elfoglalva, hogy ezt mondjuk. „Így akarom ez Istenem!” Ha visszautasítod Isten tervét, és a te tervedet erőlteted, akkor Isten legjobbjától esel el az életeddel kapcsolatban—azoktól a legjobb dolgoktól, amiket akar neked adni—és lecsúszol a második, harmadik, vagy sokadik legjobbhoz, vagy még ennél is rosszabbhoz.

Ugyan ez történt Izraellel is. Valamikor Isten uralma alatt voltak, de eljött az a pillanat Izrael történelmében, amikor már nem akarták, hogy Isten legyen a királyuk. Inkább olyanok akartak lenni, mint a többi nemzet, királyt akartak. És nemzeti katasztrófává vált, amikor Isten vezetése alól a monarchiába csúsztak le.

Isten engedte, hogy Izrael azt csinálja, amit akart. Engedett az emberek követeléseinek, és mondta Sámuelnek, hogy kenje fel Sault királynak. Vedd észre, hogy Isten nem ezt mondta, hogy, „elegem van belőletek Izraeliek!” és nem irtotta ki őket. Ők még mindig Isten népe voltak. De Isten azt akarta, hogy az izraeliek tudják, hogy nem elégedett az ő választásukkal. Sámuel által elmondta nekik, hogy esőt fog küldeni a már érett búzájukra. Ezt meg is tette. Jött az eső, és az emberek megijedtek. Így kiáltottak az Úrhoz, „vétkeztünk!” És kérték Sámuelet, a prófétát, hogy, „Imádkozzál szolgálóidért Istenedhez, az Úrhoz, hogy ne haljunk meg, mert minden vétkünket tetéztük azzal a gonosszággal, hogy királyt kértünk magunknak.”(1Sámuel 12:16,19).

Sámuel így válaszolt, „Ne féljete! Ti ugyan elkövettétek mindezt a rosszat, de azért ne térjete el az Úrtól, hanem szolgáljate az ÚRnak teljes szívből! ... Hiszen nem veti el az ÚR a saját népét az ő nagy nevéért, mert tetszett az ÚRnak, hogy a saját népévé tegyen benneteket.” és utána ezeket az elképesztő szavakat mondta: „Tőlem is távol legyen, hogy vétkezzem az ÚR ellen, és ne imádkozzam többé értetek.”(1Sámuel 12:20, 22-23).

E szerint a vers szerint, bűn *nem imádkozni*. Hányszor vagyunk a nem imádkozás bűnében?

Gondolj bele, hogy milyen sértés az Isten számára, amikor nem imádkozol. A világmindenség teremtője hívott téged, hogy közösségben legyél vele. Meghívott, hogy bemehess a jelenlétébe, hogy megoszd vele bármelyik problémádat, szükségletedet. Mégis mi sokszor figyelmen kívül hagyjuk ezt a meghívást.

Képzeld el, hogy egy nap kapsz egy fényes pecsétetes levelet az Egyesült Államok elnökétől. Gyorsan kinyitod, és egy meghívót találsz benne a Fehér Házba, és minden költségedet Ők állják. Mit csinálnál? Félredobnád? Nem. Ha egyet értesz vele, ha nem, az elnök nagyon fontos ember. Figyelmen kívül hagynás a meghívását? Hát persze, hogy nem.

Ha egy emberi lény meghívását jóindulattal fogadod, gondolj bele, hogy mekkora sértés az, amikor Isten meghívását visszautasítod.

Lehet, hogy ezt mondod, „Nincs időm imádkozni.” De hadd kérdezzek valamit: van időd Tv-t nézni? Időt szakítunk azoknak a dolgoknak, amiket tényleg meg akarunk tenni. Ha nincs időnk imádkozni, akkor Isten azt kell gondolja, hogy mi nem akarunk vele közösségekben lenni. És ez az igazság.

A testünk lázadozik az ima ellen, mert az ima a lélek dolga. Ezért van az, hogy olyan fáradtak leszünk abban a pillanatban, amikor elkezdünk imádkozni. Ezt mondjuk, „Túl fáradt vagyok az imádsághoz, Uram.” A test lázadozik a lélek tettei ellen.

Emlékezz arra a folyamatos harcra. A test és a lélek folyamatosan harcolnak egymás ellen. Így hát amikor lelki dolgot akarunk elvégezni, a testünk lázadozik ellene. Minden lehetséges kifogást megtalálunk. „Túl mérges vagyok ahhoz, hogy imádkozzak.” Vagy, „túl gyenge vagyok az imához.”

Az Istent ért sértésen kívül az imátlanság hátráltatja Isten munkáját az életünkben.

De azt kérdezed, „Isten mindenható, nem? Nem teheti meg azt, amit akar? Nem Ő uralkodik az egész Univerzum felett? Bármilyen történik, akkor is az Ő céljai fognak megvalósulni, nem? Hogyan tudja az imátlanság hátráltatni Isten munkáját?”

Az igaz, hogy Isten mindenható. De az is igaz, hogy Isten minket szabad akaratú lényeknek teremtett. Megvan a lehetőségünk arra, hogy szabadon válasszunk és cselekedjünk, és Isten tiszteli a szabad akaratodat. Isten sok mindent akar benned és rajtad keresztül elvégezni, de nem fogja ráerőltetni a céljait és vágyait a te életedre. Megadta neked a választás képességét, és tiszteletben tartja a döntéseidet.

Ez azt jelenti, hogy az imátlanság korlátozza Isten munkáját a földön? Nem. Az imátlanság korlátozza Isten munkáját a te életedben, mert nem fogja felülbírálni a te akaratodat. De az Ő célja a föld számára nem fog korlátozódni a mi gyengeségeink vagy tétlenségünk miatt.

Istennek terve van a földdel kapcsolatban, és Ő ezt a tervét véghez fogja vinni. Tény, hogy Isten úgy dolgozhat, ahogy csak akar. Az angyalok megteszik, amit mond. A teremtés minden egyes szavának engedelmességek. Isten teljesen mindenható, és teljhatalmú. Nincs szüksége a segítségünkre, de megengedi, hogy segítsünk neki. Mekkora ajándék is ez!

Mivel Isten úgy döntött, hogy emberi eszközök által munkálkodik, néha ilyen szöveg hangzik el: „Ha te nem segítesz Isten munkájában, akkor Isten munkája kudarcba fullad—és te leszel érte a felelős! Isten előtt kell majd állj, és felelned kell a kudarc miatt.” Ez nem igaz. Ha mi kudarcot vallunk, attól még Isten nem fog kudarcot vallani, hanem más úton fogja megvalósítani céljait.

Amikor a zsidó nép fennmaradását egy gonosz rendelet veszélyeztette, Mordokaj ezt mondta Eszternek, „Mert ha te most néma tudsz maradni, a zsidók kaphatnak módot máshonnan a szabadulásra és menekvésre, te azonban családdal együtt elpusztulsz.”(Eszter 4:14). Figyelmeztette őt, hogy amikor Hámán terve beteljesedik, és a zsidókat kiirtják, akkor ő se fog megmenekülni a rendelet elől, még akkor sem, ha palotában van.

Ugyanígy, ha te nem teszed meg Isten akaratát, akkor a mentőöv más helyről fog jönni. Te el fogod veszíteni az Istennel való munkálkodás áldását és jutalmait, de Isten terve nem fog kudarcot vallani. Azáltal, hogy téged választott, hogy megcselekedd akaratát, Isten csodálatos lehetőséget ad arra, hogy megismerhesd a Vele való munkálkodás örömét. És ennek eredményeképpen Ő úgy jutalmaz meg téged, mintha te csináltad meg volna az egész munkát!

Amikor a menybe kerülsz, Isten meg fog jutalmazni ezekért az eredményekért, még akkor is, ha Isten volt az, aki az egész munkát megcsinálta!

Isten megparancsolja nekünk, hogy imádkozzunk. Ezért az ima elmulasztása nemcsak az Istennel való munka áldásától foszt meg minket, hanem még engedetlenséget is követünk el Istennel szemben. A Biblia ezt mondja, „szüntelenül imádkozzatok.”(1Tesszalonika 5:17). És az embereknek „mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk.”(Lukács 18:1). Ha nem imádkozok, akkor bünt követek el, mert nem engedelmeskedek Isten parancsának.

Imádkoznunk kell, egymásért. Én biztos vagyok abban, hogy pásztorként bünt követek el, ha nem imádkozom a nyájamért. Az ige ezt mondja, „imádkozzatok egymásért”(Jakab 5:16). „Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.” (Galaták 6:2).

Amíg az egymásért való imádkozás témájáról beszélünk, emlékeztetni akarok, hogy Pál arra bátorít minket, hogy a tanítókért is imádkozzunk (Kolossé 4:3). Isten segítse meg a tanítókat is. Sokszor az emberek minket túl magasra emelnek, és olyanná tesznek minket, amilyenek nem vagyunk. Pedig mi is emberek vagyunk. Bárcsak szentebb lennék, de nem vagyunk az!

A tény az, hogy a tanítóknak is ugyan úgy problémáik vannak, mint más embereknek. Vannak nehézségeink, sokszor nagyobbak, is mint egy átlagos kereszténynek. Sokszor minket Sátán jobban támad, mint másokat, a lelki befolyásunk és vezető pozíciónk miatt.

Valaki egyszer megkérdezte Spurgeon-t a sikeressége titkáról. Ezt válaszolta, „Az embereim imádkoznak értem.” És ez az, amit Pál is kért: „imádkozzatok értünk.” Ő azt akarta, hogy az ima megnyissa „a világ ajtait.” Amikor Pál ezt a levelet írta, akkor börtönben volt. Azt gondolhatnánk, hogy azt kérné, hogy az ő szabadságáért imádkozzanak. Azt gondolhatnánk, hogy ezt mondta, „Imádkozzatok, hogy Isten nyissa ki a börtön ajtait, és vigyen ki engem innen!” Ehelyett Pál azt imádkozta, hogy Isten nyisson ki egy ajtót, hogy szabadon beszélhessen az Igéről.

Én nem félek azt mondani, hogy vágyódom az imáitokra. Ha akarsz, akkor kérlek, imádkozz, hogy Isten töltsön be a Szentlelkével, hogy megkapjam az Ő erejét. Imádkozz, hogy Isten segítsen nekem, hogy azokat a dolgokat mondjam, ami neki tetszik, nem azt, ami az embereknek tetszik és érdekes. Imádkozz, hogy egy hűséges tanító legyek, aki elmondja Krisztus titkait, bemutatja szeretetét az embereknek, példát mutat a nyáj előtt, és olyan szerényen áll Isten előtt, ahogy ezt Ő szeretné.

Imádkozz a tanítóiért, mert mi vágyakozunk az imáitokra. És mi is imádkozunk értetek.

AZ IMÁTLANSÁG OKAI

Sok dolog okozhatja az imátlanságot—lustaság, elégedettség, és még a félelem is. De a legtöbbször az imátlanság az egyike a következő négy oknak:

1. türelmetlenség

Sokszor az imátlanság a türelmetlenség eredménye. Lehet, hogy elkezdünk imádkozni egy másik ember problémájáért. De amikor a probléma nem múlik el azonnal, elkeseredünk, és nem imádkozunk többet. Vagy megharagszunk a körülöttünk lévő emberek hibái miatt, még akkor is, ha nekünk is ugyanaz a problémánk van. A mi bűneink mindig nagyon csúnyának tűnnek, amikor valaki más követi el őket.

Sámuel imádkozott, hogy Isten változtassa meg az emberek szívét, hogy ne akarjanak többé királyt. Sámuel azt akarta, hogy Isten uralkodjon a nemzet felett. De az imái után az izraeliek még mindig királyt akartak. Sámuel könnyen felháborodhatott volna, és ezt mondhatta volna, „Én nem fogok többé imádkozni ilyen makacs, emberekért! Megkapták, amit akartak, most pedig arassák le ennek következményeit.” De ő nem hagyta abba az imát. Inkább ezt mondta nekik, „Tőlem is távol legyen, hogy vétkezzem az ÚR ellen, és ne imádkozzam többé értetek. Sőt inkább tanítalak benneteket a jó és egyenes útra.”(1Sámuel 12:23).

2. Követelések

Ebben a társadalomban megengedtük magunknak, hogy sokkal elfoglaltabbak legyünk, mint amilyenek Isten ezt eredetileg eltervezte. Amikor az Úr megteremtett minket, akkor azt tervezte, hogy egy ennél sokkal nyugodtabb, lassabb tempóban fog élni az ember. Ma az életformánk, és a társadalmunk az Istennel töltött idő ellen dolgozik.

Az emberek nagyon ritkán választják a munka helyett Istent, de az Istennel töltött idő helyett, gondolkodás nélkül dolgoznak. Ezt a hozzáállást így indokoljuk: „Ki kell fizessem a hiteleket. Másodállást kell vállaljak.” Vagy, „Janinak fogszabályzóra van szüksége. A munka áll az első helyen.” Nagyon sok dolog követeli figyelmünket, időnket, és energiánkat. Csak azt nem vesszük észre, hogy ezekből sokat mi veszünk magunkra, és ahhoz, hogy ezeket betöltsük, nagy árat kell fizessünk. Nemcsak sok stresszel jár, hanem még az Úrral töltött időnk rovására is megy.

3. Megszakítások

Észrevetted már, hogy milyen nehéz egy zavartalan helyet találni az imádkozásra? Egyre nehezebb és nehezebb egy csöndes helyet találni, ahol időt tölthetünk Istennel. Ez a világ zajos, zsúfolt, és túlnépesedett—nap mint nap egyre nagyobb mértékben. Ezért Sátán megpróbálja kihasználni a zajt és a megszakításokat arra, hogy megakadályozzon abban, hogy az Úrral időt tölts.

Mondjuk, hogy találtál egy csöndes helyet, ahol idő tölthetsz az Úrral, mi történik akkor? Valami azonnal megzavarja a csöndet. Már beszéltünk arról, hogy abban a pillanatban, amikor letérdelünk imádkozni, csöng a telefon. Vagy valaki kopog az ajtón. Vagy a gyerekek rohannak be a szobába kiabálva és visítózva. Vagy elkezdesz gondolkodni, hogy mennyi mindent kell vásárolj a boltban, vagy azon, hogy valakinek megígérted, hogy visszahívod.

Nem kell sok ahhoz, hogy a figyelmünk Istentől elterelődjön, és a Sátán tudja ezt.

4. álmoság

Ha a türelmetlenség nem rontja el az imáinkat, a követelmények nem állítják le az Istennel való időtöltésünket, és az imánkat nem szakítják meg mások, akkor az álmoság ezt megteszi.

Az állandó elfoglaltság egyik következménye, hogy fáradtak vagyunk. Ma már senki se alszik eleget. Ezért amikor a testünk kap egy szabad pillanatot, akkor alvásért kiált. Figyeld meg, hogy mi történik akkor, amikor egy nagyon elfoglalt nap után letérdelsz az ágyad mellé, lehajtod a fejed, és elkezdesz imádkozni. A tested úgy gondolja, hogy ez a pozíció megfelel az alvásnak, és mielőtt észrevennéd, már el is szenderedtél—pont az ima közepén. Egy idő után a lábad és a térded elkezd fájni, és ez szépen felébreszt. Hirtelen felismered: „Elaludtam az ima közben!”

Ennél is veszélyesebb pozíció az, amikor lefekszünk az ágyra, és a fejünket a párnára téve imádkozunk. Viszont be kell valljam, hogy minden este úgy alszok el, hogy az Úrral beszélgetek. Élvezem azt, hogy addig beszélgetek az Úrral, amíg el nem alszok. De fontos, hogy a nap alatt legyen olyan idő is, amikor teljes figyelemmel és odaadással imádkozol.

MEGOLDÁSOK

Mit tudunk tenni azért, hogy felülkerekedjünk az imátlanságon? Van néhány praktikus javaslatom.

1. maradj az úton

Ne add fel. Ne engedd, hogy a türelmetlenség elrabolja azt a győzelmet, amit Isten neked akar adni. Mondd el magadnak, hogy minden egyes ima, amit egy másik emberért mondasz, mindig egy kicsit jobban legyengíti az ellenséget. Amikor azt kezded gondolni, hogy, „mi a haszna?” akkor állítsd meg azt a gondolatot még az elején, és kérd Istent, hogy újítsa meg az erődöt a feladatra. Imádkozz hűségesen—függetlenül attól, hogy milyen sokáig tart.

2. csinálj időt

Mindenkinek vannak időt követelő dolgai. Ennek a megoldása az, hogy Istent tesszük a listánk tetejére, és fegyelmezetten időt szakítunk az imádságra. Sosem fogsz időt *találni* az imádkozásra, hanem mindig időt kell, *szakíts* arra.

Az élet fontossági sorrendekből áll. Mivel sosem tudsz megcsinálni mindent, amit akarsz, ezért fel kell áldozd a kevésbé fontos dolgokat a legfontosabbakért. A bölcs ember jól használja ki az idejét, és a dolgokat a helyes sorrendben végzi el.

Az ima a lehető legfontosabb dolog, ezért a listád tetején kéne legyen. Ha ki kell hagyni egy étkezést, vagy az újság olvasást, még akkor is időt kell szakíts az imára.

3. Harcolj a megszakítások ellen

Lehet, hogy sokat kell, tegyél ahhoz, hogy egy csendes helyet találj, ahol együtt lehetsz Istennel, de megéri. Légy kreatív. Én sokszor elmegyek egy sétára, vagy elvezetek valahová, hogy együtt lehessek az Úrral. Én hamarabb is kelek fel, mint a családom többi tagja, hogy az egész ház az enyém lehessen. Az ima fontosabb nekem, mint az alvás, és a telefon nagyon ritkán cseng korán reggel, ezért kevesebb az esélye annak, hogy megzavarnak.

Azért, hogy megtartsam a gondolataimat az elkalandozástól, én általában hangosan imádkozom. Az igaz, hogy Isten tudja, hogy mi van a szívemben, de sokszor, hogyha a szívemből imádkozom, akkor a gondolataim elkalandoznak. Az egyik pillanatban ezt gondolom, „*Uram, kérlek, intézd el ezt és azt. Köszönöm, hogy megáldottál minket...*” de nemsokára a gondolataim másfelé mennek, és elkezdek azon gondolkodni, hogy milyen jó lenne Hawaiiön szörfözni, és hogy milyen csodálatos ez a következő hullám—„Hoppá, bocsánat Uram.” Amikor hangosan imádkozok, gondolkoznom kell, azon, amit mondok. Ez arra készítet engem, hogy az Istennel való beszélgetésemre figyeljek.

Én azt vettem észre, hogy a legjobb, ha egy széken imádkozok. Én nem is csukom be a szememet—az túl veszélyes. Amikor gyerek voltam, akkor azt mondták nekem, hogy ha nem csukom be a szemem, akkor az Úr nem fog meghallgatni. Egy Pásztor egyszer mesélt egy

történetet, hogy amikor az iskolában kosárlabdázott, a csapat azt gondolta, hogy imádkoznak a meccs előtt. Az egyik gyerek ezt mondta, „na, mindenki, csukjátok be a szemeteket, mert ha nem, akkor veszíteni fogunk.” Ahogy imádkoztak, a pásztor kilesett, hogy nézze meg, hogy mindenki becsukta-e a szemét. Amikor a csapat veszített, akkor úgy gondolta, hogy az ő hibája volt. Évekig hibásnak érezte magát!

De az igében az van írva, hogy szüntelenül imádkozzunk (1Teszalónika 5:17), ami megmutatja, hogy az imádkozás nem a testünk helyzetétől függ. Ha le kéne, térdeljek, ahhoz, hogy imádkozzak, akkor a szüntelenül való imádkozás azt jelentené, hogy mindig térdelnem kell.

Ugyan így, Isten sem követeli azt, hogy mindig csukott szemmel imádkozzunk, mert a szüntelenül való imádkozás azt jelentené, hogy soha többé nem nyitnám ki a szememet! Ha ki van nyitva a szemem, ha nem, Isten attól még úgyis meghallja az imáimat.

4. harcolj az álmoság ellen

Én azt vettem észre, hogy ha fáradt vagyok imádkozás közben, akkor a járkálás segíthet. Ha járkálok, akkor nem aludhatok el. Sokszor, csak fel-le járkálok a szobában. Máskor meg elmegyek egy udvari, vagy mezői sétára, hogy beszélgethessek az Úrral. Sokszor a legjobb, és leggyümölcsözőbb imáim, sétálás közben voltak.

Egy másik lehetőség az, hogy aludj többet. Próbáld meg lekapcsolni a Tv-t és nyolc órát aludni. Jobban fogsz dolgozni, jobban fogod érezni magad, és kevésbé történhet meg az, hogy elalszol az imaidőd alatt. Próbáld ki.

5. légy igaz Istennel

Az ima mindennapi része lesz az életednek, ha meglátod, hogy mire szolgál—beszélgetés egy Istennel, aki szeret téged. Sok ember szereti kicifrázni az imaéletét sok régi beszéddel, érdekes hangsúlyokkal, és kiabálással. Lehet, hogy hallottak egy embert így imádkozni, és úgy döntöttek, hogy ők is így fognak imádkozni. Felvesznek, egy bizonyos *imahangot* ahol kieresztik a szavakat, remegtetik is egy kicsit, hogy a szavaknak jobb hangja legyen. „Óóóó, Istenem.” Szerintem azt gondolják, hogy ez által elkápráztathatják Istent. De ez nincs nagy benyomással rá. Téged elkápráztatna az, ha a gyereked odajönne hozzád, és egy természetellenes hangon ezt mondaná, „Óóóó, dráááaga éééedesapám.” Kétlem.

Legyél igazi Istennel. Nagyon könnyű—és el tudom képzelni, hogy mennyire kísértő—félretenni az imát, amikor minden egyes alkalommal, amikor letérdelsz, egy nagy drámai produkciót kell, végrehajts. Ez fárasztó. Egy idő után szerintem elmegy tőle a kedved.

Amikor imádkozok, úgy imádkozok, ahogy a legközelebbi barátomhoz beszélnék. Isten ismeri az igazi énemet. Nekem sosem volt szükségem egy „imahangra.” Én elmondom neki az összes kétségemet, félelmemet—és, én ezt egy nagyon természetes módon teszem. Próbálok őszinte lenni vele. Őszinte is kell, legyenek, mert Ő tudja, ha nem az vagyok! Ha valamit át akarok ugrani, akkor az egyetlen, akit becsapok, az én vagyok. Istent nem lehet becsapni.

Lehet, hogy ezt mondom, „Uram, tudod, hogy nincs meg az a szeretet bennem, ami kéne, legyen ez az ember iránt.” Ez egy próbálkozás az igazi érzéseid elrejtésére. Ezt is mondhatnánk Istennek, „Uram, ki nem állhatom! Minden egyes alkalommal, amikor meglátom, orrba akarnám verni!” Légy őszinte—és térj meg!

Ha Istennel párbeszédem van, az azt jelent, hogy beszélek, de hallgatnom is kell. Isten is akar hozzám beszélni. Én annyi örömet, és áldást találok abban, ha közösségbe lépek azzal, aki teremtett.

Isten bocsássa meg az imátlanság bűnét. Isten segítsen nekünk, hogy odafigyelve—és folyamatosan imádkozzak. És ahogy mi az ima embereivé válunk, hadd lássuk meg Isten hatalmas munkáját, amit véghez akar vinni ebben az elkeseredett világban az imáinkon keresztül.

AZ ÍGÉRET

KILENCEDIK FEJEZET

Kiváltságok és ígéretetek

Ahhoz, hogy ténylegesen értékelni tudjuk az imát, meg kell értsük a jelentését, a használatát, és az eredményét. A könyv első részében megismertük az ima jelentését. A második részben az ima „hogyanját” néztük meg—és a használatát. Most pedig itt a harmadik részben az ima „miértjével” foglalkozunk, és annak hatásaival egy hívő életére.

AZ IMA HATÁSKÖRE

A kereszténynek egyetlen erőforrása van az életben; a Szentlélek. Mielőtt Jézus felemelkedett a mennybe, ezt mondta a tanítványainak: „erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek” (Apostolok cselekedetei 1:8).

A Szentlélek az erő forrása az életedben. Ugyanakkor a lelki erőd legnagyobb megnyilvánulása az ima. Sokkal többet tudok Istenért tenni az imán keresztül, mint akármilyen más által, a szolgálatot is beleszámítva. Az ima megköti a ház erős emberét, míg a szolgálat bemegy, és összeszedi a zsákmányt. Amíg nem imádkoztál, nincs értelme egyebet tenni. Miután imádkoztál utána cselekedhetsz is—de az ima első kell legyen. Az Istennek történő szolgálatod helyezkötött, míg az imád időben és térben korlátlan. Az ima körbeérheti akár az egész Földet.

Az imán keresztül egy fél órát tölthetek Dél-Amerikában, Isten munkáját végezve azáltal, hogy megerősítem a misszionáriusok kezeit, és utána elmehetek Mexikóba, és időt tölthetek az ott szolgáló barátaimmal. Segíthetek nekik azzal, hogy imádkozok a kiosztogatott szórólapok, és a szavaik hatásosságáért. És utána elmehetek Kínába, és imádkozhatok az ottani gyülekezetért. Egy egész világot érinthetek meg Istenért az imán keresztül a saját szobámból.

AZ IMA KIVÁLTSÁGA

Mindenki imádkozik valamikor. Amikor jönnek a bajok, akkor még az az ember is, aki azt mondta, hogy „Én nem hiszek Istenben.” Így kiált, „Istenem, segíts!” Mindannyian kapcsolatban vagyunk az imával, vagy így, vagy úgy.

Újra meg kell ismételnem, mert úgy tűnik hogy nem vagyunk ennek az igazságnak a tudatában: Az ima egy csodálatos kiváltság. Ez egy olyan ajándék, amit Isten még a leggyengébb gyermeke számára is lehetővé tett—és az egyike azoknak a legnagyobb áldásoknak, amit Isten az ember számára lehetővé tett. Engem csodálatra készített az, hogy odamehetek a világmindenség Teremtője elé, és beszélhetek vele. És ami még csodálatosabb, az az, hogy Ő mindig meg is hallgat engem!

Én azon is elcsodálkozok, hogy Isten ajtaja mindig nyitva áll. Megadta nekem azt a kiváltságot, hogy bármikor beszélhetek vele. Nem kell találkozót megbeszélni, vagy előre telefonálni. Bármikor mehetek hozzá, akármilyen problémával, és megnyithatom előtte a szívem. És Isten nem csak meghallgat, hanem meg is ígérte, hogy segíteni, vezetni, és gondoskodni fog rólam.

Én azt gondolom, hogy a mennyei angyalok között rejtélynek tűnik az, hogy az ember megkapta az ima dicsőséges kiváltságát, és mégis olyan ritkán használja, és olyan furcsán bánik vele.

Sok ember úgy kezeli az imát, mint egy vallásos munkát, amit meg kell tenni. Miután sokáig imádkoztak, egy kitüntetést várnak el ezért. „Most már egy órán át imádkoztam,” mintha meg kéne őket jutalmazni azért, hogy Istennel beszélgettek.

Sok ember azért akar egy órát imádkozni naponta, mert ezt egy tiszteletre méltó dolognak tartja. Az imaórájukat úgy kezdik, hogy minden lehetséges kérést elmondanak. Tíz perc múlva nem jut több kérés az eszükbe, és újra kezdik az egészet újból és újból. Végre letelik az a hosszú óra, és jól érzik magukat, „Hála Istennek!” mondják, „egy egész órát imádsággal töltöttem.” És azzal a tudattal mennek a dolgukra, hogy teljesítették kötelességüket.

Sosem az órát nézve kellene imádkozni. Sosem kell kötelezettségnek, munkának vagy elvégzendő feladatnak tekinteni.

Emlékezz rá, hogy az imáid hosszúsága nem fontos. Sokszor egyszerűen nincs idő a hosszú imákra. Mondjuk, hogy az autód beragadt a vasúti sínek közé, és a vonat éppen feléd tart. Ha hosszú ima kell ahhoz, hogy valami történjen akkor véged.

Jézus figyelmeztetett minket, „Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg.”(Máté 6:7).

Sok ember kritizálja a katolikusokat, hogy az *Üdvözlégy Máriát* és a *Miatyánkot* ismételtetik folyamatosan. De ha a „Dicsőség, dicsőség,” vagy „Jézus, Jézus” szavakat ismételteted minden értelem és gondolkodás nélkül, hát az is csak fölösleges ismételtetés. Ha egy ember odajönne hozzám, és újra és újra ismételtetné ugyanazokat a szavakat, azt gondolnám, „vajon mi baja van ennek az embernek?” De vannak akik nem zavartatják magukat, amikor így beszélnek Istennel. „Hallelúja, hallelúja, hallelúja, hallelúja. Áldom Istent, áldom Istent, áldom Istent, áldom Istent, áldom Istent. Hallelúja, hallelúja. Áldom Istent, áldom Istent, áldom Istent, áldom Istent, áldom Istent.” Értelmetlen ismételtetés.

Amikor imádkozol, akkor valójában az Atyához beszélsz, és hozzá értelmesen kellene beszélni. Ne ismételd újra és újra ugyan azokat a szavakat. Ez sehova sem vezet.

AZ IMA JUTALMA

Jézus ezt mondta, „Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: megkapták jutalmukat.”(Máté 6:5). A képmutató szó a görögben *hupokrites*. A színészeket, akik maszkot viseltek, a görögök *hupokritesnek* nevezték.

Más szavakkal, Jézus ezt mondta, „Amikor imádkoztok, akkor ne csak egy színdarabot adjatok elő más emberek szórakoztatására. Ne legyetek olyanok, mint a *hupokritesek*, akik szeretnek a zsinagógákba, és az utcák sarkain állni, hogy az emberek láthassák őket.”

Vannak olyan emberek, akik ezen igevers alapján azt gondolják, hogy a nyilvános ima helytelen. De Jézus nem ezt mondta. Jézus maga is imádkozott emberek között. A korai egyház is gyülekezett nyilvános imádságokra. A Biblia ezt mondja, hogy a hívők naponta részt vettek az „apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.”(Apostolok cselekedetei 2:42). Az imádság az összegyülekezéseink fontos része kell legyen.

Figyelj arra azonban, hogy ne azért imádkozz, hogy az embereket kápráztasd el, hanem, hogy Istennel beszélj. Ez egy igazi veszély, főleg a tanítóknak, mert mi sokszor imádkozunk nyilvánosan. Az igazi kísértés a tanítás végén jön, amikor a pásztor kísértést érez arra, hogy összefoglalja imában a tanítás főbb pontjait, hogy biztos legyen abban, hogy az emberek megértették. Elvileg Istenhez beszélünk, de igazából, az emberekkel akarjuk még egyszer megértetni a lényegét.

A szolgálatom kezdeti éveiben majdnem csődbe mentem a nyilvános imádság miatt. Egyszer egy asszony ezt mondta nekem, „Te imádkozod a legszebb imákat.” Ezért ezt gondoltam, *„Még jobb lesz ezi. Még szebbé fogom tenni az imáimat!”* Annyira elfoglalt az, hogy az imáimmal elkápráztassam az embereket, hogy el is felejtettem, hogy az Atyához imádkozom. Nagy veszély van abban, ha úgy imádkozol, hogy az emberekkel el akarod hitetni, hogy te milyen igaz, szent, és mélyen lelki ember vagy.

MELYIK JUTALMAT AKAROD?

A Máté 5:5-6-ban Jézus azt tanította, hogy az imáid mögött rejlő motiváció két jutalomból az egyiket kaphatja meg.

Az első jutalmat az emberek adják. Az az ember, aki azért imádkozik nyilvánosan, hogy lenyűgözze az embereket, akkor kapta meg a jutalmát, amikor valaki ezt mondja, „Ő annyira lelki, olyan szent!” Vigyázz a magadra irányított figyelem kísértésére.

Mindez azt a gyakorlatot juttatja eszembe, amikor a gyülekezetben egy ember az ének közepén feláll akkor, amikor mindenki más ülve marad. Úgy néz ki, hogy ez az ember, mindig a sorok legelején van, hogy minél nagyobb közönsége legyen. Ritkán látsz embereket felállni az utolsó sorban. Ezek jól látható helyen vannak, ahol épp az ellenkezőjét csinálják annak, amit mindenki más—felállnak, felemelik kezüket, és néha előre hátra dülöngélnek. Nem veszik észre, hogy magukra vonják a figyelmet? Ha én felállnék, amikor mindenki más ülne, akkor én tudatábn lennék a helyzetnek. Lehet, hogy bűnösebb vagyok, mint sok más ember, de tudom, hogy amikor mindenki más ül, nem tudnék felállni anélkül, hogy eszembe ne jusson, hogy remélem, hogy mind észreveszik, hogy milyen lelki vagyok.

Az emberek másképp is megpróbálják magukra vonni a figyelmet—egy kis kézmozdulattal, vagy olyan hanglejtéssel, ami a szentségre utal. Egy bizonyos fajta bólogatás, vagy kézösszekulcsolás, vagy a fejüket megbiccentve mondogatják—„Óóóó, igen, persze, persze.” A testünk szereti megmutatni másoknak, hogy milyen szentek vagyunk.

Vigyázz erre! Vigyázz arra, hogy mi van a szívedben. Vigyázz arra, hogy ne azért tégy igaz dolgokat, hogy az emberek téged bámuljanak. Mert ha ez a történik, akkor már megkaptad az egyetlen egy jutalmat, amit megkaphatsz.

A farizeusokat ez a nyilvános jutalom hajtotta. Nagyon szerették a szentségüket hangoztatni. Sokszor a zsinagóga felé vezető útukon megálltak, és ott azon a helyen mondták el az imáikat—mindenki szeme láttára. Olyan volt, mintha azt akarták volna, hogy az emberek lássák, hogy milyen nagy lelki ambíció van bennük—olyan nagy, hogy az teljesen elemésztette őket. „Nézzetek ide mindenki! Olyan szent vagyok, hogy meg se tudom várni, hogy eljussak a zsinagógába, hogy imádkozzak!” A Máté 6:5 szerint, ezek a képmutatók azoktól kapták meg a jutalmukat, akik dicsérték mutatóványaikat.

Ez az egyik lehetőség. Ha nyilvános elismerést és gyors jutalmat akarsz, akkor kövesd a farizeusok példáját. De Jézus szerint a jobbik módszer az, hogy bemész a szobádba, bezárod az ajtót, és titokban imádkozol a te mennyei Atyádhoz. És akkor a te Atyád nyilvánosan fog megjutalmazni (Máté 6:6).

Fel kell tegyük magunknak a kérdést: „Azért teszem ezt, hogy Istennek tetsszek, vagy hogy embereket kápráztassak el vele?” Minden a szándékodon múlik. Csinálhatod a helyes dolgot rossz motivációval, és ezzel az egészet lenullázod. Az imádság csodálatos. A böjtölés elismerésre méltó. De mindegy, hogy a tetted milyen nagylelkű, bőkezű, vagy csodálatos volt, ha azért tetted, hogy magadra vond a figyelmet, vagy azért, hogy az emberek elismerését megszerezd, akkor csak annyit fogsz kapni.

A szolgálatom korábbi éveiben többet böjtöltem, mint most. És volt olyan idő is, amikor böjtöltem, és meglátogattam egy családot, ahol az asszony egy szelet tortát ajánlott fel nekem. Két lehetőségem volt: Elutasíthattam volna, úgy, hogy elmondom neki, hogy nem ehetem meg a tortát, mert böjtölök, vagy elfogadhatom a szeletet. Elfogadtam. Elfogadtam azt a szelet tortát, és megszakítottam a böjtömet. Úgy gondoltam, hogy ha azt mondom, hogy, „Ó, nem köszönöm. Nem ehetem meg ezt; böjtölök,” akkor így is úgy is elveszteném a jutalmat. Ezért inkább jóízűen elfogyasztottam a tortát.

Mindegy, hogy miért imádkozol, az meghozza az eredményt. Még a hamis ima is, amit az emberek helyeslésért imádkoznak, az is jutalommal jár. De melyik forrásból akarod a jutalmat— Istentől vagy az emberektől?

AZ IMA ÍGÉRETEI

Jézus annyi csodálatos ígéretet adott nekünk az imával kapcsolatban.

„Bizony, mondom néktek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is. Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám.” (Máté 18:18-19).

Ez egy hatalmas és csodálatos ígéret!

Jézus még ezt is megígérte, „Higgyetek Istenben! Bizony, mondom néktek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vedd magadat tengerbe! - és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik -, annak meg is adatik az. Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.”(Márk 11:22-24).

Milyen csodálatos ígéret! Jézus még ezt a páratlan ígéretet is nekünk adta, „és amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.”(János 14:13-14).

Bármit!

Itt van még egy ígéret: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.”(János 15:7).

És még egy: „és azon a napon nem kérdeztek értőlem semmit. Bizony, bizony, mondom néktek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömtök teljes legyen.”(János 16:23-24). Ezek igazán csodálatos ígéretek. Az Úr arra hív minket, hogy *bármit* kérjünk. Ezek óriási mértékű hatalmas ígéretek. De kinek szólnak ezek az ígéretek? Jézus nem a tömegnek beszélt, hanem mindegyik esetben a tanítványaihoz.

Ki számít tanítványnak?

Jézus ezt mondta, „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.”(Máté 16:24). Egy ember, aki megtagadja magát, nap mint nap felveszi a keresztyét, és követi Jézus Krisztust, az megkaphatja ezeket a kiváltságokat és ígéreteket. Akármi, amit Jézus nevében kér, meg fog történni.

Azáltal hogy egy tanítvány megtagadja magát és Krisztust követi, nem olyan dolgokat akar, ami a testének hoz dicsőséget. Azáltal, hogy felveszi a keresztyét, nem a maga dicsőségét keresi, hanem halottnak nyilvánítja magát Krisztussal együtt. Saját élete eggyé válik azzal, amit Isten akar—Jézus Krisztusnak adta oda magát, a céljait, és az életét.

Az igazi tanítvány imája mindig ez, „De ne az én akaratom, hanem a Tiéd.” (Máté 26:39).

Csak ha megtagadod magad, felveszed a keresztyét, és Jézus Krisztust követed, csak akkor kapod meg Isten hatalmas ígéreteit az imáiddal kapcsolatban.

ISTEN MEG AKAR ÁLDANI AZ IMA ÁLATAL

Amikor Ásszá király trónra került, igen nehéz helyzettel kellett szembenézzen. Volt egy méretes serege, 580 000 emberének volt pajza és íjja—de az etiópok elárastották a földjüket egy milliós hadsereggel és 300 harci szekérral. Akkoriban a harci szekerek, olyanok voltak, mint manapság a tankok. És a gyalogos seregek nem hatásosak a tankok ellen.

Ásszá tudta, hogy nincs mód arra, hogy megvédje nemzetét a harci szekerekkel felfegyverzett hatalmas sereg ellen. Ezért Ásszá király bölcs dolgot tett: Istenhez kiáltott. Ez a legjobb olyankor, amikor valami lehetetlen dologgal nézel szembe. Az ember korlátjai képezik Isten lehetőségeit. Amikor kimerítettük erőtartalékainkat, akkor Isten megmutatja a hatalmas munkáját a mi oldalunkon.

Imájában Ásszá először elismerte Isten nagyságát és erejét. „Uram, neked nem nehéz segíteni az erőtlent a sokasággal szemben...”(2 Krónikák 14:11). Ásszá tudta, hogy a túlélésüknek nagyon csekély esélye van, de ez az esélytelenség mind semmi Istennek. Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Csak kettő kell, ahhoz, hogy többségben legyél—Isten és te.

És utána ezt mondta, „ ...Segíts meg bennünket, Urunk, Istenünk, mert rád támaszkodunk ...” Tett még egy lépést. Nem csak a problémát bizza Istenre, hanem bizonyos volt az eredményben is. Ez egy régi ének egyik versszakára emlékeztet, *Én az Övé, Ő az enyém:*

Amik régen vad riadók voltak most már Nem szakítják meg a nyugalmamat

*Örökkévaló kezekbe zárva, Szerető kebelre fektetve.
Bárcsak itt pihennék minden kétség, aggodalom és lemondás közben,*

Miközben Ő a fűlembé sűgja, hogy én az Ővé és Ő az enyém.

Ő az enyém, én az Ővé, Robinson, George W., copyright 1876.

Ha odaadtad a problémádat Istennek, akkor hagyd is nála. Ha továbbra is aggódunk miatta, akkor az azt jelenti, hogy nem bízunk rá teljesen a dolgot.

„... és a te nevedben jöttünk ez ellen a tömeg ellen!” Az is nagyon fontos, hogy az Úr nevében, és az Ő erejében bízva induljunk neki—ne a magunkéban bízva.

„Uram, te vagy a mi Istenünk, mutasd meg, hogy ember nem tehet ellened semmit!” Vedd észre, hogy Ásszá nem ezt mondta, „Ne engedd, hogy az emberek legyőzzenek minket!” Ez azért van, mert Ásszá megértette, hogy ez a csata Istené. Az Ő hírneve múlt ezen, nem az övék. „Itt vagyunk; mögötted, Uram!” mondta Ásszá. És az a jó hely. Mi nem akarunk Isten előtt állni—azt szeretnénk, hogy az Úr álljon előttünk.

Isten meghallotta Ásszá imáját. Amikor Ásszá és hadserege elindult, hogy találkozzon a hatalmas túlerőben levő ellenséggel, az Úr is velük ment—és elpusztították az etióp hadsereget.

Amikor Ásszá király visszajött a győzelem után, Azarjáhú próféta találkozott vele, és ezt mondta, „Az ÚR veletek lesz, ha ti is ővele lesztek. Ha keresitek őt, megtaláljátok, de ha elhagyjátok, ő is elhagy benneteket.” (2Kronikák 15:2).

Ezután Ásszá királysága növekedni kezdett és nagyon erős és hatalmas lett. Uralkodásának utolsó éveiben ismét veszély fenyegette. De most a támadás Bássántól az északi izraeli törzsek királyától jött, aki Jeruzsálemtől északra erődítményeket épített invázióra való felkészülés céljából. Most Ásszá nem állt meg imádkozni. Ehelyett kivette a pénzt a kincstárból, és elküldte Ben-hadadnak, Szíria királyának, hogy támadja meg Izraelt északról. Ez arra készítette Bássát, hogy visszavonja a Júda megtámadására készülő seregeit, és északra irányította őket, hogy megvédje határait. Egy bölcs taktika volt, amely bevált.

Ásszá nem kereste az Urat, hanem inkább emberi segítséget keresett. Emiatt Hanáni próféta odament Ásszához és megszidta őt. A próféta emlékeztette, hogy Isten hogy segítette őt az etiópok ellen uralkodása elején, majd kijelentette, „Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi.” (2 Kronikák 16:9).

Ez egy alapigazság Istennel kapcsolatban: Ő olyan embereket keres, akiket meg tud áldani. Remélem, hogy megengeded, hogy ez az igazság bekerüljön a szívedbe. Mélyen gondolkozz el rajta. Isten munkálkodni akar az életedben, és meg akar áldani téged. Úgy akar használni téged, mint egyik eszközét, és arra vár, hogy te összhangba kerülj az Ő tervével. Abban a pillanatban, amikor az életed harmóniába kerül Isten céljaival, akkor te olyan csatornává válsz, amelyen keresztül Isten kiárasztja erejét és szeretetét a szükségben szenvedő világ felé.

Isten olyan embereket keres, akik szíve az Ő akaratára vannak hangolva. Ezért a legjobb ima ez: „Istenem, hangolj engem a te céljaidra.” Nincs ennél jobb. De több kell ez legyen, mint üres szóbeszéd. Szívből kell jöjjön.

Mekkora kiváltság az, hogy bemehetünk Isten jelenlétébe egy kimondott ima által. Nagy kiváltság az, ha Isten elmondja neked vágyait, és az Ő akaratát beülteti a szívedbe. És az is egy kiváltság, ha Isten használ minket arra, hogy szolgáljunk a szükségben szenvedő világnak. Isten megígérte, hogy mindezt megteszi, és még többet is tesz, ha megkéred erre.

TIZEDIK FEJEZET

Az ima akcióban

A biblia azt tanítja, hogy a hit megválaszolt imát eredményez. Jézus ezt mondta, „Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.”(Márk 11:24).

Sokkal könnyebben lesz elhinni, hogy imánk megválaszolásra kerül, ha felismerjük, hogy mekkora hatalma van annak, Akihez beszélünk. Az Apostolok cselekedeteiben, a tanítványok így imádkoztak. „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van,”(Apostolok cselekedetei 4:24). A tanítványok teljesen tisztába voltak Isten erejének nagyságával. Ismerték azt az Istent, akihez beszéltek.

ISTEN KÉPES CSELEKEDNI, ÉS VÁLASZOLNI

Hitünk egyik gátja az, hogy saját korlátainkat Istenre vetítjük. Mintha elfelejtenénk, hogy az, akihez beszélünk, az univerzum Teremtője. De Ő nem olyan, mint mi. Őt nem korlátozzák a mi képességeink. Velünk ellentétben, Őt semmi sem korlátozza vagy akadályozza.

Néha túl jól ismerjük a problémánk részleteit, és így nehezünkre esik hittel imádkozni. Például, én műszaki ember vagyok. Ezért nehéz akkor imádkoznom, amikor az autóm motorja nem akar beindulni. Ez azért van, mert tudom, hogy a tekerics gyenge, a kapcsolatok rosszak, az akkumulátor is legyengült, és nincs meg a hitem az imához. Nem is jut eszembe, hogy ezt imádkozzam, „Ó, Istenem, segítsd, hogy beinduljon a kocsi.”

De a feleségemnek foglalma sincs a műszaki dolgokhoz. Nagyon ritkán látta, hogy mi van a motorháztető alatt. Nem tudja, hogy mi a különbség az elosztó és a karburátor, vagy az olajmérő és a hűtősapka között. Ezért mindig nagy hite tud lenni, amikor baj van a kocsi elindításával.

Én ezt mondom neki, „hát ez van, a kocsinak annyi.”

Ő ezt válaszolja, „Imádkozzunk.”

Én ezt mondom, „Hát már hogy imádkozhatnánk ilyen dolgokért! Ez műszaki probléma.”

De ő lehajtja a fejét, és így imádkozik. „Uram, segíts nekünk, hogy elindítsuk ezt a kocsit most. Tudod, hogy mennünk kell. Köszönöm, Atyám, és ezt Jézus nevében kértem.” És utána ezt mondja, „na, próbáld meg még egyszer.”

Így válaszolok, „de semmi értelme!”

„Csak próbáld meg.”

És tudod, mi történik? A motor azonnal beindul.

Legközelebb, amikor azt gondolod, „mi értelme imádkozni?” Akkor nézz körül, és nézd meg mi mindent tett Isten. Utána gondold meg, hogy mi korlátozhatja Őt.

Ő egy hatalmas Isten. Sokszor mégis úgy imádkozunk hozzá, mint akinek igen korlátozott erőforrásai vannak. „Ó, Istenem! Nem tudom, hogy te megtudod-e csinálni ezt. Bocsánat, hogy alkalmatlankodok, és megértem, ha nem tudod megtenni.”

A probléma nehézségét mindig a munkára felkért személy képességeivel kell mérni. És kit is hívsz? Te a Mindenható Istent hívod, a világmindenség teremtőjét, azt, aki *téged* megteremtett. A mennyei Atyádat hívod, aki szeret téged, és Őt érdekli az életed minden kis részlete. És ahogy az Úr is megkérdezte Ábrahámától, az 1 Mózes 18:14-ben, „Van-e valami lehetetlen az Úr számára?” A válasz természetesen az, hogy nem. Semmi sem túl nehéz Isten számára.

Ha segít, akkor kezd úgy az imádat, hogy elismered Isten nagy erejét és hatalmát. Jeremiás is ezt tette, „Ó, Uram, Uram! Te alkottad az eget és a földet nagy hatalommal és kinyújtott karral. Neked semmi sem lehetetlen.” (Jeremiás 32:17). Jeremiásnak nem kellett Istent emlékeztetnie a saját erejéről. Azt gondolom, hogy ő önmagát emlékeztette erre.

Nagyon fontos az imában, hogy felismerjük Isten nagyságát. Dávid tudta ezt. Ezt mondta, „Ha látom az eget, kezded alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó - mondom -, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá?” (Zsoltárok 8:3-4). Dávid felnézett a csillagokra, és meglátta Isten nagyságát.

Sajnos ebben az elvárosiasodott világban ritkán van alkalmunk az ég megfigyelésére. Fényszennyezés és légszennyezés van mindenfelé. Régen ha kimentél a pusztába, akkor ott tisztán láthattad a csillagokat, de most már ott is szennyezett a levegő. Nem látsz már tisztán. Emlékszem, hogy gyerekkoromban milyen erős fényük volt a csillagoknak. Ha felnéztem, láttam a tejutat. Csak csodálkozni lehet az univerzum végtelenségén—és azon az Istenen, aki mindezt teremtette.

Dávidnak nem volt meg az a sok információja a földről, mint ami nekünk meg van. Nem tudta, hogy a Földünk átmérője 13 000 km, és az Egyenlítő hosszúsága 40 000 km. Nem tudta, hogy a föld 365 nap, hat óra, kilenc perc alatt kerüli meg a napot, minden egyes évben. Azt sem tudta, hogy a Nap térfogata 1 200 000-szer nagyobb a Földénél, kerülete pedig 1 400 000 km; ha ki tudnád vájni a Nap belsejét és hagynál egy 160 000 km vastagságú burkot, akkor belehelyezhetnéd a Földet, a Hold keringne körülötte, és még mindig közel százhatvanezer kilométernyi hely maradna szabadon.

Dávidnak nem volt meg ez a sok információja, de ott volt neki az égbolt. Biztos vagyok abban, hogy ahogy ott állt a végtelen éjszakai ég alatt, és az univerzumot nézegette, elcsodálkozott Isten nagyságán. „Ha látom az eget, kezded alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél...”

Neked ugyanígy tudatában kell legyél Isten erejével és fenségével. Emlékezned kell, hogy az az Isten, aki ezt a hatalmas világegyetemet megteremtette, ugyanaz az Isten, aki elérhetővé tette magát számodra, hogy segíthessen neked szembenézni életed legnagyobb problémáival. Másképp nem lesz elég hited ahhoz, hogy odaadd a terhedet Neki.

Sokszor mire imádkozni kezdünk a helyzetünk miatt, már hosszú ideje a vállunkon hordoztuk azt. Több ezer tonna súlyúnak tűnik. Elkeseredetten így imádkozunk. „Ó, Uram, mi mozdíthatja el ezt a nagy hegyet? Tudod, hogy a doktor mit mondott róla. Azt mondta, hogy az esetek 99%-ában halálos. Ó, Uram, ez szörnyű, egyszerűen szörnyű!”

Annyira agyonnyom minket ez a probléma, hogy elfelejtjük, hogy akihez beszélünk, az teremtette a mennyet, a földet, a tengert, és mindent ami bennük van. Istennek nem nehezebb egy végső stádiumban levő leukémiás embert meggyógyítani, mint egy torokfájást. Istennek nem nehezebb egy új kart adni egy embernek, mint meggyógyítani egy fejfájást.

De te így okoskodsz: „Azért biztosan vannak határok.”

Mi lenne, ha egy tengeri csillag elvesztené a karját? Nehéz lenne, imádkozz azért, hogy, „Istenem, adj egy új kart a tengeri csillagnak?” Nem. Tudjuk, hogy a tengeri csillagnak természetesen nő vissza a karja. Vágj ketté egy gilisztát, és a természet arra készíti, hogy növezzon egy másik felet is. De mi a természet? Ki teremtette a természet törvényeit? Az az Isten, aki teremtett minket, és működtet minket, ne tudna egy új kart növesztetni? Ha a gilisztának meg tudja adni az újranövekedés képességét, akkor olyan nehéz lehet neki egy új kezét vagy új lábát adni egy embernek?

Amikor mi ilyen csodákon gondolkozunk, akkor a mi korlátozott emberi agyunk megakaszt minket, és Istenre vetítjük korlátainkat. Ezt mondjuk: „Nem kell, egy új kart adj Istenem. Csak segítsd, hogy megszokjam az életet kar nélkül.”

Isten sokszor csak azért tesz csodákat, hogy megmutassa nekünk, hogy meg tudja csinálni a hitetlenségünk ellenére is.

Amikor Tucson-ban voltam pásztor, egy asszony akit June-nak hívtak felhívott, és ezt mondta, „Ó, Chuck, imádkozz a kisfiamért, Dávidért. A kocsiját rácsapódott az ujjára. A doktornál vagyunk, és azt mondja, hogy amputálni kell! Kérlek, imádkozz, hogy meggyógyuljon, és ne kelljen amputálni.”

Elkezdtem June-nal imádkozni a telefonon keresztül. A lélek munkálkodott a szívemben, és nagyon reménykedtem a szituációval kapcsolatban. Az ima végén ezt mondtam neki, „Elhiszem, hogy Isten meg fogja gyógyítani Dávid ujját! Adj hálát Istennek, és örülj! Isten csodás munkát fog végezni.

A doktor ezt mondta Dávid anyjának, „Hozza vissza holnap, és meglátjuk, hogy kell-e amputálni.”

Másnap elvitték kis Dávidot a doktorhoz. Ránézett az ujjra, és ezt mondta, „a vérmérgezés már megkezdődött. Amputálni kell. A csont össze van törve, és nem tudok mást csinálni.”

June felhívott engem a telefonon. Annyira sírt, hogy nem tudott beszélni.

„Mi a baj?” Kérdeztem.

De nem tudott válaszolni. A testvére végül átvette a telefont, és ezt mondta, „Chuck, a doktor most amputálta Dávid ujjának a hegyét, és June nagyon rosszul van.”

Ezt válaszoltam: „Mondd meg neki, hogy találkozok vele a házában.”

Amíg a háza felé vezette, elkezdtem Istent megkérdőjelezni. „Uram,” mondtam, „miért nem gyógyítottad meg azt az ujját? Te olyan könnyen megtehetted volna. Ez semmi neked. Én azt mondtam neki, hogy bízzon, és higgyen Benned. Most el kell, menjek, hogy beszéljek vele. Hisztérikus állapotban van, és nem tudom, hogy mit fogok mondani.”

Amikor odaértem a házához, ezt mondtam, „June, tudjuk, hogy minden a javunkra szolgál. Istennek van egy célja. Az egész ujj, vagy akár az egész keze is lehetett volna. Legyél hálás, hogy csak az ujj hegye volt. Dávid meg fog tanulni alkalmazkodni, és egy nap meg fogja ismerni Isten terveit.”

Nem könnyű ilyen helyzetben tanácsot adni, de én megtettem, amit tudtam. A hazafelé vezető utamon, továbbra és csak kérdőre vontam Istent. „Ó, Uram, én egyszerűen nem értem, hogy mit csinálsz! Ha én lennék helyedben, akkor én meggyógyítottam volna azt az ujjat.”

Ez az eset megrázta a hitemet. Szerintem azon az estén valószínű, hogy még valakinek a megfázásáért se tudtam volna imádkozni. Dávid anyjának hite romba dőlt. Megpróbáltam megvigasztalni, de nem lehetett.

Másnap reggel felhívott. Nagyon izgatott volt, és kiabált a telefonon keresztül: „Chuck, Chuck! Valami történt!”

„Mi történt?” kérdeztem.

„Ez csodálatos!” Mondta, „Dávid a testvérével birkózott, és ő leverte a kötést Dávid ujjáról. Én odamentem, hogy visszategyem a kötést—és láttam, hogy egy kis rózsaszín ujjbegy kezd kinnőni. Úgy néz ki, mint ha új húsdarab lenne!” Elvitte Dávidot a doktorhoz, aki ránézett az ujjra, megvakarta a fejét, és ezt mondta, „Nővér, hozza ide a kórlapot.” Egy párszor átolvasta és megkérdezte: „Ugye nővér, ezt amputáltuk?”

„Igen doktor.” Válaszolt.

A doktor megcsóválta a fejét, és láthatóan zavarban volt. „Ez lehetetlen!” mondta. Utána megkérte Dávid anyját, „Vissza tudná hozni Dávidot holnap?”

Dávid anyja visszahozta őt a következő napon is, és a doktor megismételte a procedúrát, de továbbra is zavarban volt, és értetlenül állt az eset előtt. „Vissza tudná őt hozni holnap is?” kérdezte.

Egy héten keresztül minden nap vissza kellett vigye Dávidot az édesanyja a doktorhoz, aki nem csinált mást, csak olvasgatta a kórlapot, nézegette Dávid újra kinőtt ujjbegyét, és vakargatta a fejét. Végül megröngtenezte az ujját, és azt látta, hogy a csont sértetlen. Így szólt: „Ez elképesztő! Tudtommal az orvostudomány illet még nem tapasztalt. Nincs semmi magyarázatom erre.”

Aztán odafordult June-hoz. „Remélem, tudja, hogy Dávidnak nem lesz körme az ujján. Az lehetetlen, hogy egy új köröm kinőjön.”

Gondolom Isten e szavakat kihívásnak vette. Néhány hét múlva, kezdett kinnőni a köröm. Két hónappal később, Dávid egymás mellé tette a két kezét, és nem tudta volna megmondani, hogy melyik ujját amputálták!

Dávid egy éven át hetente egyszer visszajárt a doktorhoz. A doktor fényképeket készített, lejegyezte a történeteket, és beküldte az Amerikai Orvosi Egyesület Lapjának. Az orvos zsidó volt, és Dávid anyja bizonyosságot tett neki Jézus Krisztus hatalmáról. Az orvos végül azt mondta, „Be kell, valljam, hogy ez egy Istentől jött csoda.”

Én arra gondoltam, hogy mit kértem Istentől, amikor Dávid megsérült—hogy hogyan imádkoztam, hogy gyógyítsa meg Dávid ujját, és felismertem, hogyha Isten az amputálás előtt gyógyította volna meg az ujját, akkor a doktor sosem hitte volna el az anya bizonyosságát. Az orvos azt gondolta volna, hogy a test meggyógyította önmagát. De az amputáció után? „Uram, te olyan okos vagy!” mondtam, „Te ezt ugye azért tetted, hogy elkápráztasd az orvost?”

Amikor egy nehézséggel állunk szembe, akkor miért kételkedünk Istenben? Miért korlátozzuk Őt? Azért tesszük, mert mi magunk is korlátozottak vagyunk, és mert elfelejtünk felnézni, és emlékezni arra, hogy kihez is imádkozunk. A legjobb ha nem az előttünk magasodó hegyre nézünk, hanem arra, aki mindent megteremtett—arra, akinek van ereje arra, hogy felemeljen, és átvigyen minket a hegy felett.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Jöjj, Isten országa

A legtöbben ismerjük a Miatyánkot. Vajon hányszor imádkoztad azt, hogy „jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben úgy a földön is”? Valószínű, hogy ez az egyik legjobban ismert, legtöbbet ismételt ima a világon. De pontosan mit imádkozol, amikor ezeket a szavakat mondod?

Lehet, hogy felfogjuk, lehet, hogy nem amit mondunk, de ezek a sorok elismerik azt a tényt, hogy jelenleg Isten országa még itt a Földön. Érdekes, hogy Isten teremtette az univerzumot, és annak csak ez a kis Földnek nevezett része lázad Isten és az Ő irányítása ellen.

A talentumokról szóló példázatban, Jézus egy nemes emberről beszél, és a leírja szolgálai hozzáállását. Ezek utálták gazdájukat, mondta Jézus, és kijelentették: „Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk.”(Lukács 19:12:14).

Ez a mai világ hozzáállása is: „Nem akarjuk, hogy ez az Ember uralkodjon felettünk.” De amikor azt imádkozzuk, hogy „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod,” akkor azt imádkozzuk, hogy Jézus *uralkodjon* felettünk. Mi az Ő eljövetele iránt vágyakozunk. Azok, akik az Ővéi, várják, hogy Ő uralkodjon a Föld felett, és mi nagyon várjuk már azt a napot.

A VILÁG, AMIT ISTEN TERVEZETT; A VILÁG, AMIT MI ÖRÖKÖLTÜNK

A mai világ lázadásban áll Isten ellen. Most a sötétség és a halál királysága uralkodik a föld felett. Az a világ, amit ma látunk nem az a világ, amit Isten teremtett. Az a világ amit Isten teremtett, tökéletes volt. A teremtés hat napját olvasva láthatod, hogy Isten minden nap megvizsgálta teremtését, és kijelentette hogy jó. Miután Isten megteremtette ezt a gyönyörű világot—és mi csak elképzelhetjük, hogy milyen csodálatos, tökéletes és tiszta lehetett—utána megteremtette az embert, hogy benépesítse a Földet. De valami történt, ami elrontotta azt a csodálatos világot, amit Isten teremtett—a bűn lépett a képbe.

Isten Ádámnak és Évának nagy szabadságot adott az Éden kertjében. Elmondta nekik, hogy a kert minden fájáról ehetnek, kivéve egyet, a jó és a rossz tudásának fájáról. Csak arról az egy fáról nem ehettek. Isten figyelmeztette őket, hogy amikor esznek erről a fáról, meghalnak. És persze, ismerjük a történetet. Ádám és Éva ellenszegült Isten parancsának. Inkább Sátán hazugságára hallgattak, aki azt mondta, hogy lehet, hogy nem is fognak meghalni. Engedtek a kísértésnek, és ennek eredményeképpen Pál elmondja, hogy „Ahogyan tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre átkerült a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett.”(Róma 5:12).

Az 1Mózes harmadik fejeztében Isten kijelentette Ádám és Éva bűnének következményét. Az Isten iránt való engedetlenség, mindig következményekkel jár. Nem lehet megúszni. Isten törvényei állandóak. Ha áthágsz őket, akkor el kell szenvedd a következményeket. De Isten nem mondja, hogy „Te ezt tetted velem, hát én majd azt teszem veled.” Ez csak a bűn cselekvésének velejárója.

Érdekes, hogy az emberek Isten törvényeit gyakran tiltásnak gondolják. Ezt gondolják: „Isten nem akarja, hogy jól érezzem magam. Az Ő törvényei csak megkötöznek és visszatartanak.” De nem ez az, amit a Sátán is mondott Évának? „jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a

szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz.”(1Mózes 3:5). A Sátán azt akarta, hogy Éva azt higgye, hogy Isten valami jót takargat előle.

És ezt akarja elhíttetni velünk a Sátán. A lehető leggyakrabban akarja elhíttetni velünk, hogy Isten valami jót, valami élvezettest akar előlünk elrejtteni. De ez egy hazugság. Isten sosem tiltotta tőlünk el azt, ami jó. Ő csak azokat a dolgokat tiltotta meg, amelyeknek rossz következményei lesznek az életünkre. Mivel Ő előretekint, és látja a sok fájdalmat és bajt, amit ez hoz neked, ezért meg akar menteni attól a szenvedéstől. És az Ő jósága miatt megtiltja azt, ami veszélyes. Megbízhat az törvényeiben. Elhíheted, hogy az jó és igaz, és a te védelmed érdekében van. Ahogy a zsoltáros is mondta, „Az ÚR törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az ÚR intő szava határozott, bölcsé teszi az együgyűt. Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet.”(Zsoltárok 19:7-8).

Mivel Ádám, és Éva elhitték Sátán hazugságát, és áthágták Isten törvényét, elhozták a földre mindazt a fájdalmat és nyomorúságot, amit ma látunk. Isten megóvott volna minket a haláltól. Én úgy gondolom, hogy amikor Isten teremtette a testünket, akkor azt tökéletesnek teremtette. Figyeld meg, hogy a test sejtszövetei hogyan teremtik magukat újra hét évenként! Gondolj bele, hogy ez a folyamat újra, és újra végbe mehetett volna, és örökké fiatal, örökké egészséges, és örökké tökéletes tested maradt volna. A bűn hozta el az öregedés folyamatát. A sejtmutációk és a sejtöregedés nem kellett volna bekövetkezzen. Ez nem az, amit Isten tervezett számunkra.

Az Isten által teremtett csodálatos világ mérhetetlen mennyiségű zöldséget, gyümölcsöt és magvakat termelt. Az embernek nem is kellett megművelni a földet. Csak annyit kellett tennie, hogy kimenjen, leszedje azt, amit akart, és élvezettel megegye. És abban az ételben megvolt az összes tápanyag, ami az emberi test tökéletes működtetéséhez kellett.

Kezdetben tökéletes időjárás volt. Nem hiszem, hogy az északi és a déli sarkon nagy jégbirodalmak voltak. Szerintem a Föld tengelyének más dőlésszöge volt. Ma huszonhárom fokos a dőlésszöge, de szerintem a tengely más volt az Isten teremtette eredeti világban. Tudjuk, hogy a sarki körön bejűl, Szibéria tundráin, nagy mamutok megfagyott maradványait találták meg. Ezen emlősök emésztőrendszerében, trópusi növényeket találtak, ami azt jelenti, hogy a Föld szerkezete sokban különbözött a mostanítól. A Déli sarkon hatvan méterrel a jégréteg alatt találtak hatalmas faszén készleteket, ami arra utal, hogy régen azon a helyen hatalmas erdők lehettek. Úgy tűnik, hogy valamikor az egész Földön nagyon kiegyensúlyozott volt az időjárás, a sok vihar és hurrikán nélkül, amelyeket manapság oly gyakran tapasztalhatunk meg.

De a bűn átka megváltoztatta a világot. Ma nem azt a világot látjuk, amit Isten először megteremtett. El se tudjuk képzelni, hogy milyen gyönyörű lehetett a világ akkor, amikor még új, és érintetlen volt.

A legtöbben szeretjük azokat a helyeket, ahol a természet többé-kevésbé érintetlen—ahol az ember még nem rongálta meg a jelenlétével a természetet. Csodálatos elmenni egy sétára vagy túrára, és magunk mögött hagyni a civilizációt. Veszünk egy nagy lélegzetet, és végignézünk az érintetlen természet csodálatos szépségén, és ezt nagyon szeretjük. De mindegy, hogy milyen elhagyatott a hely, mindegy, hogy milyen messzire túrázunk, a szépség, amit látunk, meg se közelíti az Isten által teremtett természet eredeti szépségét. Mivel Ádám, és Éva felláztak Isten terve ellen, és mivel az emberiség a történelem során folyamatosan lázad Isten törvényei ellen, ezért ennek a lázadásnak a következményeit szenvedjük el. A bűn miatt elvesztettük az Isten által teremtett világ szépségét. Ehelyett egy bukott világban élünk.

A világ Isten szándéka szerint tökéletes volt. De ez a világ azonban tövist, tüskét, és gazokat is tartalmaz. Ez a világ arra készíti az embert, hogy dolgozzon azért, hogy ehessen, míg Isten azt tervezte, hogy az embernek csak le kelljen szedni a gyümölcsöt a fáról. Ez a világ tele van mindenféle betegséggel, és vírussal, öregedéssel, és halállal. A világ tele van viszályal, veszekedéssel, háborúval, gyilkossággal, harccal és szomorúsággal.

REMÉNY

Ugye elkeserítő? Ez a szomorúság és a szenvedés hatása. De a Bibliában Isten megígérte a megfáradt embernek,—annak, aki lelkileg el van csüggedve a bűn következményei miatt—hogy eljön egy nap, amikor a világnak visszaadatik eredeti szépsége és dicsősége. Azt is megígérte, hogy az embert is helyreállítja eredeti szándéka szerint. El fog jönni az a nap, amikor olyannak fogjuk látni a világot, ahogy Isten azt eltervezte. Ezt az időszakot az Ige a királyság időszakának hívja, és így szoktunk érte imádkozni: „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a menyben úgy a földön is.”

Legelőször is azt kell lerendezni, ami az összes fájdalmat, szomorúságot és szenvedést okozta a világban—és ez a bűn. Amíg a bűn létezik, addig szenvedni fogunk a vírusok, az öregedés, a veszekedések és a halál miatt. Ezért Isten a probléma gyökerére kell hasson—először a bűnnel kell elbánjon. Ez volt Jézus első eljövételének célja. Ő azért jött, hogy közvetlenül elbánjon a bűnnel.

Krisztus áldozata miatt te és én megtapasztalhatjuk a bűntől való megbocsájtást és megtisztulást. Mivel a bűneink ára kifizettetett, ezért a Jézus Krisztusba vetett hitünk által megtisztulhatunk, és élvezhetjük az Istennel való közösségünket.

Sajnos azonban még mindig egy bűnös világban élünk. Ettől még nem tudunk megmenekülni. De amikor ezt imádkozzuk, hogy, „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a menyben úgy a földön is,” akkor igazából azért a napért imádkozunk, amikor a bűn eltöröltetik, és minden ember úgy fog élni, ahogy Isten eltervezte—szeretettel és békességben.

Isten most olyan embereket gyűjt a világból, akik meg akarják látni az Ő országának eljövését—ezek Isten országának állampolgárai lesznek. A Szentlélek munkálkodik a világban, és olyan embereket gyűjt össze, akik át akarják adni akaratukat és életüket Istennek, és úgy akarnak élni, ahogyan Ő ezt eltervezte. Ha befogadtad Jézus Krisztust, akkor Isten országának jelöltje vagy. És amikor eljön az a nap, és az Ő akaratát történik meglesz ezen a Földön, akkor te is részese leszel annak a csodálatos országnak, amit Jézus létre fog hozni.

ISTEN ELJÖVENDŐ VILÁGA

Közeledik, a nap—és én biztos vagyok benne, hogy nincs már túl messze—amikor Jézus eljön, hogy uralkodjon a Föld fölött. Meg fogja alapítani Isten igazságos királyságát, amely az egész Földet magába foglalja majd. Ma Isten törvényeinek nem kötelező engedelmeskedni. Választhatsz: engedelmeskedhetsz Isten törvényeinek, vagy figyelmen kívül hagyhatod őket, és mehatsz a saját utadon. De amikor Jézus megalapítja az Ő országát, akkor már nem lehet választani. Azon a napon vagy engedelmeskedsz Isten törvényeinek, vagy arra leszel kényszerítve, hogy elhagyd a királyságot.

A Biblia egyértelmű ezzel kapcsolatban. Isten Igéjének sok mondanivalója van az eljövendő királyságról, és hogy az hogyan kapcsolódik Jézushoz. És ha végignézünk az itt következő igéken, akkor meglátjuk, hogy az eljövendő királyság Isten Igéjének egyik központi témája.

Minden ama csodálatos nap felé mutat, amikor Isten meg fogja alapítani eljövendő királyságát a Földön.

A **Lukács 1:33** azt mutatja meg, hogy Jézus az, aki örökké uralkodni fog. Amikor az angyal meglátogatta Máriát, ezt mondta neki a Gyermekkel kapcsolatban, akit a világra fog hozni: „Ő pedig uralkodik a Jákob házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.”

A **Jelenések 19:16** elmondja nekünk, hogy Jézus Krisztus fenségét mindenki látni fogja, amikor eljön, hogy uralkodjon: „Ruhájára és derekára az a név van írva: Királyoknak Királya és Uraknak Ura.”

A **Pál levele a Filippibeliekhez 2:5-11** azt mondja, hogy bár ma az emberek elutasítják Jézust, és káromolják nevét, azon a napon nem lesz vita a felett, hogy ki uralkodik a Föld felett—nem fogják Isten Fiát figyelmen kívül hagyni, se a nevét hiába szájukra venni. Mind el fogják ismerni uruknak Jézust: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, menyeeiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

A **Malakiás 1:11** arról beszél, hogy milyen dicsősége lesz Jézus nevének. „Hiszen napkelettől napnyugatig nagy az én nevem a népek között, és mindenütt jó illatú áldozatot mutatnak be nevemnek, és az tiszta áldozat! Mert nagy az én nevem a népek között - mondja a Seregek Ura.”

A **Zsoltárok 2:7** kijelenti, hogy az eljövendő királyság Jézus öröksége: „Kihirdetem az ÚR végzését. Ezt mondta nekem: Az én fiam vagy! Fiammá fogadtalak ma téged! Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget.”(Zsoltárok 2:7-8).

Ezek a zsoltárversek megmutatják, hogy Jézus Krisztus uralma egyetemes királyság lesz. „A föld határáig mindenkinek eszébe jut az ÚR, és megtérnek hozzá, leborul előtte mindenféle nép. Mert az Úr a királyi hatalom, ő uralkodik a népeken.”(Zsoltárok 22:27-28). „Boruljon le előtte minden király, minden nép őt szolgálja!”(Zsoltárok 72:11). „Eljön minden nép, amelyet alkottál, leborulnak előtted, Uram, és tiszteletet adnak nevednek.” (Zsoltárok 86:9).

A **Jelenések 11:15** arról biztosít minket, hogy az eljövendő királyság a végső örök királyság lesz. „Hatalmas hangok szólaltak meg a mennyben: "A világ felett a királyi uralom a mi Urunké, az ő Krisztusáé lett, és ő fog uralkodni örökkön-örökké".”

2 Mózes 15:18 kijelenti, hogy, „Az ÚR uralkodik örökkön örökké!”

Zsidók 1:8 azt mondja, hogy az eljövendő királyság igazságos lesz. „A te trónusod örökké megáll, ó Isten, és királyi pálcád az igazság pálcája.”

A **Dániel 2:44** megígéri, hogy az eljövendő királyság elpusztíthatatlan lesz. „Ezeknek a királyoknak az idejében támaszt a menny Istene egy királyságot, amely nem semmisül meg soha, és a királyi uralom más népre nem száll át. Összetöri mindezeket a királyságokat, és véget vet nekik, maga pedig fennáll mindörökké.”

A „királyok” akiket ebben a versben említenek, az Európai Unió tíz vezetői. Látjuk, hogy Európa egy világhatalommá növekszik. Ezért gondolom azt, hogy már nem vagyunk messze az imáink megválaszolásától. „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a menyben, úgy a földön is.”

Az **Ézsaiás 9:7, 11:6** azt mondja, hogy Jézus Krisztus uralkodása, az örök békeség uralma lesz. „Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt! ...Akkor majd a farkas a bárányal lakik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az oroslán és a hízott marha együtt lesznek, és egy kisfiú terelgeti őket. A tehén a medvével legel, fiaik együtt heverésznek, az oroslán pedig szalmát eszik, mint a marha. A kised a viperalyuknál játszadozik, és az alig elválasztott gyermek a mérges kígyó fajzata felé nyújtja kezét. Nem árt, és nem pusztít szent hegyemen senki, mert tele lesz a föld az ÚR ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja.”

Mikeás 4:1-4 arról biztosít minket, hogy Jézus békeségben fog uralkodni, és elmondja, hogy Jézus Jeruzsálemből fog uralkodni. „Az utolsó napokban az ÚR házának hegye szilárdan fog állni a hegyek tetején. Kimagaslik a halmok közül, és özönlenek hozzá a népek. Eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk az ÚR hegyére, Jákob Istenének házához! Tanítson minket útjaira, hogy ösvényein járjunk! Mert a Sionról jön a tanítás, és az ÚR igéje Jeruzsálemből. Ítéletet tart a sok nép fölött, és megfenyíti a távoli, erős nemzeteket. Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket. Nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul. Mindenki a saját szőlőjében vagy fügefája alatt ülhet, senki sem rettentíti őket. Maga a Seregek Ura mondta ezt!”

Milyen csodálatos nap lesz az, amikor az emberek fegyvereiket földműves szerszámokká kovácsolják! Azt a sok milliárdot, amit a fegyverekre költünk, mind a földművelés fejlesztésére lehet majd fordítani.

A **Dániel 7:18, 22, 27** elmondja nekünk, hogy Jézus meg fogja velünk osztani királyságát: „De a Felségesnek a szentjei foglalják el majd a királyságot, és örökre birtokolják azt, mindörökre... míg el nem jött az öregkorú, és igazságot nem szolgáltatott a Felséges szentjeinek. És akkor bekövetkezett az az idő, amikor a szentek foglalták el a királyságot. A Felséges szentjeinek a népéé lesz az ég alatt minden ország királyi uralma, hatalma és nagysága. Ez a királyi uralom örök uralom lesz, neki szolgál majd, és neki engedelmeskedik minden hatalom.”

Az **Ézsaiás 35: 1-7, 9-10 (Károli)** ad nekünk egy kis képet az Isten által hozott változtatásokról a világban, amikor Jézus eljön, hogy uralkodjon az új királyságban. „Örvend a puszta és a kietlen hely, örül a pusztaság és virul, mint őszike. Virulva virul és örvend ujjongva, a Libanon dicsősége adatott néki, Karmel és Sáron ékessége; meglátják ők az Úrnak dicsőségét, Istenünk ékességét. Erősítétek a lankadt kezeket, és szilárdítsátok a tántorgó térdeket. Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljete! Íme, Istenetek bosszúra jő, az Isten, aki megfizet, Ő jó, és megszabadít titeket! Akkor a vakok szemei megnyílnak, és a süketek fülei megnyitvatnak. Akkor ugrándoz, mint szarvas a sánta, és ujjong a néma nyelve, mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben. És tóvá lesz a délibáb, és a szomjú föld vizek forrásivá; a sakálok lakhelyén, a hol feküsznek, fű, nád és káka terem... Nem lesz ott oroslán, és a kegyetlen vad nem jó fel reá, nem is található ott, hanem a megváltottak járnak rajta! Hisz az Úr megváltottai

megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és örök öröm fejükön, vígasságot és örömet találnak; és eltűnik fájdalom és sóhaj.”

Érted, hogy Isten mit ígér ebben az ígérésben? Azt ígéri, hogy mindent újjá tesz. Azt ígéri, hogy visszaállítja a föld eredeti szépségét, és örökre eltávolítja a bűn nyomait.

Ó, bárcsak ma jönne el! Milyen csodálatos lesz az, amikor Isten megalapítja királyságát, és elfoglalja méltó helyét, mint a Föld uralkodója! E a csodálatos ígérek fényében a szíveink vágyódnak ez után a nap után. Nyomorúsággal, fájdalommal, és szenvedéssel körülvéve, az Ő királyságának ígérete erősíti bennünk az imát: „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben úgy a földön is.”

Jöjj hamar, Úr Jézus.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Készen állsz?

Tudjuk, hogy ki nyeri meg a háborút Isten és Sátán között: Isten. Tudjuk, hogy mi fog történni a Földdel a nagy nyomorúság után: Jézus el fog jönni, és meg fogja alapítani Isten országát. Már csak egyetlen kérdés maradt: Ha Ő eljön, te készen fogsz állni?

Van, aki már most készen áll. Megvallottad, hogy Jézus Krisztus az Urad, és elfogadtad, hogy Krisztus uralkodik az életed felett. Ha Ő uralja az életedet, akkor biztos lehetsz abban, hogy készen állsz Isten országára. Amíg vársz, addig persze még mindig a Földön kell éljél. Még mindig hatással lesznek rád az a szenvedés, amelyet a bűn hozott a Földre. De eljön az a nap, amikor eljön az Úr, és elviszi az Ő egyházát ebből a világból, és amikor Ő visszatér az Ő egyházával, hogy uralkodjon a Föld felett, akkor te vele együtt fogsz visszatérni.

De vannak közöttetek olyanok, akik ezt a könyvet olvassák, és még nem állnak készen Isten királyságára. Olyanok vagytok, mint akiről Jézus beszélt a Lukács 19:14-ben. „Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk.” Mert önmagadnak és az élvezeteidnek élsz, és azt gondolod, hogy te tudod, hogy hogyan élhetsz a legjobban, és visszautasítod azt, hogy átadd az életed Jézus Krisztusnak.

Ki akarom használni ezt az utolsó lehetőséget arra, hogy megszabadítsalak egy Isten törvényeiről alkotott tévhitetől. Azok a szabályok, amikre kiabálsz, azok a szabályok, amelyeket meg meg akarsz szegni, át akarsz hágni, vagy figyelmen kívül akarsz hagyni, azokat Isten azért adta, hogy megvédjenek. Azért adta, hogy megóvjanak a magadnak okozott sérülésektől. Áthághatod Isten törvényeit, de ezzel a döntéssel csak önmagadat okolhatod a bekövetkező fájdalmak miatt. Nem vádolhatod Istent a te döntésed következményei miatt. Ha elutasítod az általa felkínált ingyenes segítséget, akkor nem vádolhatod Őt az életedben bekövetkező problémák miatt.

Évekkel ezelőtt, amikor Tucson-ban voltam pásztor, egy vasárnap egy asszony látogatott meg, akinek a férje pilóta volt az amerikai hadseregben. Akkoriban rendszeresen szoktam látogatni azokat a családokat, akik eljöttek a gyülekezetünkbe, ezért elmentem, hogy meglátogassam őket. A férj nyitotta ki az ajtót, és én bemutatkoztam. Amikor elmondtam, hogy én vagyok a pásztor, annak a gyülekezetnek, amelyikben a felesége előző vasárnap elment, akkor az ember elkezdett szitkozódni, és kiharagsolt az udvaráról.

„Emlékszel a kislányomra, akivel múlt vasárnap találkoztál—a kislány a tolokocsiban? Nyomorék teste gyermekparalízis következménye. És most a doktor azt mondja, hogy a másik kislányomnak is paralízise van. Nem is akarok hallani a te Istenedről.”

Vad megnyílvánulása közben egyfolytában szitkozódott. Én megkérdeztem tőle: „Uram, ön szolgálta eddig Istent?” Persze erre nagyon mérges lett. Világossá tette, hogy nem szolgálta Istent, és nem is fogja.

Ezt mondtam, „Ha nem, szolgálja Istent, akkor hogyan várja el, hogy Isten megvédje a családját, és vigyázzon önre? Készen, áll Istent okolni az élete problémáival, de miért? Ha ön nem Isten szolgálja, akkor Isten mivel tartozik önnek?”

Sajnos ezzel vége volt a beszélgetésünknek. Követelte, hogy menjek el, és én elmentem. Nagyon szomorúan távoztam. Ez az ember nem különbözött megannyi társától, akik nem adják oda az életüket Istennek, de elvárják, hogy Isten vezesse és megvédje őket. Annak ellenére, hogy Istent figyelmen kívül hagyják, mégis azonnal újjal mutogatnak rá, amikor probléma van az életükbe. Én nem azt mondom, hogy akik Őt követik és szolgálják, azoknak sosem lesz részük katasztrófában. De azt mondom, hogy akik elutasítják Istent, azok nem kell mérgesek legyenek rá, hogy ha az általuk választott út nehéz lesz. És azt mondom, hogy akik Istent követik, azok megnyugodhatnak abban a tudatban, hogy azok a problémák, amikkel szembenéznek olyanok, amiket Isten megenged a lelki növekedésük érdekében. Megnyugodhatunk abban, hogy Isten használni fogja azokat, hogy végrehajtsa az Ő akaratát az életünkben.

Arra bátorítalak, hogy készítsd magad az eljövendő királyságra—mert az bizonyosan nemsokára eljön. Add oda az életedet Jézus Krisztusnak még ma. Ő jobban szeret téged, mint gondolnád, és meg akarja áldani az életedet. Ahogy Jeremiáson által mondja, „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jeremiás 29:11).

Egy reményteljes jövőt—áldást áldás után. Engedd, hogy Isten neked adja azt a jövőt és azt a reményt még ma.

Egy imáról szóló könyv befejezése- képpen, szerintem az a leghelyesebb, ha megragadom az alkalmat, és imádkozok érted.

Atyám azt imádkozom, hogy vond magadhoz közel azt, aki ezt a könyvet olvassa. Kérem, hogy emlékeztess, hogy ez a világ ahol élünk csak egy ideiglenes lakóhely számunkra. Segíts nekünk, hogy rajtad tartsuk a szemünket, és a mennyen a gondolatainkat,—mert az az igazi otthonunkon. Amikor jönnek a nehézségek, akkor segíts, hogy bízzunk abban, hogy Te munkálkods azért, hogy kidolgozd a Te céljaidat számunkra.

Uram, kérjük a megbocsátásodat azokra az alkalmakra, amikor az imát, a te ajándékodat természetesen vettük. Ó, hogy milyen csodálatos kiváltság az, hogy Hozzád beszélhetünk, hogy bármelyik pillanatban beléphetünk a Te jelenlétedbe, és megoszthatjuk veled szívünk gondolatait. Taníts meg minket többet imádkozni, Uram,—hogy folyamatosan imádkozzunk. Táplálj bennünk vágyat a veled való közösségre. Késztes arra, hogy imádkozzunk a világért, a nemzetünkért, a városainkért, és a családjainkért. Egyesítsd akaratainkat a Tiéddel. Legyen meg a Te akaratod bennünk, Uram. Mi a Te szolgálói vagyunk.

És Uram, segíts, hogy ezt az ima csodálatos kiváltságát minden nap arra használjuk, hogy meggyorsítsuk a Te eljöveteledet. Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

Jézus nevében, ámen.